

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVIE ROSE

HELD

BY THE

BRATVA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRATVA TARAFINDAN TUTULAN

EVIE ROSE

Copyright © 2024 by Evie Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak: © 2024 Evie Rose. Deposit Photos lisansı altındaki görseller. ✿

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENTS

1. [Caterina](#)
2. [Caterina](#)
3. [Brody_](#)
4. [Caterina](#)
5. [Brody_](#)
6. [Caterina](#)
7. [Brody_](#)
8. [Caterina](#)
9. [Brody_](#)
10. [Brody_](#)
11. [Caterina](#)
12. [Brody_](#)
13. [Caterina](#)
14. [Brody_](#)
15. [Caterina](#)
16. [Brody_](#)
17. [Caterina](#)
18. [Brody_](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Instalove by Evie Rose](#)

[Eve Pendle adıyla yazan Evie Rose'dan Çağdaş Romantik](#)

CATERINA

İki saat kaldı ve şimdiden dikkatim dağıldı.

Gerçekten ders çalışmaya odaklanmalıyım. Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra üniversite final sınavlarım var. Ama günlerimin en önemli anını düşünmeye devam ediyorum: komşumu görmek.

Eğer çalıştığım bardaki vardiyam için saat altıya on kala çıkarsam, onu binamızın fuayesinde görüyorum. Genellikle dolaptaki postasını karıştırıyor ya da kapıcıyla sohbet ediyordur. Ama ben koridorun son kısmından ön kapıya doğru yürürken her zaman başını kaldırır ve gri bakışlarını üzerimde gezdirir.

Ve her seferinde bir baloya katılıyormuşum ya da bir podyum mankeniymişim gibi hissediyorum. Güzel bir kuğu, vasat bir işletme diplomasıyla mezun olmak üzere olan ve kayadan düşen bir penguenin tüm zarafetiyle gerçek dünyaya kanat çırpın bir öğrenci değil. O beni izlerken, evrene meydan okuyabilirim.

O benim ligimin çok dışında.

Adını bile bilmiyorum. Komşum hakkında tek bildiğim, binamın çatı katında yaşadığı - zemin kattaki süpürge dolabını kiraliyorum, pardon "ekonomik konaklama" - ve onun bebeklerini doğurmak istediğim.

Muhteşem, gizemli komşumun gümüş gözleri ve siyah saçları var. Her sabah tıraş oluyormuş gibi çene çizgisinde koyu bir gölge var ama akşam onu gördüğümde bu gölge zımpara kağıdı kadar uzamış oluyor.

Ve 1.80 boyunda olsa da - bunu pek çok insan için söyleyebilirim, o uzun. Gerçekten öyle. Komşum, bir keresinde bana 1.80 boyunda olduğunu söyleyen kapıcı Steve'den en az 5 santim daha uzun.

Açıkçası Steve'e onu sormadım, çünkü deli gibi kızarmadan soramayacağıma eminim. Yaşlı, ciddi, takım elbise giyen ve muhtemelen bir karısı ya da milyonlarca kız arkadaşı olan bir adama aşık olmam aptalca.

Trajik.

Özellikle de var olmayan aşk hayatım düşünüldüğünde.

Onu hiç gülerken görmedim. Bunun mümkün olduğundan şüpheliyim. Eğer yaparsa Kaliforniya'daki orman yangınları ve depremler ölçeğinde bir doğal afet olur. Dudaklarının kıvrılması için gereken güç Richter ölçeğinde en az yedi olurdu ve eminim ki beş mil yarıçapındaki her kadının arzudan kendiliğinden yanmasından kaynaklanan ısı hasara neden olurdu.

Tamam, belki abartıyorum.

Eğer gülümserse, sadece görüş alanındaki kadınları hamile bırakır. Maksimum doğurganlık patlama alanı çeyrek mil, sanırım.

Menzilde olmayı umursamazdım.

Üniversiteye devam ederken burada yaşadığım üç yıl boyunca, komşumu daireme getirip beni öpmesi için ayartmaya çalışmanın hayalini kurdum. Zaman geçtikçe hayali bahanelerim daha ayrıntılı hale geldi. Patlamış bir boru, küçük bir yemek ateşi, fermuarını çekemediğim bir elbise ya da "Sana tapıyorum, lütfen V-kartımı al" yazan kocaman bir tabela düşünüyordum.

Çünkü, evet, onu inime aldıktan sonra, bana rehberlik edeceğini varsayıyorum. Sessiz ve sorumlu bir havası var. Hayallerimde, arzuyla dolup taşıyor ve sonra bir şey-

bir şey-bir şey, bulanık çıplaklık, içimdeki ağrıyan boşluğu doldurması, saç okşaması ve iyi kız.

Tüm bunlar, benim temkinli ve güneşli gülümsememe bile karşılık vermeyen bir adamla olan günlük etkileşimlerime dayanıyor. Sanırım resmi olarak Londra'daki en beceriksiz sosyal insan olduğum için. Yemin ederim ki barda çalışmamın tek nedeni kocaman bir gülümsemem olması ve müziğin kimsenin benim vasat altı kişiliğimi fark edemeyeceği kadar yüksek olması.

Ve işte buradayım, varlığımdan haberi olmayan seksi komşumu düşünüyorum. Sınavlarımdan sonra bir planı olmayan korkak bir kediye. Barda çalışmaya devam edebilirim, ancak diplomamı alarak "kendime yatırım yapmamın" tüm amacı iyi bir iş bulmak.

Ugh. Gerçekten odaklanmalıyım... Ekranımdaki bu siyah dalgalı çizgiler.

Belki de sadece sosyal medya hesabımı kontrol edeceğim-
Ön kapımdan gelen bir gümbürtü kafamı dikkatimi dağıtan şeyden uzaklaştırıyor.

Umursamaz bir şekilde iç çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. Bu sınava hazırlanmama hiç yardımcı olmuyor. Gerçekten, nasıl olur da bir kız huzur içinde çalışıyormuş gibi yaparken bir yandan da kaydırma yapıp hayal kuramaz?

Kapıda, gözetleme deliğinden bakıyorum. "Merhaba!"

Yüzünde ciddi bir ifade olan ve mavi tulum giyen bir adam koridordadır.

"London Water," diyor. "Tesisinizdeki borulara derhal erişmemiz gerekiyor. Kötü bir sızıntı var."

"Bu konuda hiçbir şey duymadım. Kimliğinizi görebilir miyim?" Ailem bana yabancılara kapıyı açmamam gerektiğini tembihlemişti.

"Bu acil bir durum, bayan. Ama tabii ki." Sorumdan rahatsız olmuş gibi samimiyetsiz bir gülümseme takınıyor, ama bir kartı gözetleme deliğine doğru kaldırıyor.

Üzerinde açıkça London Water yazıyor, ancak isim neredeyse tamamen okunaksız, belki de silinmiş olabilir.

"Steve burada değil mi?" diye sordum. Kapıcı genellikle binaya giren ve çıkan insanlara eşlik etme konusunda çok titizdir.

"Doğruca gelmemizi söyledi."

Evet. Bu Steve'in aksine.

"Lütfen sızıntı daha da kötüleşmeden içeri girebilir miyiz?" Adamın sesi artık otoriter ve aciliyet havası taşıyor. "Dairenize zarar vermesini ya da işbirliği yapmadığınız için başınızın belaya girmesini istemeyiz."

Kahretsin, tamam. İyi bir noktaya değindin.

Kapının kilidini ve emniyet mandalını açmak için acele ediyorum ve kapıyı açtığımda, içeriye omuz atan adam tarafından geriye doğru devriliyorum.

"Oha! Ne-"

"Kapa çenenı, kaltak." Kolumu acıyla kavırıyor ve şakağıma bir silah doğrultuyor ve takım elbiseli başka bir adam ilkinin ardından içeri dalıyor, kapıyı arkalarından dikkatlice kapatıyor. "Yoksa ölürsün."

CATERINA

İçimdeki her şey buza dönüşüyor.

Sarsılsam mı? Beni vuracak.

Bağırmalı mıyım?

Kahretsin, kahretsin, bu durumda ne yapacağımı bilmiyorum. Tulum giymiş adam beni salona sürükleyip kanepeye iterken panik boğazıma yapışıyor.

"Sakın bir şey denemeye kalkma," diye tersliyor.

"Annenin parası nerede?" diye soruyor takım elbiseli adam. Onun da bir silahı var ve koyu renkli namlusu göğsüme . Gözleri kahverengi, çenesi sivri ve girintili.

Ölemiyorum ve düşünemiyorum. Ben bir buz küpüyüm. "Nerede o?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir bardak yere düşerken sığıyorum ve göz ucuyla tesisatçı adamın dairemi dağıttığını görüyorum.

"Annen patronumdan çok para çaldı," diyor takım elbiseli adam, ses tonu silahı bana doğrultan kolu kadar düz. "Ve sırf yirmi iki yıl geçti diye

gitmesi patronumun alacağını istemediği anlamına gelmez."

"Yanlış kişiyi yakaladınız." Ama yirmi iki yaşın benim yaşım olması tesadüfü beni daha derin bir donmaya itiyor. Sırtımı kanepeye dayadım ve gidebileceğim hiçbir yer yok.

Öleceğim. Bir öpücük bile almadım. V-kartımı kaybetmedim.

"Lütfen, bu bir hata-" "Caterina Hart."

Yüzüm kızardı. Her ne , kim olduğumu biliyorlar. Benim peşimdeler.

"O parayı öyle ya da böyle geri alacağız. Konuşmanızı öneririm. Şimdi."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye sefilce itiraz ediyorum.

Adamlar arasında bilmediğim bir dilde hızlı hızlı konuşmalar geçiyor. İtalyanca, sanırım? Ya da Portekizce olabilir. Emin değilim. Okulda Fransızca öğrendim çünkü İtalyancayı bir seçenek olarak düşündüğümü söylediğimde, ailem kariyerimi geliştirecek konulara odaklanmam gerektiği konusunda çıldırdı.

İkisine de bebek sahibi olmayı ve evde kalmayı tercih ettiğimi hiç söylemedim. Bu derece için çok çalıştım ve çocuk işi bir erkek gerektireceğinden ve benim sosyal becerilerim küçük bir lahana kadar olduğundan, bir kariyerle idare edeceğim.

Takım elbiseli adam silahının namlusunu bana doğru yaklaştırdı ve "Bize paranın yerini söyle, yoksa işler kötü gidecek" dedi.

Ope. Yanına bir yıldız koy. Eğer yaşarsam, bir kariyerle idare edeceğim.

"Lütfen," diyorum. Komşumla konuşmayarak üç yılımı boşa harcadım. Ve şimdi muhtemelen onunla hiç konuşmayacağım. "Hiç param yok."

Tüm hayatımı boşa harcadım. Sadece bu kadar kısa olacağını fark etmemiştim.

Daha fazlasını söylüyorlar, ailemin nerede olduğunu bilmek istiyorlar. Paranın neye harcandığını soruyorlar. Onunla ne yaptıklarını, nerede olduğunu.

Bilmediğimi . Bunu tekrarlıyorum çünkü gerçek bu.

Tam olarak bedenimde değilim. Adamlar gittikçe daha da sinirlenirken ben far ışıkları altındaki bir tavşanım. Ve tek düşünebildiğim, komşumu yalnız bırakmak için o aptalca bahanelerden birini kullanmam gerektiği. Ona evlenme teklif etmeliydim, çünkü artık adımı bile bilmeyecek.

Muhtemelen, benim uzay-hediyesi şeyim adamların benim bir tehdit olmadığımı inanmalarını sağlıyor. Takım elbiseli uzun boylu olan silahını bana doğrultuyor ama beni bağlamıyorlar.

"Una stupida," diyor sahte tesisatçı ve bunu tercüme etmek için herhangi bir dil becerisine ihtiyacım yok.

Ama bir anda, kesin ölüm korkumun bana bir avantaj sağladığını görebiliyorum. Takım elbiseli adamın silahı artık bana doğrultulmuş değil, çünkü omzunun üzerinden arkadaşına bakıyor.

İtalyanca bir şeyler konuşmaya başladılar. Bu benim şansım. Eğer telefonuma ulaşabilirsem, yardım çağırmayı deneyebilirim. Ama tabii ki yazlık elbisemin cebi yok ve telefonum da masamda, ulaşamayacağım bir yerde.

Cep yokluğu nedeniyle ölüm, muhtemelen şimdiye kadar yapılmış en feminist tespittir.

Saçmalık.

Dikkatleri dağılmışken gizlice yaklaşabilir miyim? Yavaşça hareket ediyorum, kalbim sıkma devresindeki bozuk bir çamaşır makinesi gibi titriyor. Bakışlarımı adamın kafasının yan tarafında tutarak yer değiştiriyorum. Beni vurabilirlerdi ama şimdilik... Birkaç santim daha. Neredeyse koltuk minderlerinin üzerine çıkıp kolumu uzatırken kaslarım onları maruz bıraktığım gerilimden dolayı çığlık atıyor. Masam iki adım .

"Tamam, sanırım... Ne?!"

Bu sözler üzerine döndüm ve yüzüme bir tokat indi.

Bunun gücüyle dönüyorum ve dengemi kaybederek sert bir şekilde karo zemine düşüyorum.

Ağrı başımı ve yanağımı çatlatıyor ve bir an için o kadar keskin ki havayı çalıyor. Şok, hareket etme, düşünme, herhangi bir şey yapma kapasitemi alıyor, karanlığı tehdit ediyor.

"Onu bayılttın mı, seni geri zekâlı?" diye hırlıyor bir adam ve evet. Evet, bu iyi bir fikir. Bayılmış gibi .

Saçlarım kayıyor ve bir an için birinin bana dokunduğunu düşünüyorum. Sonra bunun kan olduğunu fark ettim.

Kafa derimdeki bir yaradan kan sızıyor.

Hızlı hızlı konuşuyorlar, kulaklarımdaki çınlamadan dolayı mı duyamıyorum yoksa İngilizce mi bilmiyorum. Sonra zalim kahkahalar ve adım sesleri geliyor. Kaçma içgüdüsüyle savaşıyorum, çünkü çok yakındalar.

"Ondan daha sonra kurtulacağız. Önce iş," diyor daha uzun boylu, siyah takım elbiseli adam.

"Ah, sen..."

"Yakında eğlenebilirsin."

O zaman hareketsiz yatıyormuş gibi yapmama gerek yok. Korku ve şok beni uyuşturuyor.

İstemediğiniz ama öğle yemeğinde cips yediğiniz için kendinizi kötü hissettiğiniz yarısı yenmiş bir sandviçi atarsınız. Gerçekten paranızın yetmediği ama yine de satın aldığınız müstehcen bir kitabın fişini atarsınız.

"Ama-"

"Eğlenebilirsin, merak etme," diye sözünü kesiyor siyah takım elbiseli adam. "Ama bize bir şey söyleyecek kadar uyanık olmadığı için arama yapmamız gerekiyor."

"Sen bak. diye ben burada kalacağım."

Ne hakkında konuştuğunu bilmeyen ve yaptığı en kötü şey ara sıra bir cam şişeyi geri dönüştürmemek olan bir kişiyi bertaraf edemezsiniz.

edilmek istemiyorum.

Ve haşema giyen adam neyin eğlenceli olduğunu düşünüyorsa, ben kesinlikle ona katılmıyorum.

Var olduğunu düşünmediğim bir şeyi aramak için küçük dairemi didik didik etmelerini hareketsiz dinlerken, kafamda bir plan oluşuyor. İlk başta ana hatlar ve bulanıklık, ama sonra daha net.

zorundayım. Eğer yapabilirsem...

"Gelin ve şuna bir bakın," diyor kazak giymiş adam.

Diğer adam tereddüt ediyor, ama ben derin ve yavaş nefes alışım dışında tamamen hareketsiz kalıyorum. Git, ona söyleyeceğim. Bak ne kadar . Ben bir tehdit değilim. Ben sadece aptal bir kızım.

"Ne oldu?" Gardiyanımın sesi hareketlendi.

"Kanıt."

"Anne bu, değil mi?" Sanki mutfakta bir yığın postam, yemek tariflerinin olduğu bir panom ve on sekizinci yaş günümde hep birlikte yemek yerken çekilmiş birkaç fotoğrafım varmış gibi konuşuyorlar.

Tek bir şansım var.

Yavaşça başımı kaldırıyorum. Saçlarım kanın biriktiği yere yapışıyor. Ama salon boştu. Görünüşe göre ikisi de mutfakta, eşyalarını karıştırıyor ve İtalyanca sohbet ediyorlar.

Kendimi önce oturur pozisyona, sonra da ayaklarımın üzerine iterken kollarım titriyor. Hızlı ve sessiz hareket ediyorum, kalbim güm güm atarak yağmalanmış yatak odama giriyorum.

Pencereyi sessizce açıyorum, sonra dışarı tırmanmışım gibi kanlı saçlarımı kenarından siliyorum. Sonra etrafıma bakınıyorum ve okumak istediğim ciltli bir kitabı fırlatıyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"O da neydi?" diye mutfaktan bir ses geliyor.

Nefesimi tutarak odanın diğer ucuna geçiyorum, sessizce gardırobun kapağını açıyorum ve elbise karmaşasının içine giriyorum. Kapıyı neredeyse kapalı bir şekilde çekiyorum - bulduğumda olduğu gibi- ve yavaşça, çok yavaşça geriye, gardırobun içine doğru itiyorum.

Hızlı ayak sesleri .

"Kızı kontrol et-"

"Kahretsin!"

Farklı bir âlemde kaybolamam ama binanın yukarısına uzanan boruların arkasındaki saçma boşluğa saklanabilirim. Bir bedeni saklamak dışında hiçbir işe yaramadığı için defalarca lanetlediğim uzun, ince bir boşluk yaratıyorlar. Ve şu anda, bu gömme dolapları monte eden inşaatçıyı, o boruları oraya koyma konusundaki rahatsız edici tembelliği için öpebilirim.

Çünkü kendimi o küçük deliğe sıkıştırdığımda, kaba olduğu aşikar olan bilinmeyen bir kelime seli duyuyorum ve yatak odamın kapısı geri çarpıyor.

"Nerede o?"

Sığ ve yavaş nefes alıyorum, kalbim titriyor.

"Yakalayın onu."

Karanlıkta duvara bakıyorum ve beni bulurlarsa bu sefer savaşacağıma dair kendime söz veriyorum. Donup kalmak yok. Tırmalayacağım ve kirli oynayacağım.

"Pencereden dışarı çıktı."

Benim hareketsizliğim muhtemelen ideal bir meditasyon halidir. Kırılmadan hareket edebileceğimi sanmıyorum.

Daha fazla küfür. İtalyan. Kesinlikle İtalyanlar. "Bu küçük bir pencere."

"O çok küçük. Küçük kız dışarı tırmanmış. Kana bak."

"Ben onun peşinden gideceğim. Sen aramayı burada bitir. Eğer onu bulursanız, öldürün. Eğer kaçıyorsa, yakında ailesiyle temasa geçecektir ve biz de onu bu şekilde yakalayacağız."

Ağır ayak sesleri geliyor ama çilem henüz bitmedi. Yatak odasından gelen sesler ve kısmen açık gardırop kapısından sızan gölgeler, geride kalan adamın motive olduğunu gösteriyor. Sanırım meslektaşları kadar ikna olmamış.

Yalnızım ve tek umudum hareketsiz ve sessiz olmak.

O eşyaları kabaca sürüklerken ben de kendimi sakın tutacak rahat bir ruh hali yakalamaya çalışıyorum. Bir plaj, değil mi? Ya da dağlar. Güzel bir spa. Ama ben bunları düşünmüyorum. Komşumun onaylayan ama mağrur bakışlarını düşünüyorum.

Binadan çıkarken beni izliyor. Uzaklaşırken arkamı döndüğümde hep beni izlediğini düşünüyorum, sanki o da benim kadar beni görmeye bağımlı.

Adam yatağını devirirken bir tahta sesi ve çarpma sesi geliyor, sonra ben orada yokken küfrediyor.

Kahretsin. Artık ne gümüş grisi gözler ne de kumsallar paniğimi bastırabiliyor. Histerimi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Tüm bunlar çok gerçek dışı. Ben sadece çok az sebze yiyen ve hafif Taylor Swift bağımlılığı olan kahverengi saçlı, sıkıcı, utangaç bir kızım ama şimdi bir mafya hedefiyim.

Gardırobu ararken dişlerimi sıkıyorum. Askıları bir taraftan diğerine iterken bir şangırtı duyuyorum ve ayakkabı kutularımı tekmeliyor.

Ama çoktan yağmalanmış ve o tüm dikkatini vermiyor.

Uzaklaşıyor ve bir sonraki ses çekmecelerimi sürükleyerek çıkarması oluyor.

Ve her nasılsa, Tanrım, şimdiye kadar kendimi hiç şanslı görmemiştim... Beni görmedi. Gardırobumdaki bu saçma alan sonunda bir işe yaradı.

Beni bulursa öldürecek olan adam daireme girerken karanlıkta eşit bir şekilde nefes almaya devam ediyorum.

Gardırobumda ne kadar saklandığımı bilmiyorum. Bir süre sonra titremeye başlıyorum. Aynı pozisyonda durmaktan sırtım ağrıyor. Başım zonkluyor ve alnımdaki kan kuruyor.

Dikkatle dinleyerek ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama katil adam neşeli bir şekilde, "Şimdi gidiyorum, her şey için teşekkürler!" diyerek gitmiş gibi değil.

Bir sürü komşumuz var, sürekli belli belirsiz sesler geliyor. Üst kattan mı geliyorlar yoksa adam hala etrafta mı dolaşıyor anlayamıyorum.

Ne zaman hareket etmeyi düşünsem, bir santim kayacak kadar ileri gidiyorum ve sonra duruyorum. Çünkü ya dışarıda, dairemdeyseler? Ya gözetliyorlarsa? Ya uzun bir oyun oynuyorlarsa ve benim gelmemi bekliyorlarsa?

Dışarı mı? Kısmen açık gardıroptan bir parça ışık geliyor ve titremiyor.

Yere yapışmış bir halde dururken, yapmadığım onca şeyi bir kez daha düşünüyorum.

Komşum beni kesinlikle geri çevirirdi ama riske girmeliydim. Tek bir hayatım var ve o da biterse hiçbir şey elde edemem. Savunmasız çocuklara yardım derneği için para toplayan annem gibi değil. Çok başarılı ve şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim. Benimle ilgilenen ve mekanik firmasını sıfırdan kuran babam gibi değil.

Hepsinden önemlisi, kimse için vazgeçilmez olmadım. Kimse benim yüzümden şehvete kapılmadı ya da nefes alamayacak kadar aşık olmadı. Hiç öpülmedim, sarılmadım ve istenmedim. Hamile kalmadım ve sorumlu erkek karnımı şefkatle okşamadı.

Ben bir başarısızım ve yalnızım.

Ve sanırım, dürüst olmak gerekirse, ben bir korkağım. Komşumla konuşacak cesareti kendimde bulamadım ve şimdi bir gardırobun içinde sıkışıp kaldım, hayatımdan endişe ediyorum.

Yumuşak ayak sesleri dairemde yankılandığında, ben çoktan gitmişim. Bir damla gözyaşı sessizce yanağımdan aşağı süzülüyor, çünkü ben bir aptalım. Taşınmalıydım.

Artık kesinlikle kaçamam.

Belki de ne yapmalıydım? Tombul popomun sıkışacağı pencereden mi çıksaydım? Ya da ya Steve de işin içindeyse ve lobiden geçmeye çalışırsam beni durdurursa?

Sanki hayatımdaki bir yan karaktermişim gibi hissediyorum. Sadece gerilim sağlamak için buradayım.

Bu kişi, her kimse, her odaya giriyor ve her seferinde eşikte duraklıyor. Ama yatak odama girdiklerinde -kısa turlarındaki son oda- durmuyorlar. Kendinden emin adımlarla gardırobun önüne geliyor ve kalbim havalanıyor. Göğsümde bir helikopter.

Gardırobun kapısı gıcırdayarak açıldığında gözlerimi kapatıyorum ve bir damla gözyaşı daha akıyor.

Başı çıkamıyorum. Bunu yapamam. Ama sessiz kalıyorum.

"Moya koshechka." Kelimeleri anlamıyorum ama aksan önceki adamlardan farklı ve beynime nüfuz etmesi birkaç saniye alıyor. "Gözlerini aç."

Yapıyorum, şaşkınlık beni yönlendiriyor. Görüş alanımın köşesinde, bir adam gardırobun arkasına itilmiş ve bana bakıyor.

Titreyerek başımı çeviriyorum ve titanyum bakışlarına bakıyorum. Komşum bana bakıyor, öfke dudaklarını kıvrıyor. "Seni kim incitti?"

BRODY

"Buraya gel. Seni koruyacağım," diye ekliyorum, hayalini kurduğum o koyu kahverengi gözleriyle bana göz kırpmıyor.

Hareket etmiyor, ben de korkmuş küçük bir kedi gibi nazikçe elimi uzatıyorum. Moya koshechka, zihnimin mahremiyetinde ona her zaman seslendiğim gibi. Benim kediciğim.

Caterina bana tatlı bir tekiri hatırlatıyor. Düz kestane rengi saçları genellikle yumruğumun etrafına sarılmak için yalvaran kabarık bir at kuyruğu şeklinde. Bir ev kedisi kadar kıvrak ve yumuşak. Ama temkinli.

"Ben Brody Marchenko. Ev sahibinizim. Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Ama..."

"Şimdi, onlar geri gelmeden." Sesimi daha derin ve sertleştiriyorum. Burada olmaması gerektiği çıkarımına izin veriyorum ve evet, durum bu. Ama esas olarak, ona dokunmaya cüret eden herkesin bağırsaklarını deştüğimi görmesini istemediğim için.

"Tamam," diye fısıldıyor ve elimi tutarken kolu kullanılmadığı için gıcırıyor. Onu dışarı çekiyorum, ama adım atarken dizleri bükülüyor ve onu yakalayıp kollarıma alıyorum.

İçgüdüsel bir şey ama Tanrım, kalbimin yanında öyle iyi, öyle doğru hissediyor ki. Ama gardıroptan geri çekilip onun dairesinden çıkarken bunun tadını çıkarmanın zamanı değil. Koridorda iki adamım bekliyor. Onlara evinin ve binanın güvenliğini sağlamaları için Rusça hızlı talimatlar veriyorum. Başlarını sallayıp itaat etmek için acele ediyorlar, ifadeleri ciddi.

Başarısızlığın iyi bir seçenek olmadığını biliyorlar. Ben Kara Melek olarak bilinirim ve Westminster ya da Brent gibi gösterişli zenginlik ve güç gösterilerine girmesem de, sessiz, acımasız bir güce ve beni geçilmesi tehlikeli biri yapan bir milyardan fazla varlığa sahibim.

"Ne...?" Caterina geri çekilen adamlarıma bakıyor.

"Sorun yok." Onu asansöre kadar taşıdım ve içeri girdikten sonra yumuşak bir sesle "En üst katın düğmesine bas" dedim.

"Ama çatı katı için bir şifreye ihtiyacınız var."

"Bende var." Burası benim binam ve çatı katı da benim.

Kodu söylüyorum ve o da elleri titreyerek basıyor. Sonra kapılar kayarak kişisel alanıma açılıyor ve içeri girerken gerginliğimin bir kısmı çözülüyor.

Caterina sonunda burada ve güvende.

"Yürüye bilirim..." diye mırıldanıyor ve ben onu duymazdan gelerek, omzumun üzerinden baktığı muhteşem döşenmiş odalarda ilerlerken onu daha yakınımda tutuyorum. Ebeveyn odamda, iç mimarın koyduğu ve şimdiye kadar ne işe yaradığını hiç anlamadığım rahat ama çok küçük koltuğu görüyorum.

Onu isteksizce yere bıraktım ve kuruyan kanına ve yaralarına dikkat ederek ona baktım.

"Seni temizlememiz ve bir doktora göstermemiz gerekiyor." "Doktora ihtiyacım yok," diye itiraz ediyor zayıf bir sesle.

Ayağa kalkıp tüm gerekli malzemelerin bulunduğu dolaplara giderken gözlerimi deviriyorum. Bu binada yaşayan birinin ilk kez kanaması olmuyor. Genellikle ben oluyorum.

"Bana ne olduğunu anlat," diye talimat veriyorum ve o yarım yamalak anlatırken malzemeleri topluyorum. Sargı bezleri, dikişler ve gerekli tüm malzemelerle birlikte ayaklarının dibinde diz çöküp yaralarını temizlerken onu dinliyorum.

Kahrolası İtalyanlar. Sanki daha önce yeterince ölmemişler gibi. Aylardır başıma bela oluyorlar. Sinir bozucu bir sinek gibi, gönülsüzce vurup duruyorum.

Ama bu. Bu farklı.

Caterina'ya dokunmak farklı. O benim.

Ve ona dokunan her erkek ölecek.

Kesiklerini yıkıyorum, her biriyle ilgileniyorum ve sessizce intikam yemini ediyorum. Benden çok daha genç olduğu için bunun babalık duygusu olduğunu söyleyebilirim ama Caterina'ya karşı hissettiklerim babalık duygusundan çok uzak. Bana baba diyebilir elbette, ama ben onu vahşi ve şehvet dolu bir şekilde istiyorum.

"emin misiniz?" Tekrar soruyorum.

Başındaki yara çok kanamış.

"İnanın bana, hepsi için uyanıktım. Unutmam mümkün değil," diyor ironi yaparak, sonra ben yarasına antiseptik sürerken tıslıyor.

Mükemmel kızıma zarar verdikleri için duyduğum öfke sonsuz. Kesik saç çizgisinde ve iyileştikten sonra görünmez olacak. Ama yanağında oluşan morluk canını acıtacak ve içimdeki canavar bundan sorumlu olan kişiyi lime lime etmek istiyor.

Adının Caterina Hart olduğunu ve bir üniversite öğrencisi olduğunu bilmiyormuş gibi davranırken, itaatkâr bir şekilde oturuyor ve tüm sıradan sorularıma cevap veriyor. Onun hakkında her şeyi biliyorum. Onu takip ediyordum. Sonra Angel mafyasının doktorunu hoparlörden arıyorum ve onun da tüm sorularını yanıtlıyor. Dinlenmesini ve daha kötüye gitme ihtimaline karşı biriyle birlikte olmasını öneriyor ama bunun dışında ona her şeyi açıklıyor.

"Sence ailemle iletişime geçmeyi denemeli miyim?" soruyor son pansumanını bitirdiğimde ve

yanagında bir buz torbası tutuyordu. "Annemin onlardan çaldığını söylediler ama buna inanmakta zorlanıyorum. Çocuklarının hayır işleriyle o kadar meşgul ki."

"Ailenle en son ne zaman konuştun?" Onları arayıp aramadığını öğrenmeleriyle ilgili kısım önemli görünüyor.

"Geçen hafta aradılar ve mesaj bıraktılar. Babam tatile gideceklerini ama telefonlarının çekmeyeceğini söyledi. En kısa zamanda beni arayacaklarını ve sorun yaratacağı için aramamalarını söylediler. Dürüst olmak gerekirse biraz garipti, çünkü onlar hiç gitmezler. Tam anlamıyla evcimen insanlar."

Başka bir sargıyı açarken bir durgunluk oluyor ve düşünüyorum. "Nereye gittiklerini söylemişti?" Soruyorum, bir teori zihnimde şekilleniyor.

"Dedi ki... Aslında adını duyamadım."

"Peki size başka bir şey yapmanızı söyledi mi? Onları aramamak dışında."

"Sadece derslerime odaklanmam ve sınavlarıma hazırlanmam gerektiğini..."

"Ve arama bloke edilmiş bir numaradan mıydı?"

"Evet." Sesinde şimdi bir parça endişe var. "Sence onları benim için gelen adamlar mı aldı?"

"Hayır. Sanırım ailen güvenli bir yerde saklanmaya başladı."

"Oh..." Neredeyse gerçeklerin beyninde sıralandığını göreceğim. "Bu mantıklı. Beni almaya gelmediler ama sanırım gelemezlerdi."

Benim kızım olsaydı, yanımda olması için her türlü tehdidi göze alırdım. "Belki de teması minimum düzeyde tutarak ve size hiçbir şey söylemeyerek sizin için riski azalttıklarına inanıyorlardı."

Silik bir şekilde gülümsüyor.

Arkama yaslanıp işime bakıyorum, onun daha rahat etmesi için yapabileceğim başka bir şey var mı diye kontrol ediyorum, bir yandan da tatlı göğüslerine bakmaktan kararlılıkla kaçınıyorum.

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Boğazım düğümlendiği için başımla onaylıyorum. Bedenim belli ki kelimelerin gerekli olmadığını düşünüyor. Ama Caterina, fırsatım olsa onunla ne kadar ilgileneceğimi bilmiyor. Onun için çok yaşıyım. Ben bir gölgeyim, bu kız ise güneş ışığı. Birbirimize uyamayız.

"Ve beni almaya geliyor," diye ekliyor ve sonra duraklıyor.

Bunu bir aşk ilanına ve sahiplenme iddiasına dönüşmeden nasıl kabul edeceğimi de bilmiyorum. O yüzden kabul etmiyorum. Kendimi ilk yardım malzemelerini toplamakla meşgul ediyorum.

"Dolapta olduğumu nereden bildin?" diye soruyor aniden.

"Çünkü bende de bir tane var. Bu binanın aptal, garip küçük bir parçası. Eğer dairende saklanıyorsan, orada olacağını biliyordum."

İşe erken gitmiş olmasını umduğumu ona söylemedim ve Steve doktorun gözetimine girer girmez ve aktif olarak ölmek üzere değilken doğruca onu bulmaya gittim. Bar sahibi onu görmemişti ve ben de kalbim yemek borumda sıkışmış halde geri döndüm.

İşte o zaman onu buldum.

"ne saklıyorsun?" diye soruyor masumca.

Uh... Silahlar. Bir sürü silah. Ama bunun şu anda güven verici bir cevap olmayacağından şüpheleniyorum. İtalyan mafyasıyla yaşadığı olaydan sonra, Bratva kralı olmamın benim yararına olacağını sanmıyorum ve benim dairemde bela aramaya gitmemeli. "Çok fazla soru soran kızlar."

"Ah!" Yüzü düşüyor ve daha fazlasını söylememek için dişlerimi sıkıyorum.

"Şaka." Onu oraya bağlamazdım. Yatağım ikimiz için de daha iyi olurdu. "Sorun değil. Sorabilirsin. Cevap veririm."

Bu kıza acıyorum. Ona tapıyorum.

Bir süre sessizlik oldu, sonra daha çekingen bir şekilde "Yardıma ihtiyacım olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

Bu sefer omzumun üzerinden bakıyorum. Ve bu daha kolay bir zemin, çünkü bir içgüdü, bir önsezi olmasına rağmen, iyi bir gerekçe vardı.

"Steve, kapıcı. Peşinizden gelen adamlar tarafından yaralandı."

"Olamaz!" Dehşet yüzünü geriyor. "O iyi mi?"

Onu aramaya gittiğimde kapıcının küçük ofisinin zeminindeki kanı düşünüyorum. "O hastanede. Doktor iyileşeceğini düşünüyor."

"Zavallı Steve." Kaşları endişeyle çatıldı. "Çok özür dilerim. Bunu kapınıza ben getirdim. Bir de kapıcınıza. Gitmeliyim. Seni mafya için riske atmayayım."

"Bu bir endişe değil." Araya sızan alaycı eğlenceyi engelleyemiyorum. Benimle. İtalyan mafyası tarafından risk altında.

Ha.

Bratva patronları Londra'da en çok korkulan kişilerdir. "Ama-"

"Nyet."

Göz kırıyor.

"Bu binayı terk edersen, görürler." Çatı katımdan ayrılmayacak. Hoşuna gitse de gitmese de bu kızı koruyacağım. "Onları kandırdığını anlayacaklar. Birkaç saat içinde yakalanırsın."

Bu son derece makul argümanı sessizce sindiriyor, dudaklarını büküyor ve düşünürken bir o yana bir bu yana dönüyor. Ben de nefesimi tutmuş, ne karar vereceğini bekliyorum.

Üç yıl. Üç lanet yıl boyunca onu istedim. Bana ihtiyacı olacağına inanmıyordum ve ona uzaktan hayranlıkla bakmakla yetiniyordum.

Şimdiye kadar.

Benden istemediği hiçbir şeyi yapmayacağım. Benim tarafımdan zorlama ya da baskı olmayacak. Eğer bu kızın sadece onu koruyacak birine ihtiyacı varsa, bu yeterli olacaktır.

Ama gitmesine izin vermeyeceğim.

Ya misafirim olur, ya da tutsağım. O benim korumam altında. O benim.

CATERINA

Alt kattaki dairemi ve oraya dönmeyi ne kadar istemediğimi düşünürken uzun bir duraklama oluyor. Neredeyse ölüyordum. Hayatımı en iyi şekilde değerlendirmeliyim.

Dilimin ucunda burada kalıp kalamayacağımı ya da Brody'nin bana binada başka bir daire bulup bulamayacağını sormak varken iç çekip "Yaralarının hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet." Sesim tizleştii. Kararlılığıma rağmen endişem tüm gücüyle ortaya çıktı.

Doğuştan utangacımdır - acı verici bir şekilde içe dönük olmadan yirmi iki yaşına kadar kimseyi azgın bir şekilde öpmeden gelemesiniz - ama o ana kadar Brody'nin kim olduğundan çok beni kurtardığı şeyden duyduğum korkuya odaklanmışım. Evet.

Ayağa kalkıyor ve ben onun ne kadar uzun olduğuna bir kez daha şaşırıyorum. Ne kadar büyük. Göz hizam... Evet. Onun kasıklarında. Kalbim hızla çarpıyor. Yün olduğunu tahmin ettiğim koyu gri bir takım elbise giyiyor, çünkü bir şekilde simsiyahtan daha uğursuz. Kumaş, onun emriyle etraftaki tüm ışığı yutuyor gibi görünüyor. Çünkü onun dış hatlarından daha fazlasını göremesem de, bu benim yanıt vermem için yeterli. O

Geniş omuzlu ve dar kalçalı. Ve pantolonunda nefesimi kesen bir şişkinlik var.

Uzanıp ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve ayağa kalkmama yardım ederken gözlerimi kaçıramadan vücudunun her yerine bakıyorum. Bir an için ellerini ellerimin üzerinde tutuyor ve kalbim kafeste çırpınan bir kuş gibi atıyor.

Ellerimi bırakıp aniden dönüyor ve banyodan çıkıp beni arkada bırakarak pelüş mavi kanepelerin olduğu salona doğru koşturmaya başlıyor. Birini işaret ederek diğerine oturuyor. Güvenli bir mesafede, uzakta, beynim dolduruyor.

"Şimdi." Yüz ifadesi bir röportajı çağrıştırıyor. Ya da bir sorgulama. "Seni ne daha iyi hissettirir?"

"Bilmiyorum." şey bitti, değil mi? En azından bundan sonra ne yapacağımı bul kadar.

Ama duygularım beni artçı şok gibi vuruyor. Ailem için endişeleniyorum - tatilleri onların kaçışından başka bir şey olamayacak kadar uygun bir zamana denk geliyor, ama yine de onları tekrar görüp göremeyeceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Sonsuza kadar saklanabilirler.

Ve adrenalinim azaldıkça yaralarım acımaya başlıyor.

"Üzgün olduğunuzda genellikle ne yaparsınız?" Brody soruyor.

Gerçekten mi? Muhtemelen seksi komşumu biraz takıntı haline getirirdim. Ne de olsa yaklaşan sınavımla ilgili gergin olduğumda yaptığım şey buydu. Daha makul bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Ailemi ara," diyorum kısık bir sesle.

"Mm." Ağzı sert ve düz bir çizgi halinde. "Bu iyi bir fikir değil."

"Biliyorum."

"Peki ya dondurma?" Brody soruyor.

Kafam karışmış olsa da başımı sallıyorum. Evet, dondurma severim.

"Güzel," diye ciddi bir şekilde yanıtlıyor. Bu hafife almadığı bir girişim. Kaşları düşünceyle çatılır. "Peki ya intikam pizzası?"

"İntikam pizzası nedir?" Pizza yiyecek bir adama benzemiyor. Daha çok süper sağlıklı bir salata kâsesi ve proteinli bir biftek gibi - ekstra vitaminli bir şey. Takım elbisenin içinde bile ev sahibimin inanılmaz formda olduğu belli.

Ev sahibim olması onu daha yasaklı gösteriyor ve vücudum bundan hoşlanıyor, beni kurtarmış olmasının ve şimdi onun çatı katında bulunmamın ne kadar yaramazca olduğunu düşünerek kıvılcımlar saçıyor.

"Kalın bir peynir tabakası, derin bir hamur, ananas ve herhangi bir İtalyan'ı büyük ölçüde rahatsız edecek başka herhangi bir şey içeren pizza. İyi bir Rus pizzası."

Kıkırdıyorum, elimde değil.

"Komik bir şey mi var?" Tek kara kaşını kaldırıyor.

"Güzel Rus pizzası," diye karşılık veriyorum.

"Baba. Şimdiye kadar yediklerinizin en iyisi. Bunu garanti ederim." Gülümsemese de gözlerinde bir pırıltı olduğuna yemin edebilirim. "Ve bir film. Belki The Godfather."

Yüzümü onun kadar düzgün tutmaya çalışsam da başaramıyorum. "Romantik komediye ne dersin?"

"Şansını zorlamamanı öneririm, moya koshechka."

Çok komik biri. Sanırım şaka yapıyor. Bana da birkaç kez öyle dedi.

"Bu ne anlama geliyor? Moya koshechka." Telaffuzu biraz karıştırdım. "Rusça, değil mi?"

Bir duraklama oluyor ve ifadesi tekrar ciddileşiyor. "Kedi," diyor sonunda.

"Oh. Adım yüzünden. Ve sanırım beni bir sokak kedisi gibi ." Garip bir şekilde güldüm.

"Artık başıboş değilsin." Bir an için başka bir şey söyleyeceğinden emin oluyorum. Ama o sadece gözlerini kısıyor ve "Hangi film?" diye soruyor.

"Mutlu sonla biten bir tane." Gözlerindeki kıvılcımı geri istiyorum. "The Godfather mutlu sonla mı bitiyor?"

"Ah... Belki de romantik komediyle işkence yapmak gerekecek." Alay etmesine rağmen kumandayı bana uzattı ve ne istersem kiralamamı söyledi.

Omzumda bir şeytan var ve o odanın dışındayken, şimdiye kadar izlediğim her şey kadar müstehcen ve yalaka olan eski tarz bir romantik komedi bulana kadar gezinmemi sağlıyor.

Kanepede yanımda otururken, film seçimime kaşlarını kaldırırken, ama yerleşip bana bir kase tuzlu ve tatlı patlamış mısır ikram ederken, onun her değişiminin farkındayım. Filmden yarım saat sonra kalkıyor ve elinde bir pizzayla geri geliyor. Jambon, ananas ve damlayan peynirle kaplı pizzayı sırtarak yiyorum.

Brody, "Gördün mü, peynirli tuzlu intikam çok lezzetli," diyor.

"İtalyanlar bu zavallı, masum pizzaya yaptıklarınız karşısında dehşete düşerdi." Gülüyorum, peynir ve ekmeğin cennet gibi kokusunu içime çekiyorum. Bugün olanları hafife almak iyi geliyor. Ne de olsa hayattayım. Ev sahibimle pizza yiyorum, balıklarla yatmıyorum. Şanslıyım.

"Kesinlikle," diyor neredeyse fazla zevkle. "Bunları sen de isteyeceksin."

Bana bir kutu Ibuprofen uzatıyor ve ben de onları tatmin edici bir patlamayla folyodan çıkarırken "Teşekkürler" diye fısıldıyorum.

Gelmiş geçmiş en keyifli pizzayı mideye indiriyor ve yan yana ama birbirimize dokunmadan oturup filmi izliyoruz. Garip bir şekilde samimi.

Sadece bu adamla göz göze geldim ve şimdi yanımda, sanki arkadaşmışız gibi bana yemek uzatıyor.

Arkadaşız ama onu içimde istiyorum. Arkadaşız ama onun bebeklerini istiyorum.

Film yeterince iyi ama ağrı kesicilere rağmen kesiklerim ağrımaya başladığında düşüncelerimi için yeterli değil. Ama kendimi bu kadar iyi hissetmem inanılmaz. Bugün gerçekten ölebilirdim ve bunu beklediğimde tek düşündüğüm, şu anda ekrandaki kötü oyunculuk karşısında irkilen yanımdaki adamdı.

Ama yine de. Şu anda ölmüş olabilirdim.

Bu inanılmaz aptalca dürtüden kendimi vazgeçiremeden önce kumandayı kapıp televizyonun sesini kapatıyorum.

"İnsanlar ölmek üzereyken ne düşünürler?" Ağzımdan kaçırđım.

Brody bana dönüyor ve gözlerini kırpıştırıyor. "Bilmiyorum," diye hafifçe cevap veriyor. "Ne düşündün?"

Tüm kararlarımdan pişmanlık duyduğum bir duraklama oluyor. Muhtemelen bu konuşmaya başlamak için hayatta kalmam da buna dahil.

"Hiç öpülmediğimi." Ve senin hakkında. Seni düşünüyordum, keşke seni tanısaydım ve V-kartımı alsaydın diyordum.

"Asla mı?"

Çelişki içindeyim, çünkü yirmi iki yıldır bir erkeğın beni öpmesini sağlayamadığım için inanılmaz derecede üzücü bir vaka olduğumu ortaya çıkarıyorum. Yüzüm kızarıyor. Kızarıyorum. Ama diğer yandan, Brody'nin bakışları dudaklarıma kaydı. Ve orada kaldı.

Ve bu yeni hayatla cesur olmam gerekiyordu. Ve gitmemi istemediğini söyledi... Yani?

"Sen..." Sanırım beni kelimeleri söylemek zorunda bırakmamak için boşluğu onun dolduracağını düşünüyorum. Rüyalarımda, benim bir şey istememe gerek kalmadan beni tanıyor ve öpüyor.

"Ne yapardım, Caterina?" Sorusunda sert bir yan var ama bugün daha kötülerini de yaşadım.

Yutkunuyorum ve çelik gözlerine bakıyorum. "Öp beni."

BRODY

Sanki kelimeler onun izni olmadan ağızından kaçmış gibi dehşet içinde elini ağızına kapatıyor.

"Özür dilerim." Caterina utançla inliyor. "Bunu söylememeliydim. Sadece neredeyse ölmek üzere olduğum için hiç yapmadığım şeyleri düşünüyorum."

"Sorun yok." Bugün bu kadar cesur olmasından çok etkilendim.

Bunu gerçekten isteyip istemediğini kontrol etmeliyim. İma ettiği şeyi doğru anladığımdan ve bu tatlı yaratığı korkutmak üzere olmadığımdan emin olmalıyım. Ama yapmıyorum, çünkü bu onu öpemeyeceğim anlamına gelebilir.

Onun yerine uzanıp çenesini kavıyorum, ne kadar küçük ve kırılgan olduğunu hissediyorum. Eğilip onu sıkıştırırken erimiş çikolataya benzeyen gözlerini izliyorum. Yüzünü okşayarak elimi hareket ettiriyorum, böylece parmaklarım ensesindeki saçları tarıyor ve başparmağım yanağını okşuyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum. Sonra başımı eğip dudaklarımızı hafifçe birbirine değdirirken onu sabit tutuyorum. Birinin isteyebileceği kadar saygılı bir ilk öpücük, ama aklımda olan bu değil, bir şey söylemesi için yeterince geri çekiliyorum, ama o söylemiyor, ben de tekrar giriyorum. Benimkini düşünüyorum

pembe ağzında horoz. Dudaklarını benimkiyle kızdırırken, onu bağladığımı ve kirazını almam için bana yalvarana kadar onu erittiğimi hayal ediyorum.

Öpücüğü nazik ama sert tutuyorum, ağzını açıyorum ve kedi gibi küçük bir miyavlama sesi çıkardığında, dilimi onun kaygan sıcaklığına kaydırıyorum. Ve onu kızdırıp baştan çıkarırken elimle yerinde tutuyorum.

Öpücüğümün her parçası daha fazlasını istemesi için onu cezbediyor. Onu tutmayı, ellerini sabitlemeyi ve kendimi yumuşak ve ıslak olduğu yere sokmayı düşünürken bile, baştan çıkarıcı bir şekilde dikkatlice işliyorum. Ağzına, evet, ama daha çok lezzetli, gizli küçük pembe kıvrımlarına.

Ama vücudumun dürtülerine rağmen onu öptüm. Sabırlı, nazik ama giderek daha tutkulu. Onun ihtiyacı olan şey olmaya kararlıyım. Zaman alıyor ama sonunda o da benim üzerimde bir şeyler deniyor. Dili benimkinin üzerinden kayıyor ve ağzımı keşfediyor. Pelüş alt dudağını dişlerimin arasında yakalayıp emiyorum ve o da inliyor. Ve sonra ona alan bıraktığımda -ne kadar dikkatli olduğum için ödüller kazanabilirim- hevesle aynısını deniyor. Gülsem mi, hırlasam mı, inlesem mi bilemiyorum. Öpüşmeyi öğrenirken masumca seksi.

Hâlâ saçlarında olan elimle onu kucağıma oturması için yönlendiriyorum ve o da kalçalarımaya yerleşiyor, neyse ki pantolonuma doğru zorlanan ereksiyonu fark edecek kadar yakınımaya gelmiyor. Öpüşmek genelde bu kadar tahrik edici değildir ama Caterina tüm kuralları yıkıyor.

Çünkü tatlı başlayan şey pislığe dönüşüyor. Ağzını açıyor, ısıyor, yalıyor, dudaklarımı çenesinde gezdiriyor, boynundan aşağı iniyor, o da inliyor. İlk başta ellerini göğsümün üzerine koyuyor. Ama şimdi takım elbise ceketimi kenara itiyor ve göğüs kaslarımı kavlıyor ve spor salonunda geçirdiğim saatler için memnunum çünkü vücudumdan hoşlanıyor gibi görünüyor. Hem de çok. Ama benim onun genç ve kıvrak kıvrımlarına hayran olduğum kadar değil.

Üç yıl boyunca her akşam barda işe gidişini izledim ve diğer erkeklerin ona bakacağını biliyordum ve şimdi nihayet yanımdaydı, beni öpüyordu. İçimdeki kıskanç ve sahiplenici canavar mırıldanıyor. Ona sahibim. O benim.

Tamam, henüz bu gerçeğin farkında değil ama ayrıntılar. Tehlikeli duygulara sahip karanlık yaratıklar teknik ayrıntılarla ilgilenmezler. Çatı katımda, kucağımda, yemeğimi yiyor. Onu yakaladım ve bırakmayacağım.

Bir gıcırtı çıkarıyor ama bu iyi, seksi bir gıcırtı değil. Bu acı.

"Caterina?" Aynı anda, yaralandığı için kalbim kırılıyor ve buna benim sebep olduğumu fark ediyorum. Ona olan ihtiyacımın ortasında, yaralarını unutmuştum.

"Üzgünüm," diyor onu bıraktığımda. "Ben iyiyim, sadece..."

Yüzüne dokunduğunda boğazımda bir yumru oluşuyor, yüzündeki morluk cildini karartıyor. Hâlâ yaralı ve bu durumda ona dokunduğum için çok kötüyüm.

"Artık seni incitebileceğim bir yerde öpüşmek yok." Alnı hayal kırıklığıyla kırışıyor. "Ama-"

"Hayır, moya koshechka." İnkâr etmek acı verici ama onu herhangi bir zarar riskine atmıyorum. Artık kızıma bakma ve onu koruma hakkına sahipsem, bu benden korunmayı da içerir.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Filmi kaçırdık."

Sanırım film biteli çok oldu. Ben fark etmedim. İkimiz de fark etmedik. Uzaktan kumandayı kaptım ve o durmamı söylemek için elime dokunana kadar geri sardım.

"Önemli değil."

"Öyle. Adamın kızı elde etmesini izle." Mutlu sondan hoşlanıyor ve benimle bunu istemeyeceğini bilsem bile bunu isteyecektir.

"Öpüşmeyi öğrenmeyi tercih ederim," diye homurdanıyor, ama itaat ediyor, bir iç çekiyor ve kucağımdan sürünerek

Minderler.

"Yüzüne zarar vermiyoruz."

Ciddiyim. Gerçekten ciddiyyim. Derin bir nefes alıyorum ve ereksiyonumu indiriyorum.

Bugün bir travma geçirdi ve hassas bir şekilde tedavi edilmesi gerekiyor.

Ama ben kötü, çok kötü bir adam olduğum için, televizyona boş boş bakarken aklıma bir düşünce geliyor. Dudaklarından öpüldüğünü kim söyledi? Ben sadece öpücüğün karşılıklı olduğunu, onun da beni öptüğünü sanıyordum. Ama bu benim açımdan ciddi bir hayal gücü eksikliğiydi.

"Seni başka bir yerde öpebilirim..." Bu, kendi koyduğum kurallar çerçevesinde rahatlıkla önerebileceğim kadar yakın.

Bakışları televizyondan benimkine kayıyor ve yanakları kızarıyor. "Nereyi düşünüyordun?"

Utangaç bir yaratığı ikna etmeye çalışıyormuşum gibi sabırla, "Öpmemden rahatsız olmayacağın bir yere girmeme izin ver," diyorum.

Teklifimi alçak sesle yapmamış olsam da, hareketsizliği beni duyduğunu gösteriyor.

"Kıyafetlerimi çıkarmak gibi mi?" diye fısıldar, her kıvrımında utanç vardır.

Öne doğru oturuyorum, fazladan yastıkları topluyorum ve arkasına yığıyorum.

"İstedığınız kadar çok ya da az."

Üzerindeki elbiseyle kaplı vücuduna bakarken gözleri büyüyor. Sonra gözle görülür bir şekilde kendini toparlar. Derin bir nefes alıyor, çenesini yukarı kaldırıyor, omuzlarını geriye atıyor. Eğer bu içsel bir moral konuşması değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Onu sessizce teşvik ediyorum.

Evet. Evet, göster kendini bana.

Oturuyor, kollarını kavuşturuyor ve ben şansına inanamayarak elbisesini yukarı çekip daracık bir külotu ortaya çıkarışını izliyorum. Ve sütyen giymiyor. O

Kumaş başının üzerinden çekilirken bir gıcırtı çıkarıyor ve ben de sargılarını açmasına yardım ediyorum.

Sonra tamamen çıkardı ve açıkta kalan göğsünü, pürüzsüz ve kremi tenini, küçük memelerini, ideal avuçlarını görünce başım döndü. Ve meme uçları, ohhh. Meme uçları soluk çilek pembesi, yuvarlak ve biraz buruşuk. Ağzım sulandı.

"Kahretsin, çok güzel," diye mırıldandım. "Çok mükemmel. O tatlı göğüslerini öpmeme izin verecek misin?"

Başını sallıyor ve bu yeterli.

Televizyondan gelen ani bir ses onu sarsıyor ve yüzünü buruşturarak hırpalanmış başına dokunuyor. "Özür dilerim," diyor çabucak, kalçalarını incelikle birbirine bastırıyor ve güzel ağzından küçük bir gülümseme yayılıyor. Günlük etkileşimlerimizden çok tanıdık geliyor ve utangaç, güneşli kızıma olan sevgim artıyor.

"Merak etme." Dikkatli bir parmağımla çenesini omzumun üzerinden bakacak şekilde yönlendiriyorum. "Filmi izle ve dikkatini dağıtmama izin ver. Seni iyi hissettireceğim."

Başımı göğsüne doğru eğerek göğüslerinden birini nazikçe avuçluyorum ve yumuşak etine öpücükler konduruyorum, sanki oraya yöneldiğimin farkında değilmişim gibi göğüs ucundan kaçınıyorum. Nazik, neredeyse masum bir şekilde dudaklarımı diğer göğsüne kaydırıyorum ve oraya da aynı özeni gösteriyorum. Nefes alışındaki en küçük kıpırdanmalar bana doğru yolda olduğumu söylüyor. Ben aşağı doğru kaydıkça rahatlıyor, karnını öpücüklerle kaplıyor, ta ki daha fazlasını yapma dürtüsü karşı konulmaz olana kadar ve dişlerimi kullanıyorum, onu çok dikkatli bir şekilde çekiştiriyorum. Sonra aşk ısırıkları, soluk pembe ovalerle kaplanana kadar emiyor.

Üzerindeki izlerim.

Göğüslerini terk ettiğim gibi yavaş yavaş geri dönüyorum, ama bu sefer daha sert öpücükler de getiriyorum ve meme uçlarının zirveye ulaşmış ve hazır olma şeklinin tadını çıkarıyorum. Onun genç ve mükemmel vücuduna cömertçe ilgi gösteriyorum. Evet, onun iki katı yaşında bir adamın bunu ilk yapan olması korkunç ama bunu doğru yapacağım. Ona ihtiyacı olan her şeyi verin. Onun küçük meme uçları

Ağızıma çektiğimde ve dişlerimin arasında tutup dilimle ucunu yaladıgımda, moya koshechka'dan bir inilti duyuyorum.

Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, meme uçlarına tatlı işkenceler yığıyorum ve o ısınıyor, kayıyor ve ince ama belirgin bir şekilde kavrayışıma doğru itiyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Cevabı bildiğim halde yine de itiraf etmesini isteyerek soruyorum.

Bu masum genç kadından faydalanmaktan kendimi alamıyorum. Evet, alnında sargılar ve elmacık kemiğinde bir çürük olabilir ama bu sadece arzuma ek olarak koruyucu içgüdülerimi de ortaya çıkarıyor. O güzel parçalarının toplamından daha fazlası ve beni zorlayan güzel ambalajı kadar içindeki insan.

"Evet," diye fısıldıyor.

Bu da geri çekilmek için mükemmel bir an. Omuzlarıma yer açmak için dizlerini iterek yere kayarken muhalif bir ses çıkarıyor. Sonra protesto çığlıkları atarken topuğunu avucumun içinde yakalıyorum ve baldırına öpücükler konduruyorum. Yavaşça diğer bacağıyla tekrarlıyorum ve çıplak iç uyluklarında durduğumda, tahrik olduğu belli oluyor. İhtiyaç duyuyor, kalçalarını kıvırıyor.

Kafamı kaldırdığımda onun dikkatinin filminden dağılmış olduğunu ve bana baktığını görüyorum.

"Peki ya şortun?" Yumuşakça öneriyorum.

Dudaklarını yalıyor ve onun mükemmel küçük bedenine daha fazla erişmeme izin vermeyeceğini düşündüğüm zaman aralığı, midemin kurşuni suçluluk duygusuyla düşmesine neden oluyor. Ben ondan çok daha büyüğüm. Ben Kara Melek'im. Ben kötü bir adamım, o ise masum. Benim onun ev sahibi olmam ve onun bakire bir üniversite öğrencisi olması, ihtiyaçlarıma daha da kirli bir boyut kazandırıyor.

Bu zıtlık beni en az ipucuma vereceği yanıtı beklemek kadar öldürüyor.

"Evet," diye mırıldanıyor ve hayatımı bana geri veriyor.

Arkama yaslanıp ona alan açıyorum. Çekingen elleriyle şortuna uzandı ve çözdü. Yemin ederim bu neredeyse beni de çözüyordu. Kalçalarını kaldırarak pürüzsüz külotunu aşağı doğru itiyor ve küçük beyaz külotu ortaya çıkınca iniltimi tutamıyorum. Dantelden bir fırırları var ve bronz tenini daha da altın sarısı gösteriyor, sonra onları da çıkarıyor.

Çok tatlı.

"Her santimine tapacağım." Sesim arzuyla çakıllı çıkıyor.

Üç uzun yıldır bunu yapmak istiyordum. Sabırlı ya da iyi biri olarak bilinmem ama Caterina'nın bensiz daha iyi olacağına gerçekten inandım.

Şimdi bu illüzyon bozuldu, onu kanepeye doğru itiyorum. O tamamen çıplak, ben ise tamamen giyiniktim ve bu da işin erotizmine ve yasak doğasına katkıda bulunuyordu.

"Bana ne istediğini söyle." Travmatik bir olay yaşadığında ondan faydalandığım ve onu benimle kalmaya zorladığım için ben bir canavarım. Ama bu geçmeyeceğim bir çizgi. "Söyle, kelimelerle, ben de sana vereyim."

"I..." Yanakları kızarıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Yapamam."

Bu kalbimde bir kırılma, bir parçalanma. Geri çekiliyorum, hayal kırıklığı basit bir hareketi olması gerekenden on kat daha zor hale getiriyor.

"Hayır!" Yakamı tutuyor ve ben de kıpırdamıyorum. "Hayır, lütfen. Kastettiğim bu değildi."

Ağzını açıp üç kez tekrar kapatırken, yanakları gittikçe ısınırken konuşmaya çalışırken kıpırdamıyorum.

"Yani, doğru kelimeleri bulamıyorum," diye fısıldıyor sonunda. "Ben bile..."

"Söyle."

Bir an için yapmayacağını düşündüm. Ama gözle görülür bir şekilde cesaretini topluyor ve "Beni bacaklarımın arasından öpmeni istiyorum" diyor.

"Mmm hmm." Uyluklarını ayırıyorum ve bana ihtiyaç duyduğu sırlıklam, parıldayan yarığın üzerine, monsuna bir öpücük konduruyorum, sonra başımı kaldırıyorum ve onun geniş gözlü bakışlarıyla buluşuyorum. "Böyle mi?"

Dudaklarını yalayarak sinirli bir ses çıkarıyor. "Daha aşağı."

"Tam olarak nerede, moya koshechka?"

"Benim... Kız parçalarımda mı?" Yüzü kıpkırmızı oldu ama söyledi ve ben onunla gurur duyuyorum.

Gülümsememi gizlemek için başımı eğiyorum, pembe seksine doğru eğiliyorum ve ağzımı neredeyse klitorisinin üzerine koyuyorum, benim için ıslandığı yerde nefesimi hissetmesine izin veriyorum. Ne kadar iyi bir kız.

"Burada mı?"

İnliyor ve daha yakına kayıyor. Dudaklarımı ağır çekimde kıvrımlarına bastırıyorum, önce ağzım açık ve yumuşak, sonra klitorisini biraz yakalamak için büzüşüyorum.

"Böyle mi?" Bu sefer kendimi tamamen ayıramayarak soruyorum.

"Daha fazla." Sanki kendinden sakladığı ve sadece bana söylediği bir sırımı gibi fısıldıyor.

Tam olarak istediği gibi yapıyorum. Yarığının üzerinde uzun, açgözlü bir yalama yapıyorum ve o kamburlaşp inliyor.

Tsking, bir kolumu kalçalarının üzerine koyuyorum.

"Filmi izle." Bunu onun için imkansız hale getirmeye niyetliyim. "Sonsuza dek mutlu olana kadar yumuşak, küçük pembe kıvrımlarını öpeceğim."

Bu sefer klitorisinin etrafına öpücükler konduruyorum. Sularını yutuyorum, tatlı, tuzlu ve cennet gibi. Şimdiye kadar tattığım her şeyden daha iyi. Farklı hareketler denerken, en çok neyi sevdiğini dikkatle dinlerken bu hassas bir deney. Ama arka plandaki televizyon yüzünden çoğunlukla hislerime göre hareket ediyorum. Beni nerede kovaladığını, neyin onu seğirttiğini ve ne zaman çekingenliğini kaybedip amını yüzüme sürttüğünü.

Onunla tıka basa doyuyorum ve o kıpırdadığında, onu yalamayı bırakmadan takip ediyorum. Bu kızın tadına bağımlıyım,

ve sonunda onu tutarak iyice ziyafet çekiyorum. Kremi yanaklarımı kaplıyor ve kanepeyi tamamen kirletiyoruz. Daha az umursayamazdım. Onu yutuyorum, hareketlerinden amının ne kadar sıırıslıklam olduğuna kadar arzusunun her kanıtının tadını çıkarıyorum.

Elleri kaybolmuş, doğru yeri bulmaya çalışıyor. Huzursuzca parmaklarını minderlerde sıkıyor, çıplak kalçalarına doğru sürüklüyor ve karnının üzerinde gezdirmeye çalışıyor.

Uzanıp bileğini kavriyorum ve kafa derime götürüyorum. "Saçımı tut. Bana ihtiyacın olan yeri göster."

"Aman Tanrım! Yapamam..."

"Yapabilirsin." Sesime, adamlarıma emir verirkenki derin otoritemi veriyorum ve bu işe yarıyor çünkü parmaklarını saçlarımin arasına sokup kavramakla kalmıyor, istemsiz bir miyavlama da çıkarıyor. Klitorisi üzerindeki çabalarımı iki katına çıkarıyorum ve diğer elini başımda hissettiğimde ve çığlık attığında ve amı benim bakımlarım altında sıkıldığında, zaferle gülümsüyorum.

Orgazmını kolaylaştırmak için uzun dakikalar. Boşalırken çok güzeldi. Vahşi ve sınır tanımaz, zevk onu alıp götürürken titreşiyor ve haykırıyor ve dudaklarımı kalçalarına sürtene kadar öpücüklerimi yumuşatıyorum.

Hala o dolgulu güzelliklere hak ettikleri gibi tapmadım, ama onu gözleri kapalı, sonra açık ve bakışları benim üzerimde ve onu öptüğüm yerde zikzaklar çizerken ve sonra televizyona bakarken bulduğumda yapacağıma söz veriyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

Senin Kara Meleğin, onu içimden düzeltiyorum. Ve seni esir alan.

Ama ona bakmak bana hatırlatıyor. Uzun ve duygusal bir gün geçirdi ve onu başka neler istemeye ikna edebileceğimi görmek istesem de, şimdilik bu kadar yeter.

Açıkçası, o küçük kirazı almak isterdim, ama hiçbir yere gitmiyor, bu yüzden bekleyebilirim.

"Yatma vakti," diyorum, ayağa kalkıp ona elimi uzatarak. Televizyon sessiz ve siyah, ikimiz de izlemediğimiz sırada romantik komedi bitmişti.

Panik, yüzündeki memnuniyet ifadesinin önüne geçiyor.

"Evim mahvoldu. Gerçekten geri dönmek istemiyorum. orada-"

"Burada kalıyorsun," diye sertçe araya girdim.

"Bunu yapamam. Bu seni riske atar," diyor sefilce. "Onlar tehlikeli adamlar."

"Sanırım idare edebilirim," diye cevap veriyorum ve sözlerimde alaycı bir yan var. "Ve ayrılarak kendini tehlikeye atmana izin veremem."

Bu, onun beni terk etmesine asla izin vermeyeceğim gerçeğinin etrafından dolanıyor. Ama belki de kendi isteğiyle burada olduğunu düşünmesi daha iyidir? Bu onu aşık olmaya daha yapar. Bence de.

Stockholm sendromu gerçekten hızlı değilse? Bunu araştırmalıyım.

Aşk iksirlerinin çekiciliğini görmeye başlıyorum.

Bu yüzden yalan söyledim. "Sadece bu gece."

CATERINA

Hayatımın en mutlu akşamı, olabilecek en kötü öğleden sonrasının ardından geldi. Ev sahibimin çatı katındaydım, amımı yalatmıştım. Brody'nin diliyle boşaldıktan sonra neredeyse sarhoş olmuştum.

O. Yaladı. Beni.

Ve muhteşemdi. Bir filmin gelmiş geçmiş en iyi mutlu sonu.

Daha sonra, pantolonunda bir beyzbol sopası kaçırmış görünüşüne rağmen, ona dokunmamı istemedi ve ifadesi her zamanki gibi ciddi kaldı. Sadece giyinmeme yardım etti ve sonra beni çatı katına götürdü.

Boş oda neredeyse tüm dairem büyüklüğünde ve soluk mavi, gri ve altın rengiyle lüks bir şekilde dekore edilmiş.

"Yatarken ne giymeliyim?" Biraz kaybolmuş bir halde ve hâlâ orgazmımın etkisiyle karıncalanarak soruyorum.

"Kıyafetlerini yarın ayırırız..." diye başlıyor, sonra kaşlarını çatıyor.

"Sorun değil," diyorum çabucak, ona kocaman bir gülümseme veriyorum, her ne kadar kafam karışık olsa ve önermek üzere olduğum çözüm

beni korkuyla dolduruyor. "Aşağı inip dairemde bir şeyler alacağım-"

"Hayır," diye tersledi. "Burada bekle." Dışarı çıkıyor ve kendimi anında yalnız ve yedek bir parça gibi hissediyorum, bu yüzden dikkatle takip ediyorum ve koridor boyunca onun yatak odasına bakıyorum. Benimkinin aynısı, ama bu güzel, kadınsı soluk gökyüzü rengi yerine lacivert. Bir gardıropta, bir kuğu sürüsünün üzerinde sürünen bir gölge gibi, bozulmamış beyazdan griye ve siyaha kadar değişen asılı gömlek sıraları var.

Beyaz bir gömlek kapıyor, dönüyor ve ona itaatsizlik ettiğimi görünce başlıyor, sonra daha yavaş yaklaşıyor. Sözsüzce bana uzattı.

Hemen burnuma götürme isteğimi bastırıyorum.

"İyi geceler." Çakıllı sesi omurgamdan aşağı bir farkındalık ürpertisi gönderiyor.

"İyi geceler." Uzanıp onu öpmek istiyorum. Belki de onun yatağında uyuyabilir miyim diye sormak. V-kartımı alması için yalvarmak. Ve neredeyse-çok neredeyse-karar veriyorum.

Ama bir ömür boyu iyi bir kız olmak, korkunç bir öğleden sonra ile silinip gitmez. Bu yüzden yapmadım. Umutla gülümsüyorum, çenemi yukarı kaldırıp kendimi öpülmeye hazır hale getiriyorum ve yatak odamın kapısını nazikçe ama sıkıca kapattığında yere yığılıyorum.

Parlak kişiliğim bir yana, neden beni bir daha öpmek istemediğini ancak tuvalete gittiğimde anlıyorum. Deve ile anne arası bir şeye benziyorum.

Aman Tanrım.

Brody çok nazik. Beni öptü ve... Başka ne yaptığını hatırladıkça yanaklarım ısınıyor.

Agghghgg.

Muhtemelen dayak yiyen kıza üzüldüğü için böyle yapmıştır. Ya sadece ev sahibim olduğu için kendini sorumlu hissediyorsa ve ben onun binasında... Bugün başıma gelenleri anlatacak kelime bile bulamıyorum. Sanırım "neredeyse ölüyordum" bunu açıklıyor.

Yardımseverlik. Bana acıması, zombiye istediğini vererek onu neşelendirmeye çalışması düşüncesi bile içimi sızlatıyor, neredeyse iki büklüm oluyorum.

Çok utanıyorum. Ailem nerede saklanıyorsa ısınlatabilseydim, . Muhtemelen yerin dibine girmeyi kabul ederdim.

Dikkatlice duş alıp kurulandıktan sonra Brody'nin tişörtünü giyerken düşünceler zihnimde dönüp duruyor.

Teslim oluyorum ve bir bağımlı gibi tasmayı kokluyorum ve belki de sadece benim hayal gücüm, ama onun kokusunu yakalıyorum. Deniz suyu, neroli, çelik ve misk. Keskin ve güçlü.

İşte o zaman ne yapmam gerektiğini anladım. Brody beni reddedemeyecek kadar iyi kalpli, bu onu rahatsız etse bile.

Evet. Yeni karar.

Brody'den bir şey istemiyorum. Sadece benimle dalga geçmesi riskini göze alamam.

Bu muhtemelen tartışmalı bir konu, çünkü yarın kalacak başka bir yer bulacağım -belki ailemi bulmaya çalışacağım-. Ama bundan sonra aramızda olacak her şey onun inisiyatifiyle olmak zorunda.

Sabah olduğunda, kararlılığım aynı mekânı paylaştığım adamın farkında olmamı engellemiyor. Çatı katının geri kalanından hareket sesleri geliyor ve sincap beynim Brody'nin yataktan çıktığını düşünüyor - acaba çıplak mı uyuyor? - duş alıyor, yakasını adem elmasının zımpara kağıdı çıkıntısının üzerinden ilikliyor ve vücudunu giydiği o güzel takım elbiselerden biriyle örtüyor.

En küçük seslerden zihnimde oluşan görüntü karşısında ağzımın suyu akıyor ama şortumu ve askılı bluzumu giyerken kendimle sert bir konuşma yapıyorum.

Nazik, son derece ateşli ve çok ciddi ev sahibimi arzulamak yok. Öneride bulunmak yok. Ona en derin, en iğrenç arzularımı söylemek yok. Sempatî kartını oynamak yok.

Üstümün altından göğüslerimin kıvrımını görünce bir yenisini daha ekliyorum. Henüz ergen olmayan vücudumla onun ilgisini çekmeye çalışmak yok. O benim iki katım yaşında. Olgun bir kadın istiyor, muhtemelen onun kadar ciddi bir sarışın, benim gibi denenmiş bir kız değil.

Bu yüzden içinde uyumuş olmama ve genellikle göğsüne yaslanan kumaşın üzerinde meme uçlarımın farkındalığıyla çok geç saatlere kadar uyumamış olmama rağmen, gömleğini küçük üstümün üzerine geçiriyorum. Beni batırıyor ama aynı zamanda örtüyor da. Yanlışlıkla göğüslerimi gösterme riski yok.

Onu bulduğumda, kahvaltî salonu gibi görünen bir yerde oturuyordu, pencerelerden içeri güneş ışığı sızıyordu, bir dirseğinde gazete, diğerinde bir fincan kahve vardı.

Kendimi duyurmama gerek yok. Beni hemen fark ediyor ve bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdiriyor. Yüzüme yerleşmeden önce tişörtümde oyalanıyor. İfadesini okuyamıyorum.

"Harika bir çürük, değil mi? Ama bir de diğer adamı görmeliydin," diye şaka yapıyorum.

Korkunç görünüyorum. Dünden bile kötü. Morarma ve şişlik bir gecede oluştu ve sanırım Brody'nin bakımı olmadan olabileceği kadar kötü değil.

"Yapacağım," diye mırıldanıyor ve daha belirgin bir şekilde ekliyor, "Denis'e sana kahvaltî seçenekleri hazırlattım. Ama morluklarına neyin iyi geleceğinden emin değilim..."

"Soğuk intikam pizzası?" Gülümseyerek öneriyorum ve o da alaycı bir bakışla karşılık veriyor.

"Bu ayarlanabilir. Bugün gereken bazı işler var ama Denis hizmetinizde. Hiçbir İtalyan onu geçemeyecek, garanti ederim. Şimdi oturun ve yemeğinizi yiyin."

Dediğini yapıyorum ve nereden bildiğimi bilmiyorum ama bu onu memnun ediyor gibi görünüyor. Gerçek bir gülümseme değil, beni anlamayın.

Yanlış. Ama başını eğmesi ve omuzlarını hafifçe indirmesi daha rahat olduğunu gösteriyor.

Masanın üzerinde pahalı otellerin reklamlarında gördüğünüz kahvaltı büfelerinden biri var. Birkaç gümüş kubbenin yanı sıra hamur işleri, kızarmış ekmek, mısır gevreği ve sürahiler dolusu meyve suyu, çay ve kahve var. Denis altmışlı yaşlarında, güçlü bir Rus aksanına ve Brody'ninki kadar ciddi bir yüze sahip, ancak benden ziyade yediklerime odaklanmış bir adama dönüşüyor. Bana tam bir İngiliz gibi günün her saatinde tercih ettiğim kafein olan çayı dolduruyor ve Brody'nin gözlemi altında, Denis sabahları fazla bir şey yemediğimi bir şekilde kabul ederek mutfağa çekildiğinde, bir çilek kemiriyorum.

"Bunun için teşekkür ederim. Yakında yolunuzdan çekileceğim," diye teklif ediyorum. Brody'nin kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, benim..." Kelimelerim tükeniyor. Çünkü bundan sonra ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Bütün bu "mafya hedefi olmak" pdf kullanım kılavuzuyla gelmiyor. El kitaplarını okuyacak türden biri olsam bile. "Ya git-"

"Bu iyi bir fikir değil," diye tersledi. "Bunu dün konuşmuştuk."

Brody'nin kötü seçimler yaptıklarını düşündüğü insanların sözünü keserken ani ve acımasız olduğunu öğreniyorum. Ama o haklı.

"Dairemi yaşanabilir hale getir, final sınavımı ver ve ondan sonraki her şeyi hallet."

"Aşağıya inme."

"Bir yerde yaşamam gerek." Evsizlik eğlenceli değil. Sosyal medyada paylaşımlar gördüm ve bunun yerine dairemle şansımı deneyeceğim. "Sadece sınavıma kadar, sonra ailemi bulmaya çalışacağım. Sanırım onlar da bunu isterdi." Açıkçası, ne istediklerini bilemem, ancak onları aramamam gerektiği konusunda nettiler.

"Bu blokta sizin için başka bir daire bulacağım," diyor kolayca. "Yine de birkaç gün sürebilir."

"Emin misin-"

"Kesinlikle," diye sözümü kesti. "Şu anki konutunuz güvenli değil ve ev sahibiniz olarak size güvenli bir yer sağlamam en doğrusu. Ve hazır olana kadar burada kalabilirsiniz."

"Gerçekten çok nazıksın." Bir çilekle oynuyorum ve bana sekreteri falan olmamı teklif etmesini dilememeye çalışıyorum. Teklif ettiği şey cömertlikten de öte.

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor ve sözlerindeki alaycılığı tahmin etmeliyim. "Şimdi. Bugün yapmam gereken acil bir iş var-"

"Evet." Nereye gideceğimi bilmesem de ayağa kalkarken neredeyse düşecektim.

"Ve sen de-"

"Yolundan çekileceğim." Belli ki o meşgul ve önemli biri ve ben de onun kurtardığı bitkin bir kedi yavrusuyum. "Sabahınızı böldüğüm için özür dilerim."

"Bu kadar özür
dilemek yeter." "Özür
dilerim."

Tek kaşını kaldırıyor, ben de mahcup bir şekilde gülümsüyorum ve özür dilememek için dudağımı ısırıyorum. Sadece başımı sallıyorum.

"Sınavınızın önemli olduğunu anlıyorum, ancak çalışmaya başlamadan önce bana bir iyilik yapabileceğinizi umuyorum."

"Tabii ki. Ne olursa." Gerçekten. Eğer isterse, seve seve her şeyi yaparım.

"Aferin kızıma." Elini cebine atıyor ve bir kredi kartı çıkarıp masaya uzatıyor. "Bunu kullan ve neye ihtiyacın varsa al."

Mat gümüş, ama aynı zamanda parlak ve zenginlikle parıldıyor. "Yapamadım-"

"Caterina," diyor ciddi bir şekilde. "Rahatınız benim için önemli ve hiçbir şey için dairenize dönmenize izin vermeyeceğim. Denis'i aşağı göndermeye de kalkma."

"Bu hiç aklıma gelmemiştir," diyorum belli belirsiz. Ve dürüstçe. Benim için bir şeyler yapacak kimsem hiç olmadı.

"Güzel." Gazetesinin altından parlak bir tableti bana doğru itti. "Bunu kullan. Senin için her şeyi ayarladım."

"Bu çok fazla," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum.

"İç çamaşırları, elbiseler. Bu tür şeyler." Beni hiç duymuyor gibi görünüyor.

Temkinli bir şekilde başımı sallıyorum. Temiz bir dona ihtiyacım var.

"Benim için yapmanı istediğim bir diğer görev de yaralarına iyi bakman. Her saat başı buz. Dört saat aralıklarla ağrı kesici. Denis bütün gün burada olacak ve ihtiyacınız olan her şeyi sağlamak için talimatları var."

"Teşekkür ederim." Şaşkına döndüm. Tam da beni önemseyen herkes beni ya görmezden gelmiş ya da geride bırakmış gibi görünürken, hangisi olduğu üzerinde durmuyorum, üç yıldır arzuladığım adam şeklinde beklenmedik bir kurtarıcı var.

Ama bu sabah, yüzünde orgazm olmamı ve hiç öpüşmediğimi itiraf etmemi unutmuş görünüyor. Sanki bebek sahibi istediğim kişi değil de, ateşli bir otorite figürüymüş gibi benimle ilgileniyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Ayağa kalkıyor ve bir an tereddüt ediyor. Sanki öne doğru eğilip bana dokunmak istiyormuş gibi seğiriyor. Belki de öpmek. Ama onun yerine kelepçelerini düzeltiyor.

Muhtemelen çürüklerim onu vazgeçirdi.

"Diğer her şeyi döndüğümde konuşacağız."

Günü ders çalışarak ve Brody'yi düşünmemeye çalışarak geçirdim. Sürekli. I yönetmek için erişim benim üniversite

ve dün olanlar, ailem ya da tüm bunların hayatım için ne anlama geldiği üzerinde durmayı reddediyorum.

Açıkçası beklediğinizden daha fazla iş yapıyorum. Birkaç sınav sorusuna bakıyorum ve zamanlanmış alıştırma yapıyorum.

Kuşkusuz, saldırganlarım hakkında bir şeyler bulup bulamayacağımı görmek için Londra mafyaları hakkında bir yan görev okumaya gidiyorum. Londra'nın her bölgesi bir mafia babası tarafından yönetiliyor ama benim yaşadığım ve çalıştığım bölge olan Angel'in karanlık bir lideri var. Karanlık Melek daha çok bir kara delik gibi: varlığı daha çok Angel'in kralının olması gereken yerde olmamasıyla biliniyor. Bu ve sorunların onun bölgesinde gizemli bir şekilde çözülmesi.

Dün evimi işgal eden adamlardan herhangi birinin Kara Melek olma ihtimali yok denecek kadar az. Ne de olsa benim ve ailemin peşinde olan mafia İtalyan. Muhtemelen Londra mafyası bile değiller. Bu yüzden araştırmamı daha geniş bir alana yaydım ve peşimde kimin olduğunu keşfedersem ne yapacağımı belli belirsiz merak ettim.

Hiçbir şey.

Şu anda hayatta kalmak için Brody'ye sonsuza kadar bu dairede kalmama izin vermesi için yalvarmaktan başka bir fikrim yok. Bariz sorun maddi. Eğer bar işi yapamazsam, kiramı ödeyemem.

Hemen aklıma gelen utanç verici düşünce yanaklarımın ısınmasına neden oluyor.

Kiramı sırtımda kazanabilirdim. Dizlerimin üstünde. Simit gibi pozisyonlar mı? Seksi ev sahibim için kesinlikle sorun değil.

Neyse ki kapının tıklandığını ve Brody'nin içeri girdiğini duyduğumda ders çalışmaya odaklanmış oluyorum.

Çoğunlukla. Salonundaki kanepeye kıvrılmış, bana ödünç verdiği tableti dizlerimin üzerine koymuştum.

Bir an için alt kattaki avluda karşılaştığımız anın aynısını yaşıyorum. Ben ona gülümsüyorum, o da bana dikkatle bakıyor. An, bir kaşıktan damlayan bal gibi uzuyor ve her zamanki gibi karnım çırpınıyor. Gri gözleri, çok ciddi ve o çene çizgisi.

Dün gece bacaklarımın arasından bana bakan o ifadeyi gördüm. Hayırseverlik olsun ya da olmasın, bir zamanlar amını yalatmış olmakla övünen filtresiz yaşlı bir kadın olana ve herkes aklımı kaçırdığımı düşündüğü için gözlerini devirene kadar bu anıyı saklayacağım.

Üç yıl boyunca tek bir kelime bile etmediğimiz düşünülürse, Brody'nin çene çalacak bir tip olmamasına şaşırmadım. Sessizce bana doğru yürüyor, telefonunu çıkarıyor ve bir saniye kurcaladıktan sonra bana uzatıyor.

"Bu dünkü adamlardan biri miydi?" diye soruyor ters bir şekilde.

Ekranda koyu kahverengi saçlı ve bronz tenli bir adamın fotoğrafı var. Görüntüyü inceliyorum. Yakın plan çekilmiş, adam beton bir zeminde yatıyor gibi görünüyor ve gözleri kapalı. Irk tanımlama konusunda yetenekli değilim ama sanırım kolayca İtalyan olabilir. Onu takım elbiseli ya da haşema giymiş olarak hayal etmeye çalışıyorum.

"Bu o değil."

"Ah." Brody acımasızca başını sallıyor. "Yazık."

Başka bir açıklama ya da yorum yapmadan telefonu benden alıyor, sonra da atıyor.

Zihnim dönüyor. Bu da neydi böyle?

Korkutucu boyuyla ayakta durarak bana tepeden bakıyor ve saf susuzluk olmayan her düşüncenin kafamdan uçup gitmesine neden oluyor.

"İyi bir kız oldun mu ve tüm derslerini çalıştın mı?" Oof.

Onun için en iyi kız ben olurdum.

"Çok iyi." Sesim utanç verici bir şekilde aşırı istekli mi çıkıyor? Evet, öyle. "Aslında düne göre daha odaklanmış durumdayım. Hatta daha önce... Biliyorsun." Brody'nin dairesi son derece rahattı ve ne zaman mutfağa girsem Denis'i yemek pişirirken buluyordum ve inime bir tatlı ve sıcak içecek götürene kadar da mutlu olmuyordum. Yani salonda.

"Peki senden istediğim gibi kıyafet aldın mı?"

"Evet." Sayılır. Giydiğim yeni şort ve tişörtü gösteriyorum.

Öfkeyle bakıyor. "Elbise alacağın konusunda anlaşmıştık." "Evet, ama-" Yaptık mı? Bunu kaçırmışım.

"Hiç hoşnut değilim, Caterina." Sesi derinleşiyor ve sertleşiyor.

Bu bir elektrik şoku. Brody kıyafetimi beğenmedi mi? Kızgın mıyım yoksa burası sıcak mı bilmiyorum. Ondan bir tepki aldığıma sevinmem garip mi?

"Koşullar olduğunu bilmiyordum," diye cevap veriyorum, doğrudan "velet" davranışına girerek. Kıyafetlerin parasını o ödedi, bu yüzden sanırım ne oldukları konusunda biraz söz söyleme hakkı var.

"Kaç tane şey aldın?" "Sadece birkaç tane!"

"Göster bana," diye çıkışıyor ve verdiğim yanıt onu eskisinden daha da sinirli gösteriyor.

Ayağa kalkıyorum ve bir anlığına o kadar yakınımaya geliyor ki kokusunu içime çekebiliyorum. Dün geceki tüm anılar geri geliyor ve onu tekrar öpmek için can atıyorum. Sonra uzaklaşıyor ve beni paketleri koyduğum yatak odama kadar takip ediyor. Küçük bir yığın ama yine de endişeyle ona bakıyorum.

"Onları açmadın mı?"

Biraz garip bir şekilde kıpırdandım. "Hepsi değil."

Ben utançtan kaşınana kadar sessizce her yerime bakıyor. Belli ki yeterli değilim.

"Sorr-"

"Nyet." Ağır ağır iç geçirir. "Bu benim hatam. Daha açık olmalıydım."

İri elleriyle birkaç paket aldı ve ben onu salona kadar takip ederken açıkçası kafam karıştı, orada takım elbise ceketini silkti ve oturduğum kanepeye yerleşti. Kravatını kabaca çekip çıkarmasını ve gömleğinin üst düğmesini açmasını izliyorum. Sonra yavaşça düşünerek manşetlerini açıyor ve onları kıvrıyor; bronzlaşmış, kaslı, koyu renk saçlarla kaplı ön kolları ve güçlü, kare bilekleri ortaya çıkıyor. Sonunda kollarını kanepenin arkasına doladığında, neredeyse nefes nefese kalmıştım. O

rahat bir güç ve erkeksi bir zarafet yayıyor, nutkum tutuldu. Onu hiç bu kadar çok görmemiştim ve her parçası çok lezzetli.

Parmağıyla işaret ediyor. "Buraya gel."

BRODY

Caterina'yı mutlu etmek için istediği her şeyi satın almak üzere kredi kartımı kullanmasını sağlamak beklediğimden daha zor olacak.

Bu çok hoş, beni yanlış anlamayın ama aynı zamanda çok rahatsız edici. Milyarder olmanın bir faydası olduğunu düşünmüştüm, ama daha çok bir engele dönüşüyor. Eğer kendisine küçük bir ülke satın alabileceği bir kredi kartı verilmesinden etkilenmezse, eninde sonunda kendisini kaçırdığını fark edeceği, iki katı yaşındaki ahlaki açıdan gri bir Bratva patronuna aşık olması için onu nasıl ikna edebilirim?

Sanırım Stockholm sendromuna geri döndük. Temkinli yaklaşıyor.

"Bana ne aldığını göster, moya koshechka." Kanepede yanımdaki yeri işaret ediyorum, o da yan yana gelmemeye dikkat ederek oturuyor ve kalbim sıkışıyor.

Henüz bana aşık değilsin, ha?

Bir paket alıyor ve sonsuz bir özenle açıyor. Ambalajı yırtmıyor ama küçük işaret parmağını dikiş boyunca kaydırıyor. Aklıma hemen, bu kızın

ve onu sabırsız olmaya ve tam olarak ne istiyorsa onu almaya teşvik edebilseydim.

İlk kâğıt torbadan marn grisi rahat bir kazak çıkarıyor ve ben de başımı sallıyorum. Kendisini şımartmasını umduğum kaşmir değil ama olsun. Ardından bir kot pantolon ve onun giydiğinden farklı olmayan düz bir üst geliyor. Sondan ikinci paketten sarı bir kumaş düşüyor ve onu silkeleyip havaya kaldırdığında kaşlarım havaya kalkıyor.

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Ne oldu?"

Bana gözlerini deviriyor. "Bir elbise. İstedğin bu değil miydi?"

"Sanırım bu moda?" Malzemesi ipeksi ama rengi bana zarif çiçek dizilerindeki bahar çiçeklerinden birini hatırlatıyor.

"Evet. Hayır." Burnunu kıvrıyor. "Belki mi?"

"Beğendin mi?" Soruyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse önemli olan tek şey bu.

"Üzerinde çok güzel duracak!" diye beni temin ediyor. "Göster o zaman."

Bu onu durdurur. Ciddi olup olmadığımı kontrol etmek için bakışlarını yüzüme dikti. Ve evet, Caterina'yı benim paramla aldığı kıyafetler içinde görmek konusunda çok ciddiylim. Hamile bir karın ve yüzük gibi sahip olmasını istediğim işaretler olmayabilir ama bu bir başlangıç.

"Tamam," diyor utangaç bir sesle ve ayağa kalkarken siyah saçlarından bir tutam yanağına düşüyor. Ellerim kanepenin kumaşını yumrukluyor ve saçlarımı geriye atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Üzerini değiştirmek için yatak odasına gittiğinde uzun dakikalar süren eziyetli bir bekleyiş ve sonra sürünerek içeri giriyor, yalınayak ve saçlarından bir perdenin arkasından bana bakmasına rağmen, bir yük treni de olabilirdi. Nefes almaya devam etmek için tek yapabildiğim bu.

Haklı. Elbise onun üzerinde muhteşem görünüyor. Soluk sarı ya da kesim beni ikna etmedi ama bu da neden hiçbir şey bilmediğimi gösteriyor.

"Gördün mü?" Eteğini sağa sola sallıyor. "Şirin, değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum. Kullanacağım kelime şirin değil. Bu elbise beni onun içinde, kelimenin tam anlamıyla her yerde raydan çıkarmaya yetiyor. O kadar seksi ki, kırk iki yaşındaki bir adam için kalp krizine neden olma potansiyeli hakkında bir sağlık uyarısı gerekiyor.

"Bir paket daha var," diyebildim. Ölümcül sözler. Londra Mafya Sendikası'ndaki ölümcül eğilimlerimle tanınırım ama o elbisenin içindeki Caterina kadar ölümcül değilim.

Son paketi almak için eğildiğinde bana tatlı küçük göğüslerini gösteriyor - tamamen kazara sanırım -. Önümde dururken, o çantayı açıp içine bakarken ereksiyonumu daha az görünür olacak şekilde kurnazca yeniden düzenliyorum.

Sonra hızla tekrar kapatıyor. "Bu sadece..."

"Ne?" Merakım arttı.

"Hiçbir şey." Yanakları pembeleşiyor.

"Moya koshechka, utanmana gerek yok." Babası olacak yaşta bir adamın onu elbise içinde görmekten zorlanması kadar kötü bir şey olamaz. Özellikle açık bir elbise bile değil. "Bana neye ihtiyacın olduğunu göster."

İsteksizce inliyor ve beyaz dantelli bir sütyen ile ona uygun bir külot çıkarıyor.

Zihnim onun bunları giydiği görüntüyle doluyor ve sikim zonkluyor.

"Onları geri göndereceğim," diye kekeliyor. "Ya da daha fazla alırım."

Bakışları benimkilere kayıyor, ağzı şaşkınlıktan bir "o" sesi çıkarıyor.

"Buna ihtiyacım yok." Ellerini birbirine doladı. "Burada fazla kalmayacağım. Diğer dairenin yakında hazır olacağını söylemiştin. Bu kadar cömertlik yeter."

"Ben de bunu tartışacaktım." Aklımdan gitmemesi için sebepler geçiyor ve bunları en iyi nasıl oynayabileceğimi düşünüyorum.

Bu blackjack oynamak gibi. Onun dairesi bir , ama şimdi başka bir tanesine ihtiyacım var, ama kaçmamalıyım.

On yılı aşkın bir süre Londra'da mafya patronu olmak bana taktiklerin önemini öğretti.

"Kolluk kuvvetleri senin peşinden gelen adamları henüz yakalayamadı." Bunu söylerken, sorumlu İtalyanları bulamadığım ve şu anda İtalyan olan tek Londra Mafya Sendikası üyesi Marco Brent'in bu kadar işe yaramaz olduğu için içimde bir öfke yükseliyor. Yine de Blackstone kralının bağlantıları var ve umarım bir şeyler yapar.

"Polis aklıma bile gelmedi!" diyor dehşet içinde. "Ben-"

"Merak etmeyin. İlgili makamların durumdan haberdar olmasını sağladım," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. Angel'daki otorite ben olduğum için bu çok da zor olmadı. "Adamlar yakalanana kadar güvende kalmaktan başka yapman gereken bir şey yok."

"Onlar mafya ama..." Alt dudağını dişleriyle sıkıyor. "Senin peşine düşmelerini istemiyorum."

"Bu beni ilgilendiren bir konu değil." Sözlerime sızan patronluk taslayan tona engel olamıyorum. Ama şimdilik Angel'ın kralı olduğumu ondan sakladığım için, onun güvenliği benimle kalması için en iyi neden değil. "Ama senin refahın öyle. Bu aklını kurcalıyor olmalı, bugün derslerinin daha iyi gittiğini söylemiştin?"

"Evet," diye kabul ediyor ama şüpheyle.

"Yani burada kalacak ve önümüzdeki hafta için bir şeyler satın alacaksınız." Bu bir gerçeğin ifadesidir, öneri değil.

"Aşırıya kaçmak istemiyorum." Rahatsız bir şekilde kayıyor. "Olmayacaksın." Ve gerçekten olmasını isterdim. Olurdum.

memnun oldum. "Neye ihtiyacınız var?"

Omuz silkiyor. "Sadece evimdeki eşyalar."

"Hayır. Eğer eşyalarınıza herhangi bir takip cihazı yerleştirdilerse -ailenizle irtibata geçtiğinizde bunu bileceklerini söylediler, değil mi?- sizi izliyor olabilirler. İhtiyacın olan her şeyi alacağım."

İstediği şeyi, isterse ona veririm.

Aptal ahlak kuralları, daha önce hiç ortaya çıkmamıştı. Onu bu kanepeye itmeli, hareketsiz tutmalı ve

Ne istediğimi.

"Düzgün çalışmam gerekiyor." Çenesi kararlı bir şekilde yukarı kalkıyor. "Sınavımda başarılı olmalıyım ki diplomayla mezun olayım. Ailem bunun önemli olduğunu düşünüyor. Bu yüzden dizüstü bilgisayarına ihtiyacım olacak."

"Yeni bir dizüstü bilgisayar o zaman. Tamamdır." Bu kolaydı. "Başka ne var?" "Tuvalet malzemeleri. Şampuan, o tür şeyler."

"Evet. Bunu ayarlayacağız."

"Ve birkaç kıyafet daha?" diyor kararsızca. "Sadece bir hafta, ama..."

"Belli ki." Eğer bunun beni vazgeçireceğini düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor. İstedğim kadını şımartma fırsatını yakaladığım için çok mutluyum. "Başka istediğin bir şey var mı?"

"Ve..." Dudağını ısıırıyor, belli ki onaylamayacağımı düşündüğü bir şey düşünüyor.

"Devam et." Kalbim güm güm atıyor.

Her öğünümde ve gece yarısı atıştırması olarak amını yalamamı istediğini söyle, ona zihinsel olarak yalvarıyorum. Bu benim için lezzetli bir ikram, onun için de çok rahatlatıcı olurdu. Mükemmel bir besin. Kahverengi gözlerine bakıyorum, düşünceyi iletmeye çalışıyorum.

Oral seks iste.

Yutkunuyor, dudaklarını yalıyor ve bir an için telepatiyi çözdüğümü ve bir öpücük daha isteyeceğini düşünüyorum.

"Kitaplar."

Hayır. Bir dahaki sefere daha çok çalışacağım.

"En sevdiğim kitapların bazı ciltli baskıları var.

Ve bir e-okuyucum var."

"Elbette." Kayıtsız kalıyorum ve birbirimize bakarken gülme isteğimle savaşıyorum, sanki tavuk oyunu oynayan gençlermişiz gibi. "Peki basılı kitaplar? Onlar da mı?"

Ağzı isteksiz bir gülümsemeye dönüşüyor. "Onlar bir tür duygusal destek kitapları."

"Onlarsız yaşayamam." Başa tüm duygusal destek kitaplarıyla onu şımartacağım. O da

o kadar iyi desteklenecek ki, bir gökdelenin temellerine sahip olacak ve o kadar yükseğe ulaşacak.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Mücevher var mı?" Soruyorum.

Bunu başını hızlıca sallayarak geçiştiriyor.

Yazık. Aklımda özel bir parça var. Ama o söylemedi
Ona aşırı pahalı bir elmas yüzük alamam.

Basit bir plan: Şimdi onu kurtardım ve yanıma aldım, onu şımartacağım, düşmanlarından intikam alacağım ve onu elimde tutacağım.

İdeal olarak, o da bana aşık olur ve kalmak ister.
Aksi takdirde, sınav günü tam bir felaket olacak.

CATERINA

Brody'nin bana gösterdiği fotoğraflarda kesinlikle garip bir şeyler var. Son bir haftadır, Brody işten döndüğünde, bana saldıranlardan olmayan bir ya da iki adamın fotoğraflarını gösteriyor.

Yaralarım iyileşti. Ama Brody'ye karşı artan sevgimle birlikte -tamam, aşk bu, aptalca aşığım
-Bir de kabullenmeyi ertelediğim bir korku var.

Ama içimde bir endişe var. Her fotoğrafta ve internette yaptığım aramada şüphe omurgamı diken diken ediyor. Brody'nin sadece aşırı nazik ve cömert ev sahibim olduğu, beni öptüğü ve boşalmamı sağladığı gecedan beri bana dokunmayan ama her bakışıyla beni ateşleyen tuhaf bir hayat yaşıyordum.

Bazen onu da kendime bakarken yakalıyorum. Fark ettiğinde dönüyor ama inanılmaz derecede dikkatli. Aramızdaki gerilim, kopmak üzere olan bir elastik bant gibi geriliyor.

Telefonunu geri aldığında Brody'nin yüz ifadesinde bir sabırsızlık görmeye başlıyorum, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi.

Erkeklerin kim olduğunu sormuyorum. Ama merak etmeye başladım. Dün eğer isterse gün içinde bana bir fotoğraf gönderebileceğini söyledim. Ama o sadece başını salladı.

Brody nazik, saygılı, cömert ve tam olarak tatlı değilse bile... Olduğunu varsaydığım fırtına gibi değil. Belli ki siyah saçlarının üzerinde sürekli kişisel bir yağmur bulutu var. Hâlâ gülümsemedi. Ama birlikte geçirdiğimiz akşamlardan keyif alıyor gibi görünüyor ve bazen sabahları kahvaltıda sanki ayrılmak zor geliyormuş gibi oyalanıyor.

Bana zarar veren adamları arıyor olamaz, değil mi? O bir ev sahibi, kanunsuz değil. Ama fotoğraflar neden gözleri kapalı adamları gösteriyor?

Çılgınca bir düşünce ama Brody bana baktığında ve telefonu elimde başka bir adamın fotoğrafıyla durduğunda, merak etmeden duramıyorum... Kim daha tehlikeli bir yırtıcı? Saklandığım adam mı, yoksa beni bulan adam mı?

Geçen haftanın başka sabitleri de var. Brody'nin şefi ve kahyası Denis harika yemekler yapıyor. Meğer intikam pizzası onun en iyi yemeği bile değilmiş. Annem harika bir aşçıdır, ama Tanrım, Brody ile kaldığım süre boyunca hiç bu kadar iyi yemek yememiştım.

Ailemi düşünüyorum ama onları riske atmaktan korktuğum için iletişime geçmiyorum. Burada, Brody'nin çatı katında, açıklaması zor bir şekilde kendimi güvende hissediyorum.

Brody bana dokunmuyor ve onu arzulamama rağmen, ondan bunu istemek istediğimde dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Beni yakından izliyor ama hiçbir şey önermiyor. Akşamları yemekte sohbet ediyoruz, daha doğrusu ben konuşuyorum, o dinliyor ve ara sıra sorular soruyor.

Sınavımdan önceki akşam, sınav için gergin olmalıydım. Ama değilim. Aklım sürekli yarına ve artık tamamen aşık olduğum adamı terk etmek zorunda kalacağıma gidiyor.

Ben bir aptalım, çünkü o sadece bir ev sahibi değil, bunu ben bile söyleyebilirim. En azından ben söyleyebilirim.

Ama ciddiyetine rağmen inanılmaz seksi biri. O yakınımdayken vücudum tepki veriyor, karıncalanıyor ve ısınıyor. Ve ikincisi, çok tatlı.

Örnek olarak, ben sınav ve gelecekle ilgili her şeyi kafamda düğümlerken içeri girdi, önümdeki masaya altın kaplamalı bir kese kağıdı koydu ve elleri cebinde geri çekildi.

"Yeterince kıyafet aldıysanız duygusal destek kitaplarına da sahip olabilirsiniz" diyor.

"Brody!" Ben gülüyorum ama o metanetini koruyor.

Bu aramızda süregelen bir tartışma. Benimle gerçekten ilgilenmeye niyetli, takıntı derecesinde. Ve onun onayını kazanmak istiyorum, bu yüzden sahip olduğum her eşyayı onun kredi kartıyla satın alınmış ve çatı katına hızla teslim edilmiş daha güzel bir versiyonla değiştirmedığım için kaşlarını çatığında, ertesi gün daha iyisini yapacağıma söz veriyorum.

Tabii ki yarın bir sonraki gün olmayacak ve tüm bu duygular birikmiş durumda. Şimdi gardırop kazası olarak adlandırdığım şeyden sonra daha cesur, daha gözü pek olacağıma yemin ettim. Aynı şekilde, Brody'yi ne kadar çok istediğimi ortaya koyarak kendimi küçük düşürmek istemiyorum, üstelik o bana müşfik bir amca gibi davranmışken. Beni öpmesini nasıl istediğimi ve sonrasında olanları her hatırladığımda hâlâ utançtan kızarıyorum.

Yani... Her zaman mı? Çünkü o anıyı çok sık yaşıyorum.

"Uslu durduğumu kanıtlamadan önce bir bakabilir miyim?" Yarı ciddi bir şekilde sordum.

bir şekilde başını sallar. "Bana doğruyu söylediğin sürece.

Çantanın içine baktım ve nefesim kesildi. En sevdiğim aşk serisinin deri ciltli, yaldızlı, muhteşem baskılarıydı bunlar. Altı cildi de çıkarırken bakışları üzerimde yoğunlaşıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Beğendin mi?" Sanki buna katlanıyormuş gibi ellerini hâlâ ceplerine sokmuş durumda.

"Bu kitapların ciltli olanlarından hiçbirine sahip değildim." Ama artık evcil hayvanımmış gibi güzel kapaklarını okşuyorum. Onları benden almasının tek yolu, onun yerine kendisini okşamamı önermesi. Keşke yapsa.

"Oh neyse," diyor deadpan. "Onlar iyi şans kitapları."

Ah. Evet. Sınav. Bu birlikte son gecemiz. Ve ailemi bulma planımın iki yaşındaki yapışkanlar kadar biçimsiz olduğunu düşünürsek, bunu değerlendireceğim.

"Teşekkür ederim." Bakışlarımı büyüleyici kitaplardan ayırıyorum ve onun daha da muhteşem gözlerine takılıyorum. Her zaman bir duygu gökkuşağını saklıyor gibi görünen o renksiz gözlere.

"Şimdi, pazarlığın sana düşen kısmı, moya koshechka." Hayal mi görüyorum yoksa sesi her zamankinden daha mı boğuk?

Yarınki sınavım için aldığım küçük beyaz sundress'i giyerek yatak odamdan döndüğümde, koltuğa büyük bir siyah panter gibi uzanmış, parmaklarının arasında bir bardak viski var. İçki yeni ve ifadesi karanlık. Ama gözleri beni yiyip bitiriyor.

Ben elbisenin kumaşı ve kesimi hakkında saçmaladıkça o sessiz kalıyor. Ama bu normal. Sessizliğe gömülüyorum.

"Peki ya gerisi?" diye .

"İşte bu kadar."

Ağzı memnuniyetsizlikle buruşuyor. "Bu yeterli elbise değil."

"Çok fazla! Ben... Ben yarın gidiyorum, unuttun mu?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Gözlerini kısıyor, görünüşe göre gitmekle ilgili söylediklerimi görmezden geliyor. "Bence daha fazlasına ihtiyacın var. Ve sen başka bir bikini almadın."

"Bana aldığın bir bikiniyle ne işim olur, ikisini bırak?" Bir bikini almam için ısrar etti ve ben bunu anlamıyorum. Gerçekten. Aşırı sayıda kıyafet ve kitaba ihtiyacım olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Bu çok tuhaf.

"Havuzda kullanmak için, diyor, sanki çok açılmış gibi.

"Bu binanın spor salonunda yüzme havuzu yok." Biliyorum. İlk taşındığımda spor salonuna tam olarak bir kez gittim, tüm temiz ve düzenli tesisleri kontrol ettim, koşu bandında yirmi dakika yaptım ve ardından bir hafta boyunca düzgün yürüyemedim. Dersimi aldım. Ben bir spor salonu tavşanı değilim.

"Sanırım buna yüzme havuzu değil, güvertedeki büyük bir jakuzi diyebilirsiniz," diye kabul ediyor.

Gözlerim kocaman oldu. Balkona çıktım. Muhteşem bir Londra manzarası, yemyeşil muz bitkileri, rahat koltuklar var. Ama havuz yok. "Jakuziniz var mı?"

Başını eğiyor. "Sana göstereceğim."

BRODY

Caterina'nın küçük ekstra çatı bahçesine çıkan merdivenleri bulmaktan nasıl kaçındığından emin değilim, ancak buranın artık onun kalıcı evi olduğunu anlamaktan ziyade etrafta süründüğünden şüpheleniyorum. Benimle birlikte.

Benimle birlikte daha küçük olan üst kata çıkıp Londra manzaralı küçük sonsuzluk havuzunu gördüğünde nefesi kesiliyor. Aşağıdan aydınlatılmış ve bir safir gibi parlıyor. Alt güvertedeki palmyelerin yaprakları arasından parlayan ışıklar bir ormanın üzerindeymişiz izlenimi veriyor. Arkada, Londra gecesi parıldayan mücevherlerle dağılmış kadife siyah bir örtüdür.

"Bu inanılmaz!" Sırıttıyor ve bu gece gökyüzünden daha ilham verici.

"Böyle düşünmene
sevindim." "Kullanabilir
miyim?"

"Buraya gel," diye emrediyorum ve onun itaati kalbimin bir başka çarpıntısı oluyor.

Bu. Kız. Beni kırabilir.

Çenesine dokunuyorum ve başını iki yana çevirerek yaralarını dikkatle inceliyorum. Alnındaki kesiği kontrol etmek için saçlarını kenara itiyorum, ama güzelce iyileşmiş ve

Parmağımı yüzünde gezdirmeden duramıyorum. Sadece soluk yara izleri kaldığında, güzel yüzüne boşalmayı ne kadar çok istediğimi hayal ediyorum.

"Bence yeterince iyileştin. İstedğin zaman kullanabilirsin."

"Benim için çok iyisin," diye fısıldıyor ve o sıvı çikolata gözleri beni yine boğazımdan yakalıyor. Hiçbir fikri yok. Ne iyi bir adam olmadığım, ne de ona yapmak için ölebileceğim korkunç, güzel, günahkâr şeylerden.

"Sen de gelir misin?"

Tanrım, ateşle oynuyor. Sertçe yutkunarak başımı salladım.

Caterina bikinili mi? Ben de oradayım. Onu tekrar çıplak görmek ister miyim? Evet. Kesinlikle. Ben onu yalarken boşalmasının görüntüsü o zamandan beri gözbebeklerime dövme gibi işlendi. Başka bir şey düşünemiyorum.

Onu istemekten ve ona zarar veren adamlardan intikam almaktan başka bir şey yapamıyorum. Bu benim saplantım.

"Peki ya şimdi?"

İçimden inledim. "Baba."

"Yaşasın!" Üstünü değiştirmek için merdivenlerden aşağı atlıyor ve ben de sevinçle karışık bir önsezi duygusuyla onu takip ediyorum.

Ben şortumu giyip birkaç havlu ve bir şişe su almakta ondan daha hızlı davranıyorum ve beklemek için jakuziye giriyorum. Şehrin boğuk sesleri yükseliyor ama hava ılık, su sıcak ve beni rahatlamaktan alıkoyan tek şey, bu gecenin Caterina'nın burada tutsak olduğunun farkında olmadığı son gecesi olması.

Bu ve ona zarar veren adamları hala bulamadığım gerçeği. İkinci komutanım bazı ipuçlarını takip ediyor ve Londra Mafya Birliği de yardım ediyor, ancak ilerleme kaydedilmemesi beni giderek daha fazla hayal kırıklığına uğrattıyor. Kuşkusuz bu, Sendika'nın benim tetikçi olduğum yönündeki algısına yardımcı olmadı.

Ayak sesleri dikkatimi bu tehlikeden başka bir tehlikeye doğru çekiyor. Caterina o kadar sevimli ve seksi bir bikiniyle havuza doğru adım atıyor ki, kollarımın kenarında uzandığı fayansları kavıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, bir kalçasını yana itiyor ve bir parmak ucunu dişlerinin arasında nazlı bir şekilde yakalıyor.

Bence baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Genç vücudu pürüzsüz ve muhteşem ve sikim hemen kalkıyor. Eğer gerçekten bir melek olsaydım, ona sahip olmak için cennetten düşerdim.

"Emin değilim. Birkaç tane daha al ve bana göster, o zaman karar verebilirim."

Isıtılmış suya girip inerken kahkahalarla ofluyor.

"Bu çok iyi." Omuzlarını yuvarlayarak küçük havuzda birkaç tur atıyor ve ben de hoşgörüyü onu izliyorum.

"Bu bir jakuzi, moya koshechka. Rahatlamaya izin var," diyorum sonunda.

"Biliyorum." Tekmeleriyle suyun hareketini hissedecek kadar yakınımdan yüzerek geçiyor. "Ama yüzmeyeli uzun zaman oldu. Ve çok sıcak."

"Sen tropik bir kedisin, değil mi? Susuz kalma," diyorum hafifçe.

"Oh!" Sıgılıkta durdu. "Suyun var mı?"

Ona götürmek için şişeyi elime alıyorum ama o çoktan havuza adımını atmış oluyor. Ama boyu kısa ve havuz dik bir şekilde rafa kalkıyor -özellikle de benim boyum büyük olduğu ve sığ havuzlardan sıkıldığım için inşa edilmişti- ve neredeyse kafasını suyun yüzeyinin altına gömüyordu.

Daha düşünmeden boştaki kolumu ona doladım ve onu kendime çektim. Güvende. Benim değerli küçük kedim. Neredeyse iyileşmiş yarasının ıslanması da dahil olmak üzere ona en ufak bir zarar gelmeyecek.

Kıkırdayıp sıçrarken destek için omuzlarımı tutuyor.

"Whoops! Beklediğimden daha derin oldu. Teşekkürler."

Ve sonra, aynı anda, ikimiz de suyun yüzeyinin altına kaymasını engellemek için onu tutarken, onu kendime bastırdığımı fark ettik. Gövdelerimizden aşağıya doğru.

Sıcak, ereksiyon halindeki sikim kalçasında çelik bir çubuk gibi.

İkimiz de donup kaldık. Bunun yanlış olduğunu bilsem de temas ettiğimiz yerden zevk zonkluyor içimde. O çok genç. Çok tatlı. Benim farkında olmayan esirim.

"Brody..." diye fısıldıyor.

Ona bunu görmezden gelmesini ya da hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını söyleme içgüdümü geri çekiyorum. Çünkü olması gerektiği gibi iğrenmek yerine daha da yaklaşıyor. Ve sonra hak etmediğim bir cennetteyim, çünkü bana güven dolu kahverengi gözlerle bakıyor.

"Ben istiyorum..."

Geriye doğru hafifçe kayıyorum ve su şişesini havuzun kenarına bırakıyorum. Ve gitmesine izin vermezken -kendime bunun ayaklarını kenarda bulabilmesi için olduğunu söylüyorum- sabırla bekliyorum. Tamam, sabırla değil. İçim yanıyor.

Ama acele etmesine izin veriyorum, tekrar kendi ayaklarının üzerine yerleşiyor ve sonra ellerini çıplak göğsümün üzerinde gezdiriyor, koltuk altımın diplerini keşfediyor ve göğüs kaslarımı kaplayan kılları yumuşatıyor. O ince tüy izini şortumun bel bandına kadar takip ederken bir iniltiyi ısıırıyorum.

"Senin benim için yaptığını ben de senin için yapmak istiyorum," diye mırıldanıyor, yere bakıyor ve yanakları pembeleşiyor. Utangaç yaratık. Çok sevimli.

"Ne demek istiyorsun?" Birbirimize bastırılmış olmamıza rağmen herhangi bir sonuca varmıyorum. Onu sudan çıkarıp yatak odama götürmeye, bikinisini çıkarmaya ve sikimle boşalmasını sağlamaya hazırım. Klor kokusu ve her şey, buna bayılırım.

"Ağzımı sana koyuyorum."

Tamam, bayılacağım ve boğulacağım. Bir an için onu önümde diz çökmüş olarak hayal ediyorum. Boğazını sikerken gözyaşlarını görüyorum. Saçlarını neredeyse avucumda hissedebiliyorum.

"Burada," diye ekliyor. "Burada yapmak istiyorum." Sonra nerede olduğumuzu hatırlıyorum.

Çatıdaki havuzda.

"Belki tavsiye edilmez. Ben boğulmamanızdan yanayım."

"Yan tarafa oturabilirsin. Beni sandalyeye oturttuğun zamanki gibi."

Aletimin daha fazla kalınlaşabileceğini düşünmemiştim, ama bu benim açımdan acınacak bir hayal gücü eksikliğini gösteriyor, çünkü acı verici bir şekilde sertleştirdim ve o kadar hassasım ki, şortumu aşağı kaydırırken fırçanın fırçası ve su uzunluğumun etrafında dönüyor

-Şimdi de bunu önerdi.

Islak şortumu çıkarıp tek bir hareketle küvetin kenarına atlamamı merakla izliyor.

Su bir kez daha sakinleştiğinde ve ben oturduğumda, aletim yukarı doğru çıkarken, Caterina büyülenmiş gibi yaklaşıyor. Kendini dizlerimin arasına sığdırırken küçük, muhtaç bir inilti çıkıyor ve bir parmağını uzunluğundan aşağı doğru gezdirerek aletime dokunuyor.

"Hepsi ağzıma girmeyecek." Bana bakıyor, biraz korkuyor, yarı gülüyor ve kalçalarını birbirine bastırarak kalçalarını şehvetli bir şekilde hareket ettiriyor.

"Denemek istersen olur." Ve lanet olsun, bu asla unutamayacağım bir hediye olurdu. "Ama buna gerek yok," diye onu rahatlatıyorum. "Ellerini de kullanabilirsin."

Bir sonraki dokunuşu da aynı şekilde temkinli, sanki beni incitebilirmiş gibi. Ya da belki de onu ısıracağımdan.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor saygıyla başını eğip ucuna yumuşak bir öpücük kondururken.

"Bunu yapmak senin kadar güzel değil."

"Brody..." Şaftımı deneysel olarak okşuyor, sonra kaşları birbirine çarpıyor. "Bana rehberlik etmelisin..."

"Sanmıyorum, moya koshechka." Onun ne yapacağını bulmasını görmek hoşuma gidiyor. Masumiyeti, sikimi emmek istediği gerçeğinin vahşice tahrik ediciliğine kıyasla hassas bir afrodisyak.

"Öğret bana."

İsteği göğsüme bir darbe gibi çarptı. Bu onun ilk seferi. Bu bir ayrıcalık ve sorumluluk. Yenilikle ilgili özel bir şey var ve sikim bununla zonkluyor. Onun güzel ağzına daha önce hiç başka bir erkek yaklaşmamıştı ve o artık benim. Bunu nasıl hatırlayacağına ben karar vereceğim.

"Üst kısmı klitorisin gibi düşün."

İlgiyle başını eğiyor, sonra bakışlarını indiriyor, uzun koyu kirpikleri yanağını havalandırıyor. Çekingen bir tavırla sikimin ucunu öpüyor, ağzı açık yumuşaklık karşısında sikim seğiriyor ve bir tıslama sesi çıkarıyorum. Çok fazla değildi, ama Caterina ile olmak zorunda değil. Sadece onu görmek bile yeterli.

Bir sonraki öpücük bir zevk akışı başlatıyor ve her biri uyarılmamı artırıyor.

Dili ucin etrafında dolaşıyor. Nefes alıyorum, sonra daha cesur hale geldikçe ve daha fazlasını almaya çalıştıkça inliyorum.

Keşke bu konuda rahat olabilsem ama Caterina beni deli ediyor.

Kahverengi bakışları bana sabitleniyor, dudaklarını açıp aletimin başlığını geçici olarak ağzına yerleştirirken onay bekliyor. Çok nazik ama inliyorum.

"Bunun gibi mi?" Biraz emin değil.

"Daha derine," diyorum kısık sesle.

Daha fazlasını alırken bir kararlılık parıltısı var ve ağzının çatısı en hassas olduğum yere sürtünüyor. Geri çekiliyor, sonra tekrar aşağı iniyor, hâlâ çok dikkatli.

"Dişlerini kapat, ama daha sert olabilirsin."

Kendine güveni arttıkça, beni daha derine ve daha hızlı götürüyor ve bu kadın olmayan tüm gerçeklik duygusunu ve bunu ne kadar iyi yaptığını, olduğu gibi masum olduğunu kaybediyorum.

O haklı. Burası mükemmel bir yer.

Başı mükemmel yüksekliktedir ve havuzun kenarında oturmanın ek faydaları vardır. Erkekler bir kadının ağzını sikmek için ayakta durmayı sevdiklerini iddia ederler ve elbette bu güzeldir. Ama Caterina tamamen farklı bir şey. O bir kraliçe. Onu üzerimde düşünmenin dizlerimin bağını çözmeye yettiğini itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Ve onun yumuşak, ıslak ağzına boşalmanın beni mahvedeceğini hissediyorum. Tamamen.

Ve en iyisi?

Tamamen özel bir yer ama yine de dünyanın en güzel kızına oral seks yapıyorum, tüm Londra'nın üstünde. Gece gökyüzü mor ve turuncu, ama çok fazla yıldız olmaması umurumda değil çünkü hayatımın ışığı önümde duruyor.

Ağzında şişiyorum ve gözleri yaşarmasına ve boğulmasına rağmen beni daha fazla yutmaya çalışıyor.

"İşte böyle. Aferin kızıma."

Elimi yumuşak saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Bunu ne kadar iyi yaptığını görünce şaşı oluyorum. Kendine meydan okuyor, bunu söyleyebilirim. Ve boğazının arkasını sikimin ucunda hissetmek? Fuucccckkk. İnanılmaz bir kız.

Başka tarafa bakmak bir seçenek değil. Yapamıyorum ve yine de başını sallarken saçlarının çözüldüğünü görmek, istekli ve güzel ve benim orgazmımı utanç verici bir hızla ilerletiyor.

"Ağzına boşalacağım." Bu onu hazırlamak için bir bilgi mi yoksa bir söz mü bilmiyorum.

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor.

Uzun tomarlar halinde, nabız gibi atarak boşalıyorum ve bakışlarını tutuyorum.

"Yut." Belirlediğim kurallar dahilinde olmadığını düşünmeden önce talep orada.

Ve öyle.

Boşalmamı kabul ederken boğazı sallanıyor, yanakları tükürükle şişiyor. Sonra başını kaldırıyor ve çenesinden aşağı bir tükürük damlıyor. Mahvolmuştu. Mükemmel, tatlı, kullanılmış.

Uzanıp onu koltuk altlarından tuttum ve kollarıma çektim. Kuralımı sikeyim. O başlattı ve ben de onun boşalmasını sağlayacağım. Buna ihtiyacım var. Onu kucağıma oturtup, sahiplenici bir elimi kıkında gezdirip sıkıyorum.

"Artık yok olduğum için mutlu musun, moya koshechka?" Elim ıslak karnından aşağı kaydırıp bikinisinin içine sokuyorum.

"Evet." Daha geniş sırtıyor ve neşesi o kadar bulaşıcı ki parmaklarımı kıvrımlarının arasına sokup onu sıcak ve kaygan bulduğumda ben bile yakalıyorum. Burada su yok. Hayır. Bu uyarılma. Bana sakso çekmesi kızımı azdırdı. Ve sanırım bu olay beni zayıflattı, çünkü onun benim için ıslak olduğunu hissettiğimde yanaklarım bir gülümsemeyle kırılıyor.

"Oh!" Kalçamı kavlıyor, şaşkınlıkla göz kırpmıyor, sonra bir parmağımı onun sıkı, kaygan soktuğumda nefesini tutuyor. "Vay canına!" "Her şey yolunda mı?" Başparmağımı klitorisine sürterken sırtıyorum. Çok duyarlı. Parmaklarımı sularıyla ıslattı ve onu görmeyi bu kadar çok istemeseydim onu yalardım.

Gelirken yüzünü bana yaklaştırıyor.

"Kendi kendime şaka yaptım," diye inlemeye ara veriyor ve ben onu tek parmağımla sikmeye başlıyorum, iç duvarında doğru yeri bulup onu ve klitorisini birlikte okşuyorum. Nefes alış veriş   zensizleşiyor ve kıvranıyor. "Seni gül  msetmek için depresyon olması gerekir."

Ben daha durduramadan kahkaham a  zımdan ka  ıyor ve bakışlarını yüzümde gezdirerek inliyor.

Kollarımda titrerken ona usulca "  yle oldu," diyorum. "Sen doğanın bir g  c  s  n. Tahmin edebileceğinden çok daha g  c  l  s  n."

Ve sonra onu kucağıma alıp parmaklarımın üzerine boşalmasını sağlarken aynı memnun gülümsemeye yüzünü izliyorum.

Orgazm olurken göğsüme yığılıyor, siyah saçlarını okşuyorum ve nabzının elime değdiğini hissediyorum. Doydu ve uzun bir süre dinlendi.

"Aman Tanrım, bu inanılmazdı." Başı   aldırarak gözlerimle buluştu. "Gerçi bunun senin i  in olmasını istemişt   m. Senin için."

Her şey için teşekkür ederim."

Gece havasının serinliği sonunda işliyor.

"Çok naziktiniz," diye devam ediyor ve o ısıltılı gülümsemesi şimdi gölgeleniyor. "Yarın ayrılmadan önce bana verdiklerinizin küçük bir kısmını size geri vermek istedim."

"Buna gerek yok," diye cevap veriyorum, sesim bana bakmaya geleceğine dair kırılğan umutlarımın üzerinden yuvarlanan bir kaya gibi.

Belli ki öyle değil.

Yarın gitmesine izin vermeyeceğimi öğrenecek.

Gitmesine izin vermek gibi bir niyetim yok ama henüz paniğe kapılmaması daha iyi. O genç, güzel ve masum. Ben yaşlı, huysuz ve vahşiyim. Sınavlarından sonra, bahane henüz bulamadığım İtalyan mafyasının lideri olabilir. Ondan sonra, ben... Henüz emin değilim. Benimle beş dakika daha geçirmesi için ne gerekiyorsa yapacağım, evini ateşe vereceğim.

"Ama öyleydi," diye ısrar ediyor. "Ve şimdi yine sana borçluyum."

O büyülu yakınlığı bana sadece bir veda hediyesi olarak verdi. Lanet bir teşekkür olarak.

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum sıkıca. "Ve tüm bunları sınavından sonra konuşacağız." Onu kendime doğru çekerek ayağa kalkıyorum ve havluları bıraktığım yere götürüp dikkatlice kuruluyorum.

Onun minnettarlığını istemiyorum, oral seks çok ateşli da. Onu zorla götürmek de istemiyorum, bu oyun ne kadar ateşli olursa olsun.

Beni sevmesini istiyorum.

Planım darmadağın oldu. Onu hak ettiği gibi şımartmama izin vermiyor, ona zarar veren svolach'ı hala bulamadım ve zaman daralıyor. Yarın sadece ben onu zorlayacağım için burada olacağını kabul etmeye hazır değilim.

Hay sikeyim. Bankada bir var ve gerçekten istediğim tek şeyi alamıyorum. Caterina'nın aşkını.

BRODY

Sabah kahvaltı salonuna beyaz bir sundress giyerek giriyor ve bana gergin bir gülümseme veriyor.

"Sınavım için hazırım." Her zamanki yerine, yanıma oturuyor ve kendine bir fincan çay koyuyor. O buraya ait. Her hareketinden belli oluyor. "Ve sonra saçlarımdan kurtulacağım."

"Yolda değilsin," diye gürlüyorum, dün geceyi ve bana teşekkür etmesini düşünürken bile. Hay sikeyim.

"Yalancı." Bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve artık benim yanımda gergin olmadığını fark ediyorum. O güneşli gülümseme arkasına saklanılacak bir şey değil. "Her neyse, sınavdan sonra evimden pasaportumu almaya ve ailemi aramaya karar verdim. Bir keresinde Cayman Adaları'nı ziyaret etmek istediklerini söylemişlerdi, belki de oradadırlar."

"Hayır."

Elindeki kiraz, mükemmel küçük ağzının yarısına kadar gelmişken durdu. "Ne demek hayır?"

Hayır, pek çok açıdan, en azından bu korkunç bir plan.

"İstedikleri gibi ailenizin sizinle iletişime geçmesini beklemelisiniz." Onları bulmaya çok yaklaştım, ama Caterina

Cayman Adaları konusunda haklısın.

Ama ben daha mantıklı bir şey söyleyemeden başını salladı. "Artık sana baskı yapmıyorum ya da seni mafyadan daha fazla riske atmıyorum."

"Caterina. Bu çok saçma, ben-"

Telefonum, ikinci komutanımın acil durum zil sesiyle titriyor ve beni ne olduğunu bilmediğim bir itirafın ortasında durduruyor. Ailesinin mütevazı hırsızlığı için telaşlanacak kadar küçük bir mafyadan korkacak son kişi olduğumu mu? Ona aşık olduğumu mu? Gitmesine izin vermeyeceğimi mi?

Kahretsin.

"Buna cevap vermelisin," diyor, kirazı ağzına atıp çiğnerken bakışları benimkilerden kayıyor.

Şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz.

Dün gece bir şeylerin kıyısındaaydık. Ama o geri çekiliyor ve içgüdüsel bir an için elim onu tutmak için seğirse de yumruk yapıyorum ve içimden ettiğim yemini hatırlıyorum. Fiziksel teması zorlamak ya da önermek yok. O istemeli.

"Bu sadece bir dakika sürecektir," diye onu temin ediyorum ve o da omuz silkiyor. Çünkü ikinci komutanım Bogdan'ın bu çağrı sistemini kullanıyor olması, ona çok önemli olduğunu söylediğim bir şey olmalı.

"Patron, sanırım onları buldum," diyor Bogdan ben cevap verir vermez. "Geraci mafyası."

Sonunda. Yok edeceğim mafyanın adı.

Sonra Bogdan devam ederken, midem trambolindeki bir kanguru gibi zıplıyor. Kızıma zarar veren İtalyanlardan intikam almaya çok yaklaştım. Gururum bir yana, Caterina'nın güvenliği için bu fırsatı kaçıramam. Ama Bogdan konuştuğunda, her şey netleşiyor. Bugün olmalı ve onlarla ben ilgilenmeliyim. Ama bütün günümü Caterina'yı sınava götürerek geçirmeyi ve sonrasında da bunun sonuçlarıyla uğraşmayı planlıyordum. Ve onu sınavında yalnız ve risk altında bırakmayacağım, bu da demek oluyor

Caterina'nın son üç yıldır uğruna çalıştığı tek şeyi, yani diplomasını mahvetmek.

Bogdan durumu özetliyor ve ben de bundan sonra ne yapılacağına dair talimatlar veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" Caterina aramayı bitirdiğimde soruyor ve bunun ağırlığı spor salonundaki çok ağır bir bar gibi omuzlarıma çöküyor, dizlerimi bükmele tehdit ediyor.

Bu binanın dışında Caterina'ya göz kulak olması için kime güvenebilirim? Normalde ekibim derdim ama Steve hâlâ hastanede ve intikamımın sorunsuz geçmesi için ikinci bir komutana ihtiyacım var. Hiçbirini kontrol edemediğim öğrencilerle dolu bir sınav odasında olacak. Birinin yangın alarmını çalıştırıp onu sürüklemesinden, sınavın sonunda Geraci mafyasının para verdiği bir öğrenci tarafından kaçırılmasına kadar bu işin ters gitmesinin pek çok yolu var.

Açıkçası, sınavına gidemez. Bu çok yüksek bir risk.

Çözüm tatsız.

Burada kalmasına ihtiyacım var.

"Sınavınız ne kadar önemli?" Gerçi cevabı biliyorum.

Başını öne eğiyor. "Ailemden duyduğum son şey, diplomamı bitirmemi istedikleriydi. Yıllardır bana nasıl iş hayatına atılmam gerektiğini söylüyorlar."

Kalbim sıkışıyor.

"Bu sınava çalışıyordum ve bu, derece almamla aramdaki tek sınav."

Çok önemli. Başımı salladım. "Sınavına katılamazsın."

"Neden?" Kaşları çatıldı.

"Çünkü ben sana zarar veren adamları öldürmesi gereken bir mafya patronuyum "dan daha iyi bir şey arıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi hızla öfkeye dönüşüyor. "Bu sınav için çok çalışıyorum."

"Biliyorum." Gerçekten istiyorum. Ama güvenliğini benden başkası için riske atamam, ya da burada saklı olduğu yerde

Güvenli. "Bunun yerine sana bir iş teklif etsem, sınava gitmeyip burada kalır mısın?"

"Neden?" Gözleri şüpheyile parladı. "Ne yapıyor olabilirsin ki?"

Sessiz kalıyorum.

"Beni buraya getirdiğinden beri bu çatı katından ayrılmadım. Sonra dün gece, denedim..." Tabağını itiyor. Tabak, devrilen ve çatlayan kahve fincanına çarparak son kahveyi de masanın üzerine döküyor. "Kahretsin, özür dilerim."

"Merak etme, ne diyecektin?" Kalbim küt küt atıyor. Dün gece, "Teşekkür ederim ve hoşça kalın "dı, değil mi?

"Boş ver," diyor sinirli bir şekilde ve peçeteyle etkisiz bir şekilde kahveyi siliyor.

"En son ne yapmaya çalıştın?"

"Mesele bu değil." Kırık cama kaşlarını çatıyor, sonra bezi kahve lekesinin üzerine atıyor ve bana . "Bana gidemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Cevap veremiyorum. Kelimeleri söyleyemiyorum.

Yüzünde korku, dehşet ve panik karışımı bir anlayış belirir.

"Sen sadece bir ev sahibi , değil mi?" diyor belli belirsiz. "Hayır." Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum.

"Sen bir mafya patronusun."

"Angel'ın." Bunu sadece bir gerçek olarak kabul ama gösterişli bir şekilde ifade etmesem de bundan gurur duyuyorum. Bu bölge ruhuma Caterina kadar sıkı bir şekilde işlemiştir. Zamanımı ya halkımla ilgilenerek ya da bir gölge olduğum için benim olanı almaya çalıştıklarında bunu umursamayacağımı düşünmeye cüret edenlerden intikam alarak geçiriyorum.

Ağzı şokla açılıyor ve güzel kahverengi gözlerini vücudumda gezdirerek bana bakıyor. Hakkımda duyduklarını toplarken beyninin tik taklarını neredeyse duyabiliyorum.

"Kara Melek benim binamda mı yaşıyor?" "Neden olmasın?"

"Düşündüm de..." Yutkunuyor ve yüzünde tecrübeyle savaşı bir ihtiyat beliriyor. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Angel'daki yarımız senin varlığından şüphe ediyor. Diğer yarısı da senin insan olmadığını düşünüyor."

Bir zamanlar bunun en azından kısmen doğru olduğu zamanlar vardı. Ama son birkaç yıldır, Caterina'yı tanımak? O beni değiştirdi.

Yavaşça yaklaşıyorum ve o da koltuğunda geriye yaslanıyor. İlerlemeye devam ediyorum, bir kolumu masaya dayayarak onu hapsediyorum. Diğer elimle küçük elini tutup göğsüme, yakamın altına ve gömleğimin pamuğuna, kalbimin üzerine yerleştiriyorum.

"Ben varım," diyorum usulca. "Ve ben çok insanım."

Ben elini bıraktıktan sonra avucunu orada bıraktığında, avucu içimi ısıtırken, bir yandan diğer yumuşatmadan önce, birbirimizin gözlerine bakarken büyülenmiş gibi görünürken, sabit ritim avucunda .

Kırk iki yaşındayım. Hayatlar aldım, kadınlar yaşadım. Ama Caterina'yla tanışana kadar hiç aşık olmamıştım ya da başka birine bu kadar bağlandığımı hissetmemiştim.

"Esir tutuluyorum." Koyu renk gözlerinde kızgınlık olabilecek bir şey titreyiyor ama aynı zamanda... Acaba öyle değil mi? Merak mı acaba? Belki biraz da tahrik olmuş olabilir, çünkü göğsü pembeleşiyor ve beyaz elbisesine tezat oluşturuyor.

"Hâlâ aynı binadasınız."

"Hapishane," diye işaret ediyor. Ama bana karşı çıkmasına rağmen hareket etmeye çalışmıyor. "Bu çatı katını terk edemem. Dolayısıyla burası bir hapishane."

"Çatı katında havuzu, kişisel şefi, spor salonu, sonsuz eğlence akışı ve dilediğiniz her türlü lüksün sunulduğu bir şeyi hapishane olarak sayarsanız." Ona tapacak ve istediği her şeyi verecek bir adamla. Eğer sadece isterse.

"Esir olursan olursun." Ne kadar da küstah bir ağzı varmış.

"Kendi güvenliğiniz ve rahatınız için kalmanız şiddetle tavsiye ediliyor," diye homurdandım.

"Özgürlükten yoksunluk esarete eşittir."

"Burada olmak o kadar kötü müydü?" Onu koruyan ve şımartan duvarlara karşı korkan lanet bir ev kedisi. Görebildiğim kadarıyla on gündür son derece memnun. "Bundan önce çalışmak ya da üniversiteye gitmek dışında binayı terk etmiyordun."

"Mesele bu değil," diyor göğsümü hafifçe iterek. Buna izin veriyorum, ona dolaylı olarak istediği mesafeyi veriyorum. "Ben senin piyonun değilim, Angel."

Bu değişiklik, beni mafya bölgesi isimle çağırması, beni kalbimden vurdu. Onun alanını işgal ettim ve o da beni itti. Caterina ile kurduğum her şeyi kaybettiğimi düşünüyorum.

"Sınavıma gitmek istiyorum," diyor açıkça.

Ve ben de onun hayatına yönelik tehdidi ortadan kaldırmalıyım.

"Tamam." Doğruluyorum. "İşletme eğitimin için bir test mi istiyorsun? Seni Londra'nın en zengin iş adamlarına kendini kanıtlamaya götüreceğim."

CATERINA

Kara Melek.

Londra'nın bu bölgesinde bir efsanedir ve bunca zamandır benim üstümde yaşıyordu.

Kara Melek'in bir ünü var diyebilir miyiz? Acımasızdır ama bir gölgedir. Ani kararlar verir, göz açıp kapayıncaya kadar olayların içine girer ve çıkar. Soğuk ve hesapçıdır ve ardında ölüm bırakır. Angel'ın kralı soru sormaz, yargılar. Ve Kara Melek kendi bölgesinde istenmediğimize karar verdiyse hiçbir tanrı size yardım edemez. Tek ceza ölümdür. Görünüşe göre Karanlık Melek'le karşılaşan kimse hayatta kalamıyor.

Ben hariç.

Burada akla yatmayan tek şey, onun çok nazik ve ilgili olması. Ben hiç kimseyim.

Gerçi Kara Melek'in merhametine dair fısıltılar da var. Her zaman fısıltılar. Kimse tanışmamış ya da onu görmemiştir, ancak birine kötü davranıldığında soğuk öfkesine dair söylentiler çoktur.

Ve Brody'nin gri gözlerindeki ışıltıya bakınca... Buna inanabiliyorum. O Angel mı? Evet. Dürüst olmak gerekirse ona daha çok yakışıyor.

Beni Londra'nın en zengin adamlarıyla tanıştıırarak ne demek istediğini sormalıyım ama sormuyorum. Yutkunuyorum ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken, sanki kaçacakmışım gibi bana dikkatle bakarken, bilmem gereken soruyu dile getiriyorum. Bilmek zorundaydım.

"Fotoğraflardaki adamların gözleri neden kapalı?"

"Duymak istemediğiniz soruları sormayın.

cevap , moya koshechka," diye sessizce tavsiyede bulunur.

"Duymak istiyorum," diye ısrar ediyorum. Çünkü artık cesurum, değil mi?

Kafamın içindeki korkunç bir ses, Brody'ye hislerini anlatacak kadar cesur olmadığını söylüyor. Ondan gerçekten ne istediğini isteyecek kadar cesur değilsin.

Kapa çeneni. Bu farklı ve ciddi, diyorum iğrenç sese. Bu benim çılgınca aşık olmamdan ve bu karanlık, koruyucu, tehlikeli, nazik krala hayranlık duymamdan tamamen farklı.

"Mm. Sanırım gözlerinin neden kapalı olduğunu biliyorsun." Brody telefonuna gereğinden fazla güç kullanarak yazıyor.

Tamam, bu doğru.

Gözleri kapalı çünkü ölümler, sonunda kendime itiraf ediyorum.

"Bana zarar veren adamları mı arıyorsunuz?" Onun yerine ben sordum.

"Kolluk kuvvetleriyle çalışıyorum."

"Gerçekten mi?" diyorum düz bir sesle. Nedense bu pek olası gelmiyor.

Polis için fazla uğursuz biri. "Evet."

Meydan okurcasına çay fincanıma uzanıyorum ve bakışlarımız buluşuyor. Sıcak ve karanlık bir ürperti tüm bedenime yayılıyor.

"Polis," diye tekrarlıyorum, şüpheciliğimin ortaya çıkmasına izin vererek. "Peki." Başını yana eğdi. "Kolluk kuvvetleri.

Daha doğrusu, yasaları uygulayan insanlar."

"Gerçek kanun mu, yoksa uydurma bir kanun mu?" Neler oluyor? Biraz midem bulanıyor.

Omuz silkiyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Ben bir fark göremiyorum. Kanunlar sadece bizim uydurduğumuz ve doğru olduğunu düşündüğümüz kurallar, biraz da ekstra evrak işi. Ben evrak işlerini sevmem."

"Bu yüzden sınavıma gitmeme izin vermiyorsun, değil mi? Çünkü sen," midemin bu konuda nasıl hissettiğini bilmiyorum, "bana saldıran adamları öldüreceksin."

Dişlerini sıkarak başını sallıyor.

Ve işte böyle, yapboz kendini birleştirdi. Tüm parçalara sahiptim ama onları şimdi sahip olduğum resmin içine koyamıyordum -hayır, koymak istemiyordum-.

Önce biri beni öldürmeye çalıştı, ailemin mafyayla ilişkisi olduğunu öğrendim ve annem mafyadan kaçtı. Sonra üst kat komşum milyarder bir kral oldu.

Benden sonra gelen İtalyan mafyası onun bölgesini ve binasını işgal etti. Bu onun gücünü sorguluyor. Gururunu incittiler.

Benim olduğum gerçeği önemsiz. Ben bir piyonum, bu oyunda bir tutsağım.

"Denesem bile gitmeme izin vermezdin, değil mi?" Küçük bir sesle soruyorum.

"Hayır." Hemen onayladı. Görünüşe göre kaçırıldım.

Kaçırılmama izin verdim. Beni ikna ettiğinde saklandığım delikten çıkıp kollarına atladım. Göstermelik bir kavga bile etmedim. Hiçbir şey yapmadım. Bunun farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi.

İşte buradaydım, güvende olduğumu düşünüyordum.

Ama hayır. Kendimi daha büyük, daha korkunç bir yırtıcıyla aynı kafese koydum. Bir Bratva kralı.

"Ve daha sonra, bugünkü intikam çılgınlığını tamamladığında, özgür olacağım." Bu mantıklı.

"Hayır," diyor acımasızca. Bir dakika. Ne?

"Ama intikamını alacaksın." Anlamıyorum.

"Bunlar bulunan uşaklar." Gözleri çelik gibi soğuk parlıyor. "Hâlâ Kingpin'i yakalamam ve ona bunu ödetmem gerekiyor."

"Ama..." Bu tek kelime kendime söylediğim yalana karşı bir protestodur ve şimdi onun inanmama izin vermekten başka bir şey yapmadığını kabul ediyorum. "Ondan sonra mı?"

"Gitmiyorsun," diye dikkatlice telaffuz ediyor. "Sen benim."

BRODY

Sahiplenici patlamamdan beri tek kelime etmedi. Şokta olduğundan şüpheleniyorum.

Sanırım ben de öyle olabilirim. Sürekli gideceğini söylediğinde kontrolümü kaybettim ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

Gitmesine izin vermeyeceğim. Benden nefret edebilir ve tutsak olduğunu düşünebilir ama onsuz nefes almaya devam edemem.

Mafya patronu itibarımı tehlikeye attığım noktaya kadar.

Sınavına gideceğimizi söylediğimde Caterina ne şikâyet ediyor ne de bir şey soruyor, sadece beni asansöre ve arabaya kadar takip ediyor. Kendime onun elini tuttuğumu ve kaçmasını istemediğim için parmaklarımızı sıkıca birbirine doladığımı söylüyorum ama lanet olası bir yalancıyım.

Dün gece yaşadığımız yakınlığı istiyorum.

Londra Mafya Birliği'nin gayri resmi buluşma yeri haline gelen Lambeth'teki otele varıyoruz.

Bu ilk acil toplantı çağrım değil. Hatta bir ay içinde ilk kez de değil. Ve itiraf etmeliyim ki, kovulmanın eşiğindeyim.

Kimin öldüreceği konusunda tartıştıkları svolach bir adamın boğazını kestiğim için zaten bana kızgındılar, sonra İtalyanları bulmaya çalışmak sabrımın son parçasını da tüketti. Daha fazla bilgi vermediği için Marco Brent'e karşı sabırsızlandım. Onu vurmamın zemine verdiği hasar -bakın, Brent'i gerçekten vurmadığım için çok kısıtlıydı- tamamen düzeltilebilirdi. Ayrıca, Blackstone ile "uygun karısı" arasındaki ilişkinin bu olaydan sonra çok daha iyi olduğu söyleniyor.

Genelde olduğundan daha kolay öfkelenen biri olarak ün yaptım. Caterina'nın güvenliği bana bunu yapıyor.

Ancak kızıma zarar veren erkekleri umutsuzca ararken durumumla ilgili bir miktar anlayış varken, muayeneden kaçınmasına yardımcı olmak için acil bir toplantının daha az sempatik karşılanabileceğini hissediyorum.

Mafya patronları ve eşlerinden oluşan küçük bir grup var, hepsi de geç haber verildiği için alışılmadık şekilde gayri resmi. Kadınlar genellikle resmi toplantılar için şık giyinirken, Jessa Lambeth kot pantolon giymiş ve kalçasında bir bebek taşıyor. Blackstone kralı ve eşiyle, Blackstone'un taktığı ve içinde uyuyan bir bebeğin bulunduğu askı hakkında yoğun bir tartışma içinde olduğu görülüyor. Blackstone karısının elini tutuyor, parmaklarıyla oynuyor ve bu rahat samimiyet beni içimden vuruyor.

Bunu Caterina ile istiyorum. Onun eli benim elimde, bebeğimiz yanımda. Bebeğimiz.

Hâlâ gelenler var ama ben beklemiyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ."

Westminster ciddiyle, "Her zaman," diye cevap verir ve diğer birkaç adam başını sallar.

"Grant ," diyor Jessa Lambeth neşeyle. "Onun yerine ben geldim. Arkadaşın kim, Angel?"

Caterina'nın mafya bölgemden çağrılmam karşısında şaşkınlıkla sarsıldığını hissediyorum.

"Bu benim esirim, hayatımın felaketi, evcil kedim ve en değerli varlığımın yok edicisi," diye cevap veriyorum, Caterina'yı ileri doğru itiyorum, ama elini elimde tutmaya devam ediyorum.

Sessizlik var.

"Kahve için kusura bakmayın," diye mırıldanıyor Caterina, sonra gergin bir kahkaha atarken etrafına dikkatle bakıyor. Sanırım Londra Mafya Birliği, yarısı görevde değil gibi görünse bile korkutucu.

"O değerli şey senin sikin miydi?" Mayfair'in kralı Artem Moroz Rusça soruyor. Sırtışını gizleme zahmetine bile girmiyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Hayır," diye karşılık veriyorum aynı dilde. "Akıl sağlığım." Kahve de temelde aynı şey.

Jessa, "Bana aşk gibi geliyor," diye söze karışıyor.

"Angel, onun kız arkadaşın olduğu numarasını bile yapmayacak mısın?" Rhys Cavendish alaycı bir şekilde sorar. "Bu Matematik Kulübü kuralı." Karısıyla samimi bir bakış paylaşıyor ve kıskançlık tüylerim diken diken oluyor.

Caterina'ya bakıyorum, endişe mi yoksa gülümsemesini engellemek mi olduğu belli olmayan bir şekilde dudağını ısırtıyor.

"Bu bir seçenek değildi," diye cevap veriyorum bildiğimden daha diplomatik bir şekilde. "O benim esirim."

"Esir." Westminster'ın yüzü bir Rus kışı gibi karardı.

"Elbette," diyor Artem, artık düpedüz eğleniyor.

"Beni o kurtardı," diye araya giriyor Caterina. Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü "Sanırım" diye ekliyor.

Westminster gözlerini kısar. "Ne konuda yardımımızı istiyorsun Angel?"

"Onu muayene etmeni istiyorum." Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en saçma şeydi ve buna son on dakika da dahil.

Odadaki bütün kaşlar tavana fırlar.

"Bugün ölmek istemiyorsan öyle değil," diye açıklıyorum. "İş Etütleri becerilerinin akademik bir testi."

"Son üniversite sınavıma gitmeme izin vermiyor," diye açıklıyor telaşlanmış ya da şüpheli ya da her ikisi birden görünen mafya babalarına.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tükürür Bethnal, sonra topuklarının üzerinde döner ve çıkışa doğru adım atar.

"Nereye gidiyorsun?" Artem seslenir.

"Bunun için zamanım yok," diye hırslıyor. "Mahvetmem gereken bir düşün var."

"Ne kadar ilgi çekici." Westminster karısına gülümsüyor.

"Kendimize Londra Matematik Kulübü dediğimizi biliyorum ama

Bu bir şaka. Bu bir mafya sendikası. Bunun farkında mısınız?" Cavendish temkinli bir şekilde. "Ve şakanın ne olduğunun farkında mısın?"

"Yasal işlerimizi kastediyor," diye araya giriyor Jessa Lambeth ben cevap vermeden ve Caterina'ya doğru eğiliyor. "Nakit ineğiniz çalışmazsa ne yaparsınız?"

Bir sessizlik oldu.

"Düşük büyüme, ancak yüksek pazar payı, bu nedenle alternatif, istikrarlı bir yatırım arardım." Caterina'nın sesi açıklamanın sonunda daha da güçleniyor.

"İyi cevap. Seni bu yüzden mi kaçırdı?" Cavendish sırtıyor. "Bratva adamlarının kafası sayılara basmaz."

"Kaç erkekle birlikte olduğumu sayabilirim-" diye hırslıyorum.

"Angel." Adi Cavendish kocasının önüne geçer ve sarışın kaşlarından birini sertçe kaldırır. "Yapman gereken bir şey olduğunu söylediğini sanıyordum."

Haklı. Kızıma zarar veren Geraci'ler kendilerini öldürmezler.

"Peki. Devam edin." Yutkunarak geri çekildim. Caterina'nın omzunun üzerinden toplanan mafya babalarına bakıyorum. Elim hâlâ onunkini kavriyor ve bir an için onun da sıkı sıkı tuttuğundan emin oluyorum.

"İyi olacak mısın?" ve kulağına söyledim.

Başını çeviriyor ve ağzı nefesini hissedecek kadar yakın. Kahverengi gözleri net göremeyeceğim kadar yakın. Hararetle onu öpmeye hakkım olmasını diliyorum.

tüm kurallarımı çiğniyorum.

"Evet," diye fısıldıyor.

"Harika olacaksın," diye cevap veriyorum, neredeyse dudaklarına karşı, sonra geri çekiliyorum. "Gitmesine izin verme. Yapmam gereken bir şey var. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim," diyorum Caterina'ya.

Normal görünen konağa varıyorum ve merdivenleri koşarak çıkıyorum. Bogdan beni kapıda karşılıyor.

"Bizde var."

"Bunun tüm kaynaklarımıza ihtiyaç duyacağını söylediğini sanıyordum?" Kaşlarımı çatıyorum ama Bogdan beni iki korkak adamın cılız sandalyelere bağlı olduğu bir odaya götürürken onu takip ediyorum.

Öfke, gaza tutulmuş alev gibi içimde patlıyor. Caterina'yı incittiler. Onu dehşete düşürdüler. Eğer onun hızlı düşünmesi olmasaydı, onu en korkunç şekilde öldürecek ve kirleteceklerdi.

Silahımı kılıfından çekiyorum dünya yavaşlayıp daralarak emniyeti geri çekiyorum ve tetiği sıkana kadar kırmızı sisin içinden tekrar tekrar ateş ederken sekmeyi hissediyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Şarjörü boşalttım.

Öldüler ve onları daha fazla vurmak zorundayım.

Tekrar. Onları tekrar ve tekrar öldürmek için diriltirdim.

Sanki koşarak bir mil koşmuşum gibi ağır ağır nefes alıyorum. Bitirdiler. Bu kadarı yeterli olmalı.

Öyle değil.

Birkaç adım sonra önce birini, sonra diğerini kanlı suratlarına yumrukluyorum. Kolum yorulana kadar onları dövüyorum ve geri çekiliyorum. Tanınmaz haldeler. Bogdan kuru bir sesle, "Ve bu," diyor.

Bir saniye sonra eklemlerimi temizlemem için bir bez verdiğini anlıyorum. "Bu yüzden Angel gelmeden önce onları sorguladık ve fotoğraflarını çektik."

Ancak o zaman etrafımın bir düzine en iyi adamımla çevrili olduğunu fark ettim. Beni beklemişler. O zaman daha fazla ayrıntı yakalıyorum. Yerdeki örtüler. Yan tarafa yerleştirilmiş video kamera. Bir yığın el yazısı not.

Bogdan soğukkanlılığımı kaybedeceğimi biliyordu.

Derin bir nefes alıyorum ve daha önce hiç olmadığım şekilde titrediğimi fark edince şok oluyorum. Ellerimi temizliyorum ve bezi fırlatıp atmadan önce takım elbisemi kontrol ediyorum. Bunu hak eden adamları öldürmek beni rahatsız etmiyor ama Caterina'ya dokunmalarının intikamının önemi beni sarstı.

"Bilgiyi aldın mı?"

"Da. Geraci kralı öldü sayılır."

"Güzel." Sakinlik üzerime ağır bir battaniye gibi çöküyor. Şimdi gerçekten önemli olana dönelim: moya koshechka.

Geri döndüğümde, Caterina ızgara olmaktan uzak, rahat bir sandalyeye uzanmış, içkisini yudumluyor ve Jessa Lambeth ile sohbet ediyordu.

"İç tasarım şirketimin iş stratejisi Lambeth için yaptığımdan farklı," diyor Jessa ve ben durup izliyorum.

Caterina hepsini etkiledi, tabii ki etkiledi. Bunu bilmiyordu ama bunlar onun insanları. Birkaç dakikalığına mesafemi korumak niyetindeyim ama sanki o da aramızdaki bağı hissetmiş gibi Caterina dönüp beni görüyor.

Ona bakmak ne kadar tatlıysa, bakışlarımız buluştuğunda yüzünde beliren gülümseme de o kadar tatlı.

Bir anda onun yanındayım.

"Geçti mi?" Gözlerimi Caterina'dan ayırmadan aniden Jessa'ya soruyorum.

"Evet, ve-"

"Güzel. Çünkü tutsağımla konuşmak istediğim bir şey var."

Caterina göz kırpmıyor. "Eğleniyorum."

Buna sabrım yok. Onu yalnız bırakmalıyım. Eğildim ve Caterina'nın kulağına fısıldadım. "Seni omzuma attırtma bana, moya koshechka."

Nefesi kesildi. "."

İşte bu noktada tamamen yanılıyor, çünkü onu tutup kaldırıyorum ve tatlı kalçalarından tutarak, sırtıma vurduğunda öpecek kadar yakın olan sevimli poposuyla onu dışarı taşıyorum.

Bu kaçırma değil. Bu aşk.

CATERINA

Beni bir arabanın arka koltuğuna oturtuyor ve yanıma kayıyor, istediğiniz kadar sakın.

Brody hakkında bildiđimi sandıđım her Őey bugün alt üst oldu. Ne dűŕüneceđimi bilmiyorum.

Brody telefonunu sessizce cebinden çıkarıp bana uzatıyor.

Ekranda yan yana iki adam var. Gűzleri kapalı. Vűcudum bunun ne olduđunu beynimden ۆnce anlıyor ve titriyorum. Kelimeler oluŐturmaya çalıŐıyorum ama yapamıyorum. Sadece baŐımı sallıyorum.

Benden sonra gelen ve bana korkunç Őeyler yapacak olan adamlar ۆldű.

Brody yanađımı sıkıyor, yűzűmű yukarı kaldırıyor ve kaŐlarını çatıyor.

Bunu durdurmadım ve muhtemelen de. Brody'ye artık olmaz diyebilirdim. Bunun olmasına izin verdim ve tek dűŐűnebildiđim evimi iŐgal ettiklerinde ve ailemi tehdit ettiklerinde ne kadar korktuđum. ۆldűklerine ۆzűlmemem beni kۆtű bir insan mı yapar?

Adını koyamadığım duygularla bođulmuŐ durumdayım.

Brody diđerlerinin de bunu hak ettiđini ve kapalı gűzlerini gűrdűđűm adamların yasını tutmamam gerektiđini sűylediđinde ona inanmam bana nasıl yansıyor?

Ona güvenmek istiyorum.

Gitmek istemiyorum. Ama o beni istemeli.

"Ah Caterina." İç geçiriyor ve telefonu elimden alıp beni kollarına almadan önce fırlatıp atıyor. "Ağlama."

Öyle olduğumu fark etmemiştim ama yüzümü onun gri gömleğinin sıcak, nefis okyanus kokulu ve çelik yumuşaklığına bastırarak buna teslim oldum. Bugünün -ve mafyanın hedefi olduğumu öğrendiğim günden beri- duyguları çok büyük.

Rahatlama. O kadar rahatladım ki neredeyse içinde boğulacaktım. Ne kadar gergin olduğumun farkına ancak onu bıraktığımda varıyorum. Dairemdeki saldırı ve adamların hala dışarıda olması, ailemle ilgili belirsizlik, son sınavımla ilgili endişe ve Brody'yle yaşadığım cazibe ve şüphenin duraksamalı dansı gibi her şey zihnimi meşgul ediyordu. Şimdi adamlar öldü, Londra "Matematik Kulübü" bana beklediğim kompozisyon sorularından çok daha zor, ama daha komik ve ilgi çekici bir İşletme Çalışmaları sınavı verdi ve Brody ile aramızda bir şeyler değişti.

Tartışamayacak kadar yorgunum, rehberliğini kabul ediyorum. Ellerini dizlerimin altından ve sırtımdan geçirerek beni arabadan çıkarıyor. Yüzümü onun göğsüne yapıştırabildiğim sürece umurumda değil. Belki de artık gururun ötesine geçtim, çünkü bir helikopter olduğunu sorgulamıyorum ve beni nazikçe ama sıkıca bağlayıp kulak koruyucularımı takıyor, bacaklarım hala uyluklarının üzerinde ve omuzlarım birbirine yakın.

Bir şekilde uyumuş, dinlenmiş ya da başka bir şey yapmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda etraf sessiz ve Brody'nin katı, rahatlatıcı varlığıyla çevrili.

"Hey," diye mırıldanıyor, yanağımdaki bir tutam saç fırçalıyor ve yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Hey." Orada tamamen yıkıldım. Utanıyorum ve doğrulmaya çalışıyorum. Brody'nin beni tutuşu bir an için sıkılaşıyor, sanki beni durdurmak ister gibi, sonra hemen gevşiyor.

"Neredeyiz biz?" Yerdeyiz, geniş, temiz, yeşil bir çimenlikteyiz. Bu yüzden sessiz. Brody benim ve kendisinin kulak koruyucusunu çıkarıyor ve ben de kendimi çözüp ayağa kalkmayı başarıyorum. Aferin bana.

"Londra'daki çatı katından çıkman gerekiyor gibiydi, bu yüzden Yorkshire'daki evimdeyiz." Beni helikopterden indiriyor, görünüşe göre uyanmamı bekleyen pilota başıyla selam veriyor, çünkü biz uzaklaştıktan sonra havalanıyor ve Brody ile beni el ele tutuşmuş bir şekilde bakımlı çimenlerin üzerinde büyük bir malikaneye doğru yürürken bırakıyor.

"Bu senin mi?" İnanamayarak sordum. Sanırım şaşırmamalıyım, ama ailem fakir olmasa da, "insanların piknik ve tur için ziyaret ettiği bir yer" seviyesine yakın değiller.

Başını sallıyor.

Bu bir kale. İnanılmaz bir şey. Kremsi sarı taş eskimiş ve yıpranmış, yarısına kadar tırmanan bir bitki var, pembe çiçekler kek serpintileri gibi. Sundurma girişinin üzerinde şeftali güllerinden bir cümbüş var. Anlatılamayacak kadar güzel.

Belki de niyeti buydu ama dikkatim tamamen dağılmıştı. Ona kızmış mıydım? Üzgün müydüm? Belki de. Ne hakkında olduğunu hatırlayamıyorum. Beni bahçelerden geçirip eve doğru götürürken kalbim yerinden çıkacak olsa kimin umurunda.

"Çok büyük ve eski görünüyor." Kendimi hem büyülenmiş hem de yersiz hissediyorum.

"Sanırım on ikinci yüzyıl, gerçi kimse gerçekten bilmiyor." Elimi bırakmadığını ancak o zaman fark ediyorum. Uzun parmakları benim küçük parmaklarıma dolanmış. O kadar uzun ki ön kolum yere paralel. "Evin tarihi bölümleri var, özellikle de mahzenleri."

"Bunca zamandır ailenizde var mıydı?"

"Hayır." Karşıdan bana bakarken ağzı buruşuyor. "Ailem Rus köylülerinden geliyor. Marchenkolar hakkında büyük bir şey yok, ama nasıl yapılacağını biliyoruz

intikam pizzası ve neredeyse akşam yemeği vakti. Denis bugün mutfakta çok çalıştı."

Ve aniden, bunun nereye gittiğini biliyorum. Daha fazla kaçamak. Cevap yok, nasıl hissettiğini ya da ne istediğini net olarak anlamak yok. Eğer ona izin verirsem, ben farkına bile varmadan, güvenliğim ya da rahatım için burada kalmamı gerektiren son derece mantıklı bir neden bulacak ve benim de kafam eskisi gibi karışacak.

Bu adama tapıyorum ama daha fazlasını hak ediyorum.

Evi çevreleyen resmi çiçek tarhlarının kenarına ulaştığımızda duruyorum, kolumu çektiğinde topuklarımı yere vuruyorum.

"Moya koshechka?"

"Beni neden buraya getirdiniz?"

"Londra'dan ayrılmak istediğini söylemiştin," diye sakince yanıtlıyor. "Manzara değişikliğinin faydalı olacağını düşündüm."

"Hayır."

Kaşlarını kaldırıyor. "Hayır mı?"

"Bu saçmalık." Derin bir nefes alıyorum. "Bana ne istediğimi sordunuz ve bana hediyeler verdiniz-"

"Onlar-" diye gürlüyor.

"Brody." Sabırsızlık öğleden sonra güneşi kadar kesin bir şekilde beni yalıyor. Bunu ikinci kez düşünmeme izin vermiyorum. Dün gece havuzda biliyorum. Ama nedense bu konuda hiçbir şey yapmıyor. "Benden ne istiyorsun?"

Sessizce bana bakıyor, ağzı düz bir çizgi halinde.

"Gidemeyeceğimi söylemiştin. Bu beni istediğin anlamına mı geliyor? Çünkü birçok fırsatın oldu ama bana dokunmadın."

Tam, heybetli boyuna doğru doğrulur ve çenesi kenetlenir.

"Söyle yoksa kaçırım." Çaresizce tehdidi savuruyorum.

"Seni bulacağım," diye

cevap verir. "Tekrar

kaçacağım."

"Nereye kaçarsan kaç, Caterina." Elimi amansızca kendisine doğru çekiyor. Sesi boğuk. "Seni bulup eve getireceğim."

Ohh. Aman Tanrım. Erimemek için tüm çabamı harcıyorum. Nerede olursam olayım, onun benim için gelmesi fikri? Kavurucu.

Ve gülümsüyorum. Çünkü bu bir aşk itirafı değil, ama öyle de olabilir. Yine de daha fazlasına ihtiyacım var. "Her fırsatta kaçacağım. Sen beni hep eve sürükleyeceksin."

Gümüş gözleri öğleden sonra güneşinde parıldıyor. "O kadar da kötü bir oyun değil."

Kalbim güm güm atıyor. Ama iyi bir şekilde. Heyecanla, hayatta olduğum için mutluyum gibi. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarlıyor temkinli bir şekilde, tekrar ayılmış. Şüpheli. Temkinli. Huysuz Bratva kralım onu reddedeceğimden endişeleniyor, fark ediyorum. Bazı açılardan, beni o gardıroptan çıkardığında benim korktuğum kadar korkuyor. Ve bir o kadar da yalnız.

"Beni takip et." Burada tüm gururumu ortaya koyuyorum. Belki de hoşlanmadığı, yaralı ve hırpalanmış bir kızdı ama artık iyileştim ve denemek zorundayım. "Kaçacağım. Eğer , bana ne istediğini söyleyeceksin." İma etmeyi havada bırakıyorum. Geri geleceğim.

"Benim küçük kedim," diyor, sesi yumuşak ve dumanlı, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Eğer kazanırsan, sana her şeyi anlatacağım. Sana her iğrenç arzumu söyleyeceğim. Seni ateş gibi kızartacak şeyler söyleyeceğim."

Başımı sallamaya başladım bile. "Evet. Sonra seçim yapabilirim ve istersem gitmeme izin verirsin."

"Ama seni yakalarsam, ne istersem yaparım, istediğim kadar. Seni elimde tutabilirim." Sesi daha da alçaldı. Saf seks.

Meme uçlarım da öyle düşünüyor. Ve amım. İkisi de zing atıyor. "Senin kanıtına ne kadar arzuladığının kanıtına ihtiyacın var, moya koshechka? Avlanmaya ve yakalanmaya mı ihtiyacınız var?" Ağzında bir gülümseme .

Boğazımdan çıkan ses bir anlaşma sesi, ama küçük, yumuşak bir av hayvanının . Nefesim

ve kalbim şimdiden çarpmaya başladı. Evet, evet.

Beni yakaladığında ne yapacak? Eğer kazanırsam, bana arzularını söyleyecek ve zihnim kulaklarıma dökebileceği lezzetli, iğrenç kelimelerle dolacak. "Evet" ya da "hayır" diyebileceğim şeyler. Açılacak hediyeler.

Ama kazanırsa... Söylemeyecek. Gösterecek.

İsteddiği her şeyi talep edecek. Onun esiri olduğumdan beri tek yaptığı benim istediklerim oldu. Bu tersine dönüş beni beklentiyle titretiyor.

Seçme şansım olmayacak.

"Gel." Bizi evden uzaklaştırıyor ve bahçeye doğru götürüyor. Güneş alçalıyor, her yüzeyi pembe altınla yaldızlıyor ve içine düşebileceğiniz kadar karanlık gölgeler bırakıyor.

Nereye gittiğimizi görmem bir an alıyor, sonra uzun çiçek sınırlarından bir labirentin girişine çıktığımızda kalbim daha hızlı çarpıyor.

"Sana otuz saniye avans vereceğim," diyor. "Ben seni yakalamadan merkeze ulaş, sana her şeyi anlatacağım."

"Ama sen labirenti biliyorsun, ben bilmiyorum," diye itiraz ediyorum. Bu hiç de adil değil.

"Kaybetmeye niyetim yok, küçük kedi." Gözleri çelik gibi. "Kaç."

BRODY

Gözleri irileşiyor ve tereddüt ediyor, sanki ne yapacağını merak ediyor ve kovalamaca konusunda ciddi olduğundan emin değil. Kravatımı çekiştiriyorum ve boynumdan kayıyor, sonra üst düğmeyi açıyorum.

Kesinlikle ciddiydim.

Onuru ve gelenekleri siktir et. Sanki acımasız bir Rus Bratva patronu değil de kibar bir İngiliz beyefendisiymişim gibi ona seçenekler sunma fikrini siktir et. Ne düşünüyordum ki? Londra Mafya Birliği'yle ve onların saçma "Öldürmeden önce soru sor" politikasıyla çok fazla zaman geçirdim.

Aramızdaki yaş farkını ve benim katil karanlığıma karşı onun güneşli küçük bir melek olduğu gerçeğini siktir et. Beni ondan uzak tutan mafya sorumluluklarını siktir et. Hatta ona zarar veren mafyadan alacağım intikamın geri da sikeyim, eğer bedeli bir daha istenmediğini hissetmesi olacaksa. Onu kendim gibi sahiplenmem ve gece gündüz tohumlarımla kaplamam gerekirken, içinde bu güvensizliğin büyümesine izin verdim.

"Kaçmayacak mısın?" Onunla alay ediyorum. "Gitmek istediğini söyleyip duruyorsun. Bu senin son şansın. Koş." I

Takım elbisemin ceketini silkelerken yüz ifademini okunmamasını sağlıyorum ve gözlüğümü çıkarıp ayaklarımın dibinde büyüyen kıyafet yığınının üzerine bırakıyorum. Önemli değil. Burada ondan ve benden başka kimse yok. "Seni her şekilde yakalayacağım."

Sonra omuzları geriye gidiyor ve orada olduğunu bildiğim küçük savaşçı ortaya çıkıyor. Topuklarının üzerinde dönüp hızla koşarken gülümsüyorum.

Gömleğimi çıkarırken içimde adrenalin yükseliyor. Ayakkabılarım deri ve parlak olduğu için bu aktivite için hiç uygun değil ama bunun bir önemi yok. Yine de kazanacağım. Çünkü kız arkadaşımın fark etmediği şey, onu kaçmasına izin vermeyecek kadar çok sevdiğim.

Kafamdaki geri sayımı bitiriyorum.

"Senin için geliyorum, Caterina," diye sesleniyorum, sonra dikkatle dinliyorum.

Labirentin sol tarafında hafif adımlar duyuyorum. Yumuşak pençeli. Koşarak yola çıkıyorum, patikalarda dönüp duruyorum. Gölge ve parlak güneş ışığı ve koyu yeşil çitler, lanet olası yaşlı gözlerimin alışmasını yavaşlatıyor.

Hangi yoldan gittiğini tam olarak anlayamadığım için duraklıyorum. "Little ca-at," diye şarkı söylüyorum.

"Neredesin?"

Bir kahkaha attı. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi."

Başım yana kayıyor. "İlginç. Beklediğimden daha ilerideymişsin. Çabuk ol."

Çok büyük bir lanet var. "Bir daha yerimi söylemeyeceğim, Brody."

Ama hızını tekrar artırıyor ve ayaklarının sıkıştırılmış çakıllara daha sert vurduğunu duyabiliyorum. Labirentin içinde peşinden koşmak çok kolay. Çalıların kokusu yan taraftaki bitki bahçesinden gelen lavanta ve biberiye ile karışıyor ve acaba o da kokuyu alabiliyor mu?

Evin tatlı özü.

Burası en azından zamanın bir kısmında birlikte yaşadığımız yer olacak. Çocuklarımızı yetiştireceğimiz ve nüfuzumuzu artıracığımız yer.

Adımları duruyor ve bir çıkmaz sokaktan geri geri çıkarken ayaklarının yerde dönerken çıkardığı sert ses duyuluyor. Labirentin planı zihnimde netleştğinde, onun nerede olduğunu düşündüğümü hesaplıyorum. Bizi sadece birkaç çit ayırıyor, ancak ona ulaşmak için birkaç döngüden geçmem gerekiyor.

"Moya koshechka."

Sesimin bu kadar yakın çıkmasına şaşırarak bağılıyor ve ben de kıkırdıyorum.

"Önce ortaya gidiyorum, Brody."

Koşmak için hızlanırken düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum, uzaklaşırken bile ona yetişiyorum.

"Neredesin?" diye mırıldanıyor.

"Merak etme, senin için geliyorum." Hızlanıyorum, ona yaklaşıyorum. "Labirentime hapsolmuş son özgürlüğünün tadını çıkar, Caterina. Çünkü seni yakaladığımda..."

Nefes nefese.

"Sen

benimsin."

CATERINA

Labirentin içinde koşuyorum, tamamen kayboluyorum ve bu çok heyecan verici. Ortaya ya da çıkışa giden yolu bulmaya çalışmıyorum bile. Sadece şansa güveniyorum.

Bir ömür boyu iyi ve temkinli bir kız olduktan sonra, rastgele bir o yana bir bu yana dönüyorum. Çok uzun zaman önce başka yırtıcılar beni arıyordu. O adamları alt ettim ve onlardan daha uzun yaşadım ve daha büyük, daha korkunç bir canavar tarafından bulundum, o da sahiplenici tarafını ortaya çıkardı.

Kara Melek beni sahiplendi, tıpkı şimdi sahipleneceği gibi.

Öğleden sonra havası ılık ve güzel kokulu, Brody'nin ağır ayak sesleri her yerde ve hiçbir yerde. Birkaç dakikadır ya da daha uzun süredir koşuyorum, emin değilim. Göğsüm sıkışırken ve kaslarım ani efordan şikayet ederken dönüşleri ve çıkmaz sokakları takip etmeye çalışıyorum.

Tenimde bir ter tabakası var ve ayaklarım yere vuruyor.

Kendimi Minotaur'un labirentindeki bir bakire gibi hissediyorum, arkamda karanlık ve tehlikeli bir yaratık var. Yasak bir şey. Hâlâ beyaz sundress elbisemi giyiyorum ve altımda Brody'nin giydiği dantel külot ve bralette var.

onun önünde açılarak beni utandırdı. Bakire bir kız, kaybolmuş.

Her taraftaki çitler bunaltıcı. Yakın. Nereye baksam yoğun küçük yeşil yapraklar var. Ancak bazı yerlerde, labirentte ilerledikçe güneş ışığı tam olarak ulaşmıyor ve diğer tarafa göz atmanın mümkün olduğu daha ince alanlar var.

Bir patikadan diğerine sadece birkaç adım kala bir yol ayrımına geliyorum. Gölgeler derin, güneş sadece çitin tepesini kesiyor. Diğer yumuşak turuncu-sarı ışık, kıvrılıp uzaklaşmadan önce bana doğru parlıyor.

"Caterina." Brody'nin sesi beni ürkütecek kadar yakın.

Karar beni felç ediyor. Aydınlık mı? Yoksa karanlık mı?

"Merkeze yakın mısınız?" Ses tonu alaycı ve ince bir çitin arasından bir hareket görüyorum. "Benim korkmuş küçük kedim amına ne yapacağımı hissetmek istemiyor mu?"

Kaçıyorum. Gün ışığına değil, karanlığa, patikanın kıvrılıp kendi üzerine döndüğü yere, bu sefer daha kısa olan başka bir patikada koşana kadar.

Her iki şekilde de ben kazandım, değil mi? Çünkü Brody-Kara Melek

-Peşimden geliyor. Yaklaştı. Kontrollü ama hızlı adımlarını duyabiliyorum. Bana kaçmamı söylediğinde gümüş gözlerinde için için yanan bir ateş vardı ve kovalamacamızın sonucu ne olursa olsun, bu ateş alevlendiğinde neler olduğunu keşfetmeye niyetliyim.

Bana yaklaşıyor.

Sonra onu gördüm. Çitin üzerinde inanılmaz derecede alçakta bir ışık pırıltısı. Bu altın deseni ancak labirentin desenindeki bir kırılmadan gelebilir. Ortadan.

İnanamayarak yürümeye başladım. Kazanacağım. Birkaç adım daha atınca köşeyi döneceğim ve Brody çok gerimde kalacak. Dürüst olmak zorunda kalacak-

Çitlere yandan çarpıyor ve ben korkuyla çığlık atıyorum, durmaya ve dönmeye çalışırken bile ona tutunuyorum. Ben içgüdüsel olarak ona karşı savaşıırken, Angel beni belimden yakalıyor.

"Seni yakaladım, Caterina. Sen benimsin."

BRODY

Onu göğsümde tutarken kıvranıyor. "Bu hile yapmaktır!"

"Da." Onu önümde daha yükseğe kaldırıyorum, sert horozumun üzerine sürüklüyorum. "Ben sinsi bir sikiciyim. Sana sahip olmak için her şeyi yaparım, Caterina. Gitmene asla izin vermeyeceğim ve istediğim her şeyi alacağım. Bütün tanrılara meydan okuyacağım. Ölümün kendisiyle bile savaşıyorum."

"Brody..." Sesi inanmaz ve yumuşak bir hal aldı.

Bir dönüş ve labirentin merkezindeyiz. Güneş ışığı labirentin kalbindeki dairesel ahşap ve cam pavyonu aydınlatıyor. Caterina'yı yarın ziyarete getirmeyi planladığım küçük, lüks bir alan. Dirseğimle kapıyı açıyorum ve nefesi kesiliyor.

Tek kişilik oda, isteyebileceğiniz her türlü konfora sahip bir dinlenme odası ve yatak odası olarak zengin bir şekilde döşenmiştir. Ve neyse ki sipariş ettiğim tüm hazırlıklar çoktan yapılmış. Yatağın üzerinde temiz beyaz örtüler, yan masada şampanya kadehleri ve yakılmaya hazır mumlar var.

Onu yatağa yatırdım ve geri çekildim.

"Ne kadar küçük bir baştan çıkarıcı olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Giysilerimin geri kalanını çıkarırken sohbet eder gibi soruyorum,

onları fırlatıp atmak.

Başını sallıyor, çıplak bedenimi incelerken kaşlarının arasında çizgiler beliriyor.

"Çok büyüksün," diye nefes alıyor. Bakışlarının dönüp durduğu yere bakıyorum. Sikim sert, kırmızı, damarlı ve zonklıyor. Telaşlanması sürpriz değil.

"Küçük vücudun kocaman sikime sığacak, merak etme," diye teminat veriyorum ona, kabaca sikimi avuçluyor ve birkaç uzun, tembel vuruş yapıyorum. "Ve neredeyse labirentin merkezine geldiğine göre, almadan önce sana ne istediğimi söyleyeceğim."

Bir dizimi kalçalarının arasına sokarak bacaklarını birbirinden ayırıyorum ve alnındaki çizgileri parmaklarımla düzeltiyorum.

"Sana sahip çıkacağım. Seni becereceğim ve doğuracağım." Yumuşak bir soluk, bunun muhtemelen çok fazla olduğunu ortaya koyuyor, ama umurumda değil.

Eteğini yukarı doğru çekiştirirken, dantelli küçük külotu ortaya çıkınca inliyorum. "Onları bana gösterdiğinden beri her gece o iç çamaşırındaki görüntüyle sikimi okşadım," diye itiraf ediyorum huysuzca. Elbisesini çıkarmama yardım etmek için kamburunu çıkarıp kıvranıyor ve lanet olsun, vücudu mükemmel.

"Harikasın," diye nefes alırken parmakları göğsümü incelemek için yukarı uzanıyor ve aşağı doğru inerek heyecanın omurgamın tabanında yükselmesine neden oluyor.

Onun masum merakı tüm planlarımı bozmakla tehdit ediyor.

"O kadar hızlı değil, moya koshechka. Önce seni tatmin edeceğim." Arayan elini karnımdan çekip başının üzerine koyuyorum. Sonra itiraz ederek inlediği ve göğüsleri bu pozisyonda çok güzel olduğu için, diğer eliyle aynısını yapıyorum, böylece açıkta kalıyor.

"Artık bana aitsin," diyorum ona, sahiplenici parmak uçlarımla önünden aşağıya, karnının üzerinden dantel külotunun çoktan sıırıslam olduğu yere doğru gezdirerek. "O küçük, ateşli bedenine gireceğim, seni sikimin üzerine boşaltacağım ve sonra

Şişene kadar seni tohumlarımla dolduracağım."

Gözleri kapanıyor ve çenesini kavıyorum.

"Bana bak."

Sonra yumuşak kahverengi gözleri tekrar açılır ve ağzından tatlı ve baştan çıkarıcı bir "o" çıkar.

Parmaklarımı nazikçe yüzünde gezdiriyorum. Başını eğiyor ve hassas, savunmasız boynunu ortaya çıkarıyor.

"Sokak kedisi gibisin. Güzel ve temkinli, ilgi çekmek için cıvıldaayan ama okşamak için yeterince yaklaşmayan. Ama şimdi, moya koshechka, sen benim evcil hayvanımsın. Seni tasmalayacağım."

Hareketlerimi kelimelere uyduruyorum, elimi neredeyse boynuna kadar uzanan bir kolye haline getiriyorum çünkü ondan çok daha büyüğüm.

"Sana burada takman için bir şey ve parmağına bir yüzük vereceğim. Bazı ülkelerin tüm servetinden daha değerli bir yüzük, sana benim için değerli olduğunu bir kez ve herkes için gösterecek. Kontrolümden çıkmama izin vermeyecek kadar önemli." Boğazını kavrayışımı biraz daha sıkıyorum, sadece şu anda onu tutan kişinin ben olduğumu bilmesine yetecek kadar. "Anlıyor musun?"

"Evet." Nefes alış verişini düzensiz, nabızı titriyor ve bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde, dantelin arasından meme uçlarının açıkça görüldüğünü görüyorum.

"Benim uslu kızım olup bir daha benden kaçmaya çalışmayacak mısın?" Onsuz yaşayamam.

"İstediğin bu mu?" diye nefes alıyor.

Bundan nasıl şüphe edebilir? "Tek istediğim..." Bralete ulaşana kadar elimi köprücük kemiğinin pürüzsüz teninde gezdiriyorum. "Sensin."

Küçük göğsünü avuçlayıp başparmağımı meme ucuna sürüyorum ve o da inliyor.

"Çok duyarlı. Uyum sağladığında ne kadar iyi bir kız oluyorsun." dudaklarımı meme ucuna götürdüm ve ona işkence ettim.

Dilimin yumuşak ıslaklığıyla dantelin arasından. "Sikimi çok iyi alacaksın."

Bir parmağımı sutyenin askısına takıp aşağı ekiyorım ve çıplak göğsünün kabarıklığını ortaya çıkartıyorum.

"ok güzel," diye mırıldanıyorum emmek için ucunu ağzıma almadan önce. Çok lezzetli, teni ilahi. Ben kemirip acımasızca faydalanırken kamburunu çıkartıyor, üstüne doğru gevşiyor ve kalçalarını daha da genişletiyor. Altımda kıvranırken saf bir arzu iniltisiyle diğerine geçmeden önce tatlı küçük göğsüne ilgi göstermeye devam ediyorum, yumuşak ve ıslak olduğu yere çentik atana kadar ereksiyonumu bilinçsizce uyluklarına srtyorum.

İkimiz de durduk.

Ama o dantel parçası için ona baskı yapıyor olacaktım. Bekaretinin tatlı kirazını patlatıyor olurdum.

"ıkar." Klotunu avuluyorum ve bacaklarından aşağı iterken kıpırdanıyor. "Ve bu."

Belli belirsiz bir işaret yapıyorum, ama o anlıyor ve styenini çıkarmak için çabalıyor. Onu yatağın ortasına doğru itiyorum ve çıplak vücuduna hayranlıkla bakmak için duramıyorum bile - ağzımı onun sırlıslıkla olmuş küçük amına . Kalçalarını tutarak başımı bacaklarının arasına gmyorum. Bu sefer incelik ya da kademeli bir artış yok.

Dudaklarını ayırıyorum ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, tatlı ve

Uyuşturucu gibi vurmasının tuzu.

ığlık atıyor ve ben tekrar yapıyorum, ama daha fazla. Daha sert. Yalıyorum, yalıyorum, onu doyuruyorum. Buna ihtiyacım var. Onun da öyle, çünkü sadece dakikalar var ve o geliyor. Sarsılıyor, titriyor ve adımı öyle bir haykırıyor ki vahşi gurur kalbimden sikime çığ gibi iniyor ve onu daha da sertleştiriyor.

Kendimi kaldırdığımda, onun uykulu ve doygun değil, terli ve heyecanlı olduğunu görüp sırtıtıyorum.

"Bu normal mi?" diye soruyor, göğsü kabararak bana doğru uzanıyor.

"Senin için olacak."

Keyifle gülüyor ve bu dünyadaki en güzel ses.

Arkama yaslanıp kucağıma çekiyorum, kollarını omuzlarıma dolayarak sıkıca tutuyorum ve onu derinden öpüyorum. Ereksiyonum yumuşak karnına baskı yapıyor ve göğüsleri göğsümün düzlemlerine çarpıyor. Ten tene olmak düşündüğüm her şeydi.

Bir süre ona sarılıyorum, onu yakınımnda tutuyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum. Küçük ve hafif ama kucağıma kolayca sığıyor ve boy farkımız yüz yüze olduğumuz anlamına geliyor. Onu içime çekiyorum, boynunu öpüyorum ve kızımın bakire olduğu son anların tadını çıkarıyorum. Ta ki kıpırdanmaya başlayana, uyarılma tamamen canlanana ve sabırsızlık devreye girene kadar.

"Seni sikime oturtacağım," diye mırıldanıyorum, kalçalarını kavriyorum ve amının sırlıklam girişi başımı çentikleyene kadar onu vücudumda sürüklüyorum. Sözlerim ya da eylemlerim üzerindeki her türlü kontrol ya da filtre ortadan kalktı. "Spermlemlerimi içine bırakacağım. Seni dolduracağım ve hamile bırakacağım."

Dudaklarını öpüyorum ve ıslak sıcaklığının vaadiyle zevkten titriyorum.

"Evet," diyor aç öpücüklerimin arasında, elleri üzerimde. Sırtımı okşuyor, aletimin kör ucunda kıvranırken boynumdaki kaslara bastırıyor. "Evet. Beni hamile bırak. Bana bebeğini ver."

"Yapacağım." İkimizin de olması gereken yere kaymasına izin verecek kadar gitmesine izin vermek için kendimi zor tutuyorum. "Seni çiftleştireceğim."

Birbirimize bastırdığımızda küçük bir hıçkırık çıkarıyor, yerçekimi onu üzerime sürüklüyor. Ve benim mükemmel bakire meleğimin düşüşü olmasına rağmen, cennet gibi hissettiriyor.

"Tanrım, çok büyüksün. Yapamam." Yukarı doğru esniyor ama protestosu yalan, çünkü çoktan aşağı doğru inmeye başladı.

"İşte bu kadar." Ana dilime geçip kulağına fısıldıyorum. "Benim düşen meleğim. Benim aşkım. Moya koshechka, daha fazla al."

"Acıyor," diye sızlanıyor ama kötü anlamda değil. Nefes nefese ve muhtaç, bir santim daha aşağı itiyor.

"Açgözlü küçük bir amcığın var. Alışana kadar canın yanacak." Vücudum onu azdırma ihtiyacıyla zonklasa bile kıpırdamadan duruyorum. Onu işaretlemek için. Bedenime alışmasına izin veriyorum. Bir o yana bir bu yana, bir yukarı bir aşağı sonsuz derecede kayıyor ve daracık, sımsıkı amcığı kendini bırakıyor.

"İşte bu kadar. Benim için aç."

"Beni parçalara ayırıyorsun. Ben hiç..."

"Biliyorum." Onu yatıştırıyorum. O küçük, ben ise büyüğüm. Bizim için bu ilk sefer her zaman zor olacaktı. Siktir, sikimi sıkıyor. İnanılmaz bir kız. "Ama söz veriyorum yakında çok seveceksin."

"Zaten seviyorum," diye ısrar ediyor. "Bu kadar yakın olmanı seviyorum. İçimde olduğunu."

Onunla aynı fikirde olduğumu söyleyemiyorum, çünkü aşkla ve onun dar geçidinin sikime doğru kaydığını hissetmekle boğuluyorum, ta ki tamamen birleşene ve kollarımdan tutarak nefes nefese üzerimde kıvrana kadar.

O benim. Asla başkasına ait olmayacak. Onu ve bunu o kadar iyi yapacağım ki başka kimseyi göremeyecek. Başlangıcın bu şekilde tamamlanması boğazımı rahatlatıyor.

"Artık bana aitsin, her zaman." Bu cümleyi kulağına söylerken yanağımı onun yanağına bastırıyorum. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Kelimeleri omzumda kaybediyor ama yine de kalbime doğru yol alıyorlar.

"Seni sevdiğimin yarısı kadar bile değil. Benden bir daha asla şüphe duymayacaksın, bunu garanti ederim. Seni iyi becereceğim ve sürekli bir coşku ve memnuniyet içinde olacaksın."

"Beni bulduğuna çok sevindim," diye mırıldanıyor. "Sana ihtiyacım vardı."

"Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Onun yumuşak teninin tadını çıkarıyorum. Amcığı sikim için harika bir kılıf. İpek ve kadife gibi uzunluğumu sıkıyor. Küçük kıcını kavrayıp bir santim kaldırıyorum, sonra tekrar aşağı kaydırıyorum.

İnliyor.

"Hoşuna gitti, değil mi? Erkeğinin sikini seviyor musun?"
Cevap vermesine gerek yok, çünkü tüm vücudunun ihtiyaçtan titrediğini hissedebiliyorum.

"Bayıldım," diye onaylıyor yine de.

"Çok mükemmelsin." Parmaklarımı saçlarının arasına sokup başını geriye çekerek boynunu ortaya , sonra kalçalarını esnetip kısa ve yavaş darbelerle içine girerken onu öpüyorum. "Seni çocuğumla birlikte yemyeşil ve yuvarlak görmek için sabırsızlanıyorum. Doğurduğunda daha da güzel olacaksın."

"Lütfen," diye hıçkırıyor.

Yavaş tempom onu sinirlendiriyor ama bunun bitmesine hazır değilim.

"Benim için gel. İki orgazm ve sana istediğini vereceğim, moya koshechka."

CATERINA

Elini aramıza sokuyor ve sanki bedenimi benden daha iyi tanıyormuş gibi klitorisimi buluyor. Ve Tanrım, belki de biliyordur, çünkü beni ovalarken hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Brody'nin sadece komşum olduğu zamanlardan beri onunla bu şekilde birlikte olmayı hayal etmiştim, ama gerçek aynı anda hem daha samimi, hem daha tatlı, hem de beklemediğim kadar pis. Bekâretimi alırken Brody'nin kucağında olmak, onun beni kullanmasının yanı sıra güçlendirici. Beni kendi zevki için hareket ettiriyor, sanki ben onun sevgili oyuncacıyımışım, oynanacak ve el üstünde tutulacaktım gibi. Yatağa gömülmüyor olabilirim ama ister kişisel ziyafeti olarak yatağa uzanmış olayım, ister devasa ereksiyonunun üzerinde zıplatılıyor olayım, kontrol onda.

Bunların hepsi benim için harika şeyler. Elbette bekâretimi bozarken bir acı vardı, ama şimdi birleştığımız her yer zevkle parıldıyor.

"İyi bir kız gibi sikimin her yerine boşal," diye geveliyor. Sonra boynumu ısırıp aşağıdan yukarı doğru sertçe iterken sinsî gülümsemesini izliyorum.

Bu ikinci orgazmla parçalanıyorum. Bir okyanus dalgası kadar güçlü bir patlama. Brody beni tutuyor, sanki akıl almaz bir zevk kadar acı çekiyormuşum gibi beni yatıştırıyor.

Rusça yumuşak sözler mırıldanıyor ve şehvet ve aşkın sisi arasında, onun işinin bu olduğunu anlıyorum. Beni önemsiyor. Bu adam benimle bekaretimi alırken ve beni canavar aletine boşaltırken olduğu gibi yaralarımı temizlerken de şefkatle ilgileniyor.

"Seni seviyorum" demeye çalışıyorum ama sesim karmakarışık ve iniltili çıkıyor ve sanırım daha çok "uhhh wub yuhh" gibi geliyor ve sonra başka bir dalga beni alıp götürürken dağılıyor.

"Biliyorum, . Geldiğin kadar güzelsin." Ben onun üzerine yığılırken bir eliyle saçlarımı sıkıca tutuyor.

"Şimdi seni becereceğim, moya koshechka," diyor kulağıma. "Seni sırt üstü çevireceğim ve içine gireceğim. İstemeni bekledim, ama şimdi sana sahip olacağım."

"Uhgh-" Başımı sallıyorum ama insan dilini kullanamıyorum. Bütün vücudum karıncalanıyor.

"Her darbeyi iyi bir kız gibi karşılamayı istiyorum. Seni hızlı ve sert kullanacağım, çünkü sen benimsin."

"Ben sana aidim." Brody hâlâ içimdeyken sırtüstü yere düştüğümde bu itiraf bir oof sesiyle çıkıyor. "Evet." Omuzlarını okşuyorum ve daha da derine inene kadar kalçalarımı kaydırıyorum. "Evet."

Ellerimi vücudundan teker teker çekip kendi elleriyle tutarken karanlık ve kontrolcü bir şey omurgamı titretiyor. Sanki ona dokunmam çok fazla olacaktı gibi. Uzun, tembel bir vuruşla geri çekiliyor, bana geri çarpıyor ve birleştiğimiz yerden uçan lezzetli his kıvılcımları gönderiyor.

"İşte bu, benim iyi kızım," diye homurdanıyor tekrar içime girerken. Sonra kendinden emin bir hız ayarlıyor, dudaklarımı ve yanaklarımı öperken beni acımasızca beceriyor ve ben eriyorum. Ya da yanıyorum. Ben bile bilmiyorum. Onun kılıfı olmaya indirgenmişim.

ve içime her vuruşunda kendimden geçiyorum. Sanki aramızda yeni bir sihir yaratıyormuşuz gibi.

Ve tabii ki . Bir bebek yaratıyoruz. Bu adam tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali.

"Doldur beni," diye fısıldıyorum, cesaretime pek inanamıyorum. Kalçalarımı eğiyorum ve Brody başını sallayıp daha da derine iniyor. "Beni sonsuza dek senin yap, Kara Melek. İçime gir, benim erkeksi koca adayım. Beni nasıl yetiştirdiğini herkese gösterecek bir bebek yumrusu istiyorum. Her yönden nasıl senin olduğumu."

İnliyor ve daha da sert itiyor.

"Sen bir rüyasın." Sözleri öğütölmüş. Boğuk. "Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim. Ölmeden kimse sana bir daha dokunamayacak, çünkü sen bana aitsin. Sana olan aşkım bitmeden önce güneş soğuyacak. Bedeli umurumda değil, Caterina. Her şeyi öderim. Sahip olduğum ve olacağım her kuruşu. Kalbimi, ruhumu, hayatımı. Seni güvende ve mutlu tutacak her şeyi. Hiçbir şey sana sahip olmak için çok fazla olamaz."

"Ben seninim," diye yankıladım. Çünkü bu kulağa en iyi şeymiş gibi geliyor. Angel'ın değerli, sevilen, kıymetli varlığı olmak. O kalın penisini acımadan içime sokarken kesinlikle bana sahipmiş gibi hissediyor.

"Yüzüğümü takacaksın. Çocuklarım olacak. Sikime geleceksin." Her ifadesini acımasız bir hamleyle nokt alıyor. Acıması gerekirdi ama acımıyor çünkü içimde o kadar derin ki organlarımı yeniden düzenliyor. Dolgunluk hissi inanılmaz derecede iyi. "Sen benimsin. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Üstümde ağırlaşıyor, ağırlığı bana kıyasla ne kadar büyük olduğunu hatırlatıyor. Güçlü, iri ve vahşi ama yine de bedenimden zevk alırken bile her şeyini bana veriyor. Kara Meleğim benim yüzümden yavaş yavaş kontrolünü kaybediyor.

"Moya koshechka." Boğuk bir övgü ve İngilizce sevgiyle karışık Rusça bir kelime tufanı söylüyor. Ve benim adımlı. Soracağım ve onun dilini öğreneceğim, ama şu anda tam olarak ne demek istediğini bilmeme gerek yok. Duygularını duyabiliyorum. Sevgi her sert kelimedede ve

tutkulu bir dokunuş. İçindeki hayranlığı ve saplantıyı dışa vurduğunu biliyorum.

Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve topuklarımı onun sert kalçalarına gömmek için zorluyorum. İki insanın olabileceği kadar yakın bir şekilde birbirimize bağlıyız: o bedenime giriyor ve aklımdan taştan düşünceler.

"gel," diye ısrar ediyorum. "İhtiyacın olanı al."

Elleri ellerimde sıkılaşıyor ve titriyor. Sonra başını beni öptüğü yerden kaldırıyor ve gözlerimin içine bakmadan önce bakışlarını yüzümde gezdiriyor.

Kalbim bu adama karşı sevgiyle dolup taşıyor ve sanki bana bakmayı bekliyormuş gibi Brody'nin hareketleri düzensizleşiyor. O gri gözleri loş ışıktaki renk şeritleriyle parlıyor.

Aleti daha da şişiyor, içime sertçe girip durmadan önce, ıslak ısıyı amımın derinliklerine, rahmime doğru pompalarken salıverildiğini haykırıyor.

Beni hamile bırakmak için. Söz verdiği gibi beni doğurmak için.

Bir an için kontrolü kalmadı, sadece çöktü, vücudunun tüm o lezzetli iri kaslarını üzerime yasladı. Beni yorganın içine bastırıyor, siki sonuna kadar girmiş, bacaklarım beline sıkıca sarılmış. Ve söylentiler doğrudur. Bu adam Kara Melek. Tek açıklaması bu. Beni ezip öldürebilir ama hiç umurumda değil. Ona bu kadar yakın olmak isteyebileceğim her şey.

İnliyor ve beni de yanına alarak yuvarlanıyor, ta ki ben yarı yanına yarı üstüne yatana kadar... Orada öylece yatıyoruz, nefes alış verişlerimiz yavaş yavaş normale dönüyor. Onun üzerine yayıldığım için, boşalması kalçasına sızıyor ve Brody onaylamayan bir hırıltıyla belimi ve popomu okşamaya ara veriyor ve bacaklarımın arasına uzanıyor.

"Bu içeride kalacak," diye gürlüyor, amıma geri iterken. Kıkırdıyorum, çünkü tabii ki bu işe yaramıyor ve

Sonunda bu adama özgü bir huysuzlukla pes ediyor ve "İçine biraz daha koyacağım" diyor.

Ellerimle göğsünün üzerinde iz bırakacak kadar doğruluyorum. O kadar muhteşem ki. Kapüşonlu, aç gözlerle beni izliyor.

"Sana dokunabildiğime inanamıyorum." Onu böyle görmeyi arzuladığım tüm günleri düşündüm. Düşüncelerimi dolduran büyük, huysuz adama aşına olmak için.

"Her zaman yapabilirsin."

"Gerçekten mi?" Yüzünü kontrol ediyorum ve ifadesi hafifçe eğleniyor.

"Tek yapman gereken sormaktı. Tek şartım buydu. Gitmene izin vermeyecektim ama istemediğin hiçbir şeyi de almayacaktım."

"İsteyebilirdim," diyorum şaşkınlıkla. Ve ben, aptalca, kendime asla bir şey istemeyeceğimi söyledim çünkü beni istemediğine ikna olmuştum.

"Da." Tekrar başını sallıyor, sesi içten. "Başka neye ihtiyacın var, moya koshechka? Bana anlatmak için dünya kadar vaktin var. Sana her şeyi veririm."

"Bir bebek," diyorum biraz korkuyla, az önce olan her şeye rağmen. Seks sırasında söylenenler sadece konuşma olabilir, değil mi? "Bir aile istiyorum."

"Çoktan eminim. Bu konuda oldukça ciddiydim." Parmaklarını yan tarafıma sokuyor, sahiplenici bir şekilde ve kalbim zevkten eriyor. "Başka ne var?"

"Gülümsediğini görmek istiyorum." Bu anlamsız bir istek ama o benim için en önemli şey. Onu mutlu görmek için yanıp tutuşuyorum.

"Sakin ol." Yavaş, memnun bir gülümseme güneş ışığında eriyen kar gibi yüzüne yayılıyor. Ona karşılık verirken bile ağgözlülükle alıyorum.

"Tanrım, ben..." Başımı sallıyorum, gülüyorum, içimden inançsızlık ve şaşkınlık fışkırıyor. "O gülümsemeyi muslukta istiyorum."

"Bu sadece senin için," diye mırıldanıyor. "Bu da öyle." Yatağın kenarına uzanarak pantolonunu çıkardı ve

tektaş bir elmas yüzük çıkarana kadar etrafı yokluyor.

Ağzım açık kaldı.

"Elini ver," diyor usulca, ben de itaat ediyorum. Parmak eklemimin üzerinden kayarken, sanki bir kilidin klik sesi gibi. Brody hoşgörüyüyle bakarken onu her açıdan inceliyorum.

Bir mafya patronuyla nişanlandım. Daha mutlu olamazdım.

Teşekkür öpücükleri ve dikkat dağıtıcı bir sürü şeyden sonra tekrar birlikte yatıyoruz, bu sefer yüzlerimiz birbirine dönük.

"Peki ya İtalyan mafyasının geri kalanı? İkiden fazla vardı, değil mi?" diye sordum. "Burada saklanmam gerekiyor mu?" Brody yanımda olduğu sürece zor değil.

"Tam olarak değil," diye kabul ediyor. "Hâlâ kesmem gereken bir yılan başı var."

Korktuğum cevap buydu ama yine de tüm kana susamışlığına rağmen bu adama güveniyorum. Yaralarım ilgilendi. Beni kurtardı. Başkaları için ne kadar tehlikeli olursa olsun, en iyi koca ve baba o olacak. Bundan bir saniye bile şüphe etmiyorum.

"Tamam. Bu güvenli evde ihtiyacın olduğu sürece kalacağım," diye hafifçe cevap veriyorum. "Senin esirin olacağım."

Yüzünde yine yavaş bir gülümseme oluşuyor ve sanırım bu onun için giderek kolaylaşıyor. Uzanıp parmaklarının arkasını yüzüme yaslıyor ve başparmağıyla yanağımı okşuyor.

"Benimleyken her yer senin güvenli evin." Kalbim daha fazla genişleyemez sanıyordum ama .

"Seni korumak için ölürüm," diye mırıldanıyor gözlerimin içine bakarken, içtenlikle. "Sevdiğim kadın için yapamayacağım hiçbir şey yok. Sana zarar veren o adamlar sadece başlangıçtı. Ne gerekiyorsa. Her türlü fedakârlık. Seni güvende ve yanımda tutmak için istediğim kadar adam öldürürüm, moya koshechka."

"Brody. Benim meleğim." Onu kendime doğru çekiyorum, sıcacık sıcaklığı beni sarıyor. Üç yıl boyunca benim Kara Meleğim oldu, bana göz oldu. Ve şimdi o benim. "Seni seviyorum."

BRODY

ÜÇ AY SONRA

Hayatımın en mutlu anı, müzik yükselirken gelinimin çimenlere adım atışını görmektir. Güneş parlıyor ve Caterina artık kitap kulüplerinde olduğu ve bana onlara iyi davranmam gerektiğini söylediği için Londra Mafya Sendikası'nın kimleri olduğu da dahil olmak üzere iyi giyimli konuklar duvarlarla çevrili bahçemizde düzgün sıralar halinde oturuyorlar.

Ve ben dünyanın en şanslı adamıyım.

Caterina büyüleyici görünüyor. Nefesimi . Bu kız benim güneşim, her şeyim. Hayatımdaki tüm güzel şeylerin kaynağı ve kendisinden iki kat büyük huysuz bir mafya babasını bir şekilde sevdiği için ona minnettarım.

Ön sıradan küçük bir hıçkırık geliyor ama kim olduğunu görmek için bakmıyorum. Zaten biliyorum ve gülümsemem genişliyor.

"Çok güzel görünmüyor mu?" diyor Caterina'nın annesi. "Bebeğim büyümüş de küçülmüş."

Beklediğim gibi Caterina'nın ailesini Cayman adalarında buldum. Sevimli bir aile buluşmasıydı. Nişanlısının bir mafya babası olmasından pek hoşnut olmasalar da, çok fazla ikna edilmeleri de gerekmedi. Onu seviyorlar ve

Erken hamilelikten dolayı parıldadığı ve hayatının bir santimine kadar şımartıldığı için, onay verdiler. Sanırım Geraci mafyasının bertaraf edildiğine dair güvencelerimin de yardımı oldu.

"O sizin için bir övünç kaynağı, Bayan Hart." Ama ben Caterina'nın kendisi için bir övgü olduğunu söylemek istiyorum. Bu düğünün bu kadar çarpıcı olmasını sağlayan onun sıkı çalışmasıdır. Her şeyi o seçti, ben sadece onun adına içinde yüklü miktarda para olan bir banka hesabı açtım ve her fikrine evet dedim.

Konukların arasında koridorda yürürken bakışlarımı üzerinde tutuyor. Yanında babası var ama ben sadece onu görüyorum. Ve bana ulaşip elimi tuttuğunda, göğsüm genişleyen bir balon gibi oluyor ve mutluluktan ayaklarımı yerden kesmekle tehdit ediyor. Caterina'yı kendime çekip uçabilirim.

Ama neyse ki kalbim sadece hafif hissediyor. Onlarca yıl herkese bağırıp çağırdıktan sonra bu his hâlâ alışılmadık bir şey. Caterina'nın benimle evlenmesi hak ettiğimden çok daha fazlası.

Gözlerinde büyük bir yeminlerini tekrarladığında ve parmağıma kalın platin bir yüzük taktığında, yumuşak avucuna yasak bir öpücük kondurmak için elini tutmaktan kendimi alamıyorum. Düğün törenimizin her anından keyif alıyorum, çünkü Caterina onu hazırladı.

Onu resmen benim yapan formalitelerden sonra, bahçede bir resepsiyon var. Sonunda birbirimizi anladığımız yerde. Caterina insanları kucaklamakla ve mükemmel olmakla meşgul. Benim tek yapmam gereken çok koruyucu ve memnun bir çirkin yaratık gibi onun yanında durmak. Onu böyle mutlu izlemeye bayılıyorum.

"Tebrikler," diyor bir ses bana doğru.

"Teşekkür ederim." Gözlerimi Caterina'dan ayırmıyorum.

"Sonunda iyi sonuçlandı, değil mi?" Sesi havalı. Ve ipucu almakta iyi değil.

"Evet."

"İtalyanlarla aran nasıldı?" "İyiymiş," diye yanıtlıyorum.

Caterina gülerken annesi de İşletme diploması alan kızıyla ne kadar gurur duyduğunu yüksek sesle haykırıyor. Üniversite, önemli bir bağış yaptıktan sonra alternatif sınav düzenlemeleri konusunda çok anlayışlı davrandı.

"Angel, onunla evlendin. Gözlerini iki dakikalığına karından ayırabilirsin. Eminim nesnelerin kalıcılığının farkındasıdır. Sen ona bakmazsan o yok olmaz," diyor Westminster'ın kralı.

Bir noktaya değinmek için Caterina'nın omzunu okşuyorum ve yavaşça başının üstünü öpüyorum, sonra da ona mırıldanıyorum: "Seni seviyorum, sadece kendini beğenmiş bir zhopa ile konuşmam gerekiyor."

Başını sallıyor ve elimi kısaca sıkıyor.

Ona döndüğümde Westminster kuru bir sesle, "Rusça küfürler biliyorum," diyor. "Bu çok hafif. Beni aşağılamak istiyorsan daha fazlasını dene."

Birbirimize saygı duyuyoruz. Londra'nın en tanınmış gangsteri ve Gölge.

"Görmek isteyeceğin bir şey var," diyorum ve o da başını sallıyor.

Steve evden çıkarken biz de çimlere doğru ilerliyoruz. Tam da yakalamak istediğim kişi.

"Bizimle gel," diye emrediyorum, ama onun kalıcı yaralarını hesaba katmak için adımlarımı yavaşlatıyorum.

Krem rengi taş merdivenlerden mahzene inen ikinci kata çıkarken yaşlı adam acısını gizliyor.

Onları şişelerle dolu kemerli odalardan geçirirken Westminster alçak sesle ıslık çalıyor. "Güzel zula."

"Teşekkür ederim."

"Bir gün bazı takaslar hakkında konuşmamız gerekecek." Westminster biz yanından geçerken etiketlere bakıyor. "Mükemmel bir dükkânım var ama daha çok viski var. Oysa sizde gerçekten çok güzel şaraplar var."

Onları buraya bunun için getirmedim, o yüzden cevap vermiyorum. İlk kiler odalarının en uzağında

çoğunlukla boş raf.

"Patron." Ben sürükleyerek çıkarırken Steve yardım etmeye çalışıyor. "Yapabilirim..." Elbiseme toz bulaşmamasına dikkat ederek çömeldiğimde sözünü .

Dairesel bir ahşap kapağı kaldırıyorum ve bayat bir koku yükseliyor. "Bu da ne böyle?" Steve kapağın üzerinden bakarak

ortaya çıkan deliğin kenarı.

"Bu bir oubliette," diye yanıtlıyor Westminster benim yerime, sesi kısık.

"O da ne?" Steve'in bundan hiç yok.

"Derin bir çukur," diye cevap veriyorum.

"Fransızca'dan geliyor, 'unutmak'." Westminster kollarını kavuşturur. "Ortaçağ'dan kalma bir işkence ve ölüm aleti."

"Hiç dersim olmadığını ve çok sabırsız olduğumu söyledin." Oubliette'i işaret ediyorum. "Bu senin standartlarına uyuyor mu?"

Önemli olduğundan değil. İhtiyacım olan tek şey karımın onayı.

Westminster iç geçiriyor ama ağzında bir gülümseme belirtisi var. "Kara Melek gerçekten de. Geçen ay adaletin bazen zaman aldığını söylediğimde aklımdan geçen tam olarak bu değildi."

Steve bakışlarını Westminster ile benim aramda gezdiriyor ve titriyor. "Lütfen patron. Karınıza bir şey olmasını istememiştim. Yemin ederim dikkat ediyordum. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Her zaman yer vardır..." Yüksek sesle düşünüyormuş gibi yapıyorum.

Westminster alaycı bir bakışla Steve'e, "Seni Londra'nın en iyi hastanelerine göndermedi, fizyoterapi masraflarını karşılamadı ve seni buraya atmak için düğününde sağdıcı yapmadı," diye güvence verdi. "Eğer ikimizden birinin ölmesini isteseydi, kafatasımızda çoktan bir kurşun olurdu."

Doğru, ancak birini kurtarıırken onu daha yavaş öldürmek, işkence açısından fena bir fikir değil. Başımı sallayarak onaylıyorum. "Seni getirdim çünkü adamlarının seni hastanelik ettiği liderin intikamını görmek isteyeceğini düşündüm."

Steve rahatlayarak biraz sarkar. "Yani..."

"Geraci kralı," diye onayladım. Caterina ve ailesinin peşine düşen mafya.

"Ne zamandır içeride?" Steve soruyor.

Bir hafta, üç gün ve yaklaşık beş saat. "Unuttum."

"Sence ölmüş müdür?" Şimdi kara deliğe hastalıklı bir hayranlıkla bakan Steve, onu oubliette'e iteceğim korkusundan kurtulmuş gibi görünüyor.

"Bilmiyorum."

"Normalde 'önce vur, sonra soru sor' taktiğini tercih edersin. Bu sefer kendini kontrol edebildiğine şaşırdım." Westminster da karanlığa bir göz atmaya karşı koyamaz.

Bakmıyorum. Siyahtan başka görececek bir şey yok.

"Karım üç saat boyunca karanlıkta bir dolabın arkasında durdu, hayatı için taş kesildi." Kanımda tanıdık bir öfke dolaşiyor. Bu işe karışan herkesi hallettiğim ve Caterina benim olduğu için neredeyse sakinleşiyor. "Oubliette bir şişe şeklinde. Uzanabilir."

Westminster biraz alaycı bir tavırla, "Çok cömertsiniz," dedi.

"Ne kadar derin?" Steve kuyuya benzeyen taş duvarları incelemek için başını çevirerek soruyor.

"Dibe kadar on iki fit, gerçi başlangıçta daha derinmiş gibi görünüyor. Zemin muhtemelen yüzyıllar boyunca içine atılanlarla biraz yükselmiş."

Steve yüzünü buruşturur ve girişten uzaklaşır. "Mmm. Sen 'un aşağı düşmesini istemezsin," ben diyorum.

"Muhtemelen birkaç kemiği kırılırdı."

Ölmekte olan bir hayvan gibi alçak bir ses yankılanıyor. Hepimiz duyuyoruz.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ve keşke zıst adını hemen öldürseydim diyorum.

"Şimdi partiye döneceğiz." Zaten karımdan uzakta çok uzun zaman geçirdim. "Ama başka bir zaman

Merak ediyorsanız bakabilmeniz için drone'u dışarı çıkarın-"

Westminster sözümü keserek, "Londra Mafya Sendikası çatışmaların bu şekilde çözülmesini onaylamaz," dedi.

"Mmm." Bu bir onaylamadan başka bir şey değil.

Westminster'a bunu göstermek zorunda olmadığının ve oubliette'deki adamı hemen öldürebileceğimin bilinciyle dolu bir sessizlik var. O piçi çıkarmak istemiyorum ama henüz ölmedi. Westminster'ın alabileceği tek imtiyaz bu.

O da bunu biliyor gibi görünüyor. "Uygulamadaki değişikliğinizi takdir ediyorum."

"Bu mafya lideri için. Diğerleri..." Telefonumu çıkardım ve Caterina'ya zarar veren herkesten intikam almak için adamların isimlerini, kayda değer faaliyetlerinin listesini ve fotoğraflarını içeren dosyayı ona gönderdim. Doğrudan ona zarar veren iki kişi ve öldürme isteğim tetikteyken kadınlara ya da çocuklara zarar verirken bulunacak kadar aptal olanlar.

Westminster telefonunu çıkarır ve belgeyi tarar. Kaşları kalkıyor. "Geraci'nin karıştığı..."

"Evet," diye onaylıyorum. İkimiz de daha fazla konuşmuyoruz, ama karşılıklı bir tiksinti bakışını paylaşıyoruz.

Westminster telefonunu cebine koydu. "Anlaşıldı."

Delikten bir vırak sesiyankılanıyor. Bu sefer daha zayıf.

Göğsümdeki öfke yeniden alevleniyor, ama Westminster'ın ifadesi donuk.

"Ne zamandır orada olduğunu söylemiştin?" Buna karşılık Steve'in yüz hatları endişeyle kırışır.

Westminster sakince, "Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür," diyor. "Ve bizim kutlamamız gereken bir evliliğimiz ve yeniden bir araya gelen bir ailemiz var."

"Aynen öyle." Ve bir aile başladı. Karımın o bembeyaz elbisenin altında hamile olduğunu tekrar hatırlayarak içimden gurur akıyor.

Steve sanki transa geçmiş gibi doğruldu. "Bütün bunları unutmaya ne dersin?"

Kapağı kapatıyorum ve üçümüz rafları tekrar yerlerine yerleştiriyoruz. Sonra kiler yine sessizliğe gömüldü.

"Şimdi." Arıyormuş gibi yaparak rafta birkaç şişe çeviriyorum. "Burası neredeyse boş ama önümüzdeki hafta gelecek ve burada yirmi ya da daha fazla yıl saklanabilecek mükemmel bir şarabım var."

Şampanyayı çıkarıp Steve ve Westminster'a uzatıyorum. "Sanırım bunları seveceksiniz. Uygun şekilde yıllanmış ve soğutulmuşlar."

"Soğuk servis diyebilirsiniz patron." Steve iki şişeyi kabul eder.

Westminster bir kahkaha attı. "Ama intikamın tatlı olması gerekmiyor mu, köpüklü değil?"

"İntikam dondurmadır. Tatlı ve soğuk servis edilir." Belki de Caterina'nın mizah anlayışı bana da bulaşmıştır. "Ama şampanya ile idare etmek zorundayız."

Mahzenden merdivenleri çıkarken kıkırdıyoruz ve kapıda ışıkları kapatıyorum.

Bahçede Steve ve Westminster yeni aldığımız alkolün sorumluluğunu üstlenirken ben de beyaz elbiseli, dünyanın en güzel kadını bulana kadar kalabalığı tarıyorum. Annesi ve bir grup Londra Mafya Sendikası kadınıyla birlikte, üzerlerine dökülen güneş ışığı onları parlatıyor.

Ben yaklaşırken ayrılıyorlar ve ben Caterina'nın elini tutuyorum ve o cümlelerin ortasında parmaklarımızı kenetliyorum.

"Bir dakika içinde dönecek. Gelinimle biraz yalnız kalmak istiyorum."

Caterina'yı kendimden uzaklaştırırken bir "ahhh" ve "çok tatlı" korusu duyuyorum. Sadece yalnız konuşacak ve onu öpecek kadar uzağa gitmeye niyetliyim ama ayaklarım bizi labirentin girişine götürüyor.

"Angel," diye mırıldanıyor, bana doğru eğiliyor ve elimi gördüğü gibi sıkıyor.

Ama onu sadece gözümün önünden çekip kendime doğru sürüklüyorum, sırtımı sert dış çitlere dayıyorum, ağzını öpücüklere boğarken yaprakların kokusu etrafımızı sarıyor. Onu tüketmeyi bırakmadan önce birkaç dakika geçti.

"Her ne kadar seni şimdi ve burada, bu kadar muhteşem görünürken becermek istesem de, seni kovalayabileceğim, zapt edebileceğim ve karanlığa doğru zevk çıgııklarını duyabileceğim zamana kadar bekleyeceğim," diye söz veriyorum dudaklarına karşı. Ve bu onun düşün günü. Bu gece, dün gardıroba koyarken gördüğüm beyaz dantel sabahlığı yırtabilecekken, onun özenle yaptığı makyajı ve elbiseyi mahvetme riskini göze alamam.

Nefes nefese küçük bir inilti çıkarıyor ve ben onu tekrar öperken gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim. Her şey için," diyor ve beni daha fazla öpmek için parmak uçlarında dururken ensemini tutuyor.

"Günün iyi geçiyor mu?" Kontrol ediyorum.

"En iyisi," diyor dudaklarıma karşı. "Peki ya sen?"

"Ben senin yanıdayken her şey mükemmel." Dikkatle çenesini tutuyorum ve koyu kahverengi gözlerine bakarken yanağını sevgiyle okşuyorum. Benim karım. Gitmesine asla izin vermeyeceğim. Bir daha başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim. "Unutulmayacak bir gün."

EPILOGUE

CATERINA

10 YIL SONRA

İyi bir şeyden çok fazla olabileceğini söyleyen insanlar belli ki kocamla hiç tanışmamışlar.

Brody'nin onlara yatmadan önce masal okumasını izlemek için ikizlerin odasının kapısından bakıyorum.

Yarın doğum günleri ve iki küçük kardeşleri yıkandıktan sonra onları banyo yapmaları için üst kata çıkardığımda heyecandan havalara uçtular. Ama şimdi ikisi de sakın ve babaları onlara kitap okurken büyülenmiş durumdalar.

Mükemmel seslendirme yapıyor. Ona sesli kitap yazması gerektiğini söylemeye çalıştım. En iyi büyüyen erkek ejderhaları ve en tatlı kız ejderhaları onunkiler. Bahse girerim sert ve seksi romantik kahramanlar yaratırdı, bu da kitlesel bayılma olaylarına neden olurdu, hatta her yerdeki anneler onun sosyal medyasını sadece çocukları onun çocuk kitaplarındaki karakterlere bayıldığı için takip ettiklerinde ısrar ederlerdi.

Bu ejderha kitabını o kadar iyi yapıyor ki, ikizlere en az yüz kez okumuş olmama rağmen dürüstçe dinliyorum.

"Ve O zaman, ve kırmızı ejderha Kükredi dışarı
kırmızı Alevler.

Raaaahhhhh!"

Sırıtiyorum. Çocuklara kitap okumayı çok seviyor, benim asık suratlı, huysuz, sessiz kocam. Hâlâ bir mafya babasının korkutucu gölgesi gibi. Benim Kara Meleğim kısmen söylenti, kısmen efsane, kısmen de serserinin biri kaybolduğunda duyulan güvensizlik olarak kalıyor.

Ama Kara Melek bebekleriyle birlikte güler. Onlarla zeki ve eğlencelidir.

Ve benimle.

O okurken izlemeye devam ediyorum, yumuşak parıltı yüzünün düzlemlerini vurguluyor. Artık daha fazla gümüş rengi saçı var, ama ben bunu daha da çok seviyorum. Çatlaklarımı da aynı şekilde sevdiğini söylüyor ve kesinlikle vücudumdan daha az zevk aldığına dair hiçbir işaret göstermiyor.

Aslında tam tersi.

Onu istediğim zaman görebildiğime inanamıyorum. Özlem dolu yıllar -bazen karşılıklı iğnelerimizi hatırlarken gülüyoruz- uzak bir anı. Neredeyse unutulmuş. Tanışma hikayemiz zamanla pembe bir renk aldı ve çocuklarımızla birlikte olmamız o kadar büyük bir mutluluk kaynağı ki, her zaman böyle olmadığını hatırlamak zor.

Başından beri şefkatli bir baba oldu ve hamile olduğum ya da bahçede yürürken kucağında bir bebek olduğu zamanlardan daha çok sevdiği bir şey yok. Çocukların labirente girmesi kesinlikle yasak ve biz bunun kaybolabilecekleri için olduğunu söylüyoruz. Ama en az bunun kadar önemli bir neden de bizi hayali ya da değil, daha fazla bebek yaparken görmelerini istemememiz.

"Sonra, mavi ejderha kükredi mavi alevler çıkardı.

Blllaaaahhhhh!" Brody sorunsuz bir şekilde sesini değiştirerek söylüyor.

Kıkırdıyorum ve Brody göz ucuyla beni görüyor. Okumaya devam ederken dikkatinin dağıldığına dair görünürde bir işaret vermiyor, ama ağzını çekiştiren bir gülümseme var.

Çocuklar neredeyse uyumak üzereler, kapüşonlu gözlerle ve oyuncak ayılarına sarılmış halde onu izliyorlar.

"O zaman, ve menekşe ejderha Kükredi dışarı
menekşe Alevler.

Vaaaaahhhhh!"

Yarın dokuz yaşına basacak olan ilk bebeklerimiz yataklarında. Diğer ikisi altı ve üç yaşında ve bir tane daha yapıp yapmayacağımıza henüz karar vermedik.

"Ve işte gökkuşağı böyle oluşur." Brody kitabı bir çırpıda kapatır.

Çocuklardan biri uykulu bir sesle "Yine mi?" diye soruyor.

Brody usulca kıkırdayıp ikizlere iyi geceler öpücüğü verirken, sanırım bir çocuğumuz daha olacak. Sırf kocamın onlar için kitap okumasının tatlılığına biraz daha tutunabilmek için.

Lambaları söndürüyor, gece lambasını kontrol ediyor, sonra beni yatak odasından çıkarıyor ve neredeyse sessiz bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapatıyor ve beni kollarına alıyor.

"Biliyorsun," diyor sohbet eder gibi, "Yunan geleneğinde çocukların doğum günleri anneler için bir kutlamadır."

"Gerçekten mi?" Diyorum, onun yakınlığı dikkatimi dağıtıyor. Nefis neroli, çelik, misk ve deniz suyu kokusunu içime çekiyorum.

"Görünüşe göre öyle. Yeni bir Yunan mafyası tanıdığım anlatıyordu. Bütün işi anneler yapıyor, değil mi?"

Homurdanıyorum. Çok yapıyorum, evet. Ama Brody sanki sperm donöründen başka bir şey değilmiş gibi konuşuyor, oysa dün dizlerinin üzerinde çocuklarla oynuyordu.

"Sen öyle diyorsan."

"Senin için özel bir hediyem var, moya koshechka." Kocam bana göz kırpmıyor ve gerçekten sinsî bir şeyler planladığını gösteren o ince, kendini beğenmiş gülümsemesini takınıyor. "Yatağa gel ve ne olduğunu öğren."

Merak mı ettiniz? [Brody'nin Caterina için planladığı ikramın bonus sahnesini buradan gelen kutunuza alın.](#)

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Held by the Bratva'yı beğenmişsinizdir.

Başka bir takıntılı ve koruyucu [Kingpin Kingpin'in Bebeği'ne](#) için göz atın. .

Merhaba! Eğer hala buradaysanız, bir değerlendirme bırakır mısınız?

Yorumlar ve derecelendirmeler küçük yazarlara gerçekten çok yardımcı olur ve gününüz için olumlu hisler olarak sayılır.

THANKS

Okuduğunuz için teŖekkür ederim, umarım .

Biraz daha Dek Mutlu okumak ister misiniz? [Özel sonsözleri ve ücretsiz hikayeleri almak için tıklayın!](#) veya EvieRoseAuthor.com adresine gidin

Eğer vaktiniz varsa, kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde bir yorum yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar, ne kadar kısa olursa olsun, okuyucuların sevecekleri hikayeleri bulmalarına yardımcı olur.

Haberleri ilk önce almayı seviyor musunuz? Beni tercih ettiğiniz sosyal medya platformunda takip edin

- Okurlarla sohbet etmeyi seviyorum ve siz de en son dedikoduları öğreniyorsunuz.

Eğer haber bülteni çok fazla bağlılık gerektiriyorsa, beni [BookBub](#)'da takip etmenizi öneririm, orada sadece yeni yayın bildirimleri ve fırsatlar alacaksınız.

INSTALOVE BY EVIE ROSE

Kingpin'in Dadısı

Huysuz patronum bütün gecemi bir kamera kızı olarak satın aldı!

Stalker Stalker'ım

Tarafından

Şımartıldı Kingpins

Göz göze geldiğimiz andan itibaren, ben onun şanslı kızıyım... Ama ödemem gereken bir bedel var

Kingpin'in Bebeği

Kingpin'den yardım istedim. O da evlilik teklif etti.

Düşmanı tarafından sahiplenildi

Yaşlı, güzel ve sert bir adam olan acımasız yeni kralın ateşkes için böyle bir bedel ödemesini beklemiyordum: anlaşmalı bir evlilik.

Kamuoyundaki İddiası

İlk seferim kardeşimin en iyi arkadaşına satıldı.

Mafia Patronun Bebek

Teklifinden Hamile Kaldı

Patronum beni internetten "sihirli meyve suyu" alırken yakaladı... Ve şimdi de bebeğimin babası olmak istiyor!

Damat Gamble

Yanlışlıkla seksi patronuma mükemmel bir koca için gerekenler listemi verdim: uzun boylu, gri gözlü, güzel gülüslü, büyük penisli. Yüksek sperm sayısı.

Huysuz Patronlar

Daha Yaşlı Daha Sıcak Daha Huysuz

Milyarder patronum, çalışmam gerekirken beni kitap okurken yakalıyor. Peki ya cezası?

Uzun, Esmer ve Huysuz

Patronum beni bardan almaya geldiğinde, sarhoş olduğum ve sahte erkek arkadaşımı tıpkı onun gibi tarif ettiğim için çıldırmasını bekliyorum. Ama o evlilik talep ediyor...

Gümüş Tilki Huysuz

O benim öğretmenimdi ve ilk yasak aşkımdı. Şimdi ise sapığım ve patronum.

Londra Mafia Patronları

Mafia Patronu Tarafından

Yakalandı

Masum bir kaçak olabilirim ama mafya babası tarafından öldürülen arkadaşımın intikamını almak için onun cenazesindeyim: King.

Kingpin tarafından alındı

Uzun boylu, esmer, yaşlı ve tehlikeli. Onu istememeliydim.

Mafia Kralı tarafından çalındı

Bunca zamandır beni izlediğini bilmiyordum.

Kaçmak için bir planım vardı. O gelene kadar düğün provamda her şey mükemmel gidiyordu.

Kingpin tarafından yakalandı

Kingpin, kaçmaya çalışarak sabrını sınamamam gerektiğine dair bir uyarı homurdanıyor.

Onun küçük esiri olarak kalmamın imkanı yok.

Mafya tarafından sahiplenildi

Eski erkek arkadaşımın babasına aşığım: benim iki katım yaşında tehlikeli ve güçlü bir mafya babası.

Bratva tarafından kaçırıldı

Kahve dükkanına gelen bu adama dayanılmaz bir aşk besliyorum. Her gün. Yaşlı, güzel, mükemmel giyimli. Rus aksanı ve gümüş gözleri var.

Mafia Patronu Tarafından Kaçırıldı

Sevgilim bıçak çekince kendimi banyoya kilitledim. Sonra uzun boylu, karanlık bir kurtarıcı kapıdan içeri girdi... ve beni kaçırdı.

Bratva tarafından tutuldu

"Sana kim zarar verdi?"

Ne olduğunu anlamadan, muhteşem komşum beni kollarına aldı ve çatı katına götürdü. Ve gitmeme izin vermiyor.

Mafia Kralı tarafından ele geçirildi

Düğünümünden kaçırıldım.

Pis İskoç Kingpins

Yasak İtiraz

O daha yaşlı ve zengin, ve ben eski sevgilime yalvarırken gençlik aşkım yeniden su yüzüne çıkıyor.
mafyanın ayarladığı evlilikten kaçmama yardım etmesi için. Bana kovmak istediği bir baştan çıkarıcıymışım gibi bakıyor ama İskoç şatosunda karda mahsur kaldık.

Tutsak Arzular

Onu öldürmek için gönderildim ama beni yakaladı ve onun merhametine kaldım.
Ona yalvarırsam gitmeme izin vereceğini söylüyor.

Hevesli Ev Kadını

En iyi arkadaşının babası ücretsiz kullanabileceği bir ev kadını için ilan vermiştir ve o da mükemmel bir adaydır.

CONTEMPORARY ROMANCE BY EVIE ROSE WRITING AS EVE PENDLE

Wildbrook'un Sırları [Her](#)

[Nemesis saat 17:00'ye](#)

[kadar](#)

Adam huysuz, kadın gün ışığı. Birlikte kara gömülmek üzereler. Ve sadece bir yatak var.

[Gece Yarısına Kadar Sahte](#)

[Randevusu](#) Adam seksi. Zengin. Otoriter. Ve huysuz. Kız nazik, kapana kısılmış ve yakında beş parasız kalacak.

[Huysuz Komşusu Cadılar Bayramına Kadar](#)

Çok güzel ama huysuz.

Dikkat çekici, neşeli ve başı büyük belada.

[Noel'e kadar patronu](#)

Ona katlanamaz ama teklifi çok caziptir. Adam çok fazla sırrı olan alaycı bir milyarderdir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.